AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 50	1672-1729	De gebroeders Weeromstuit

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

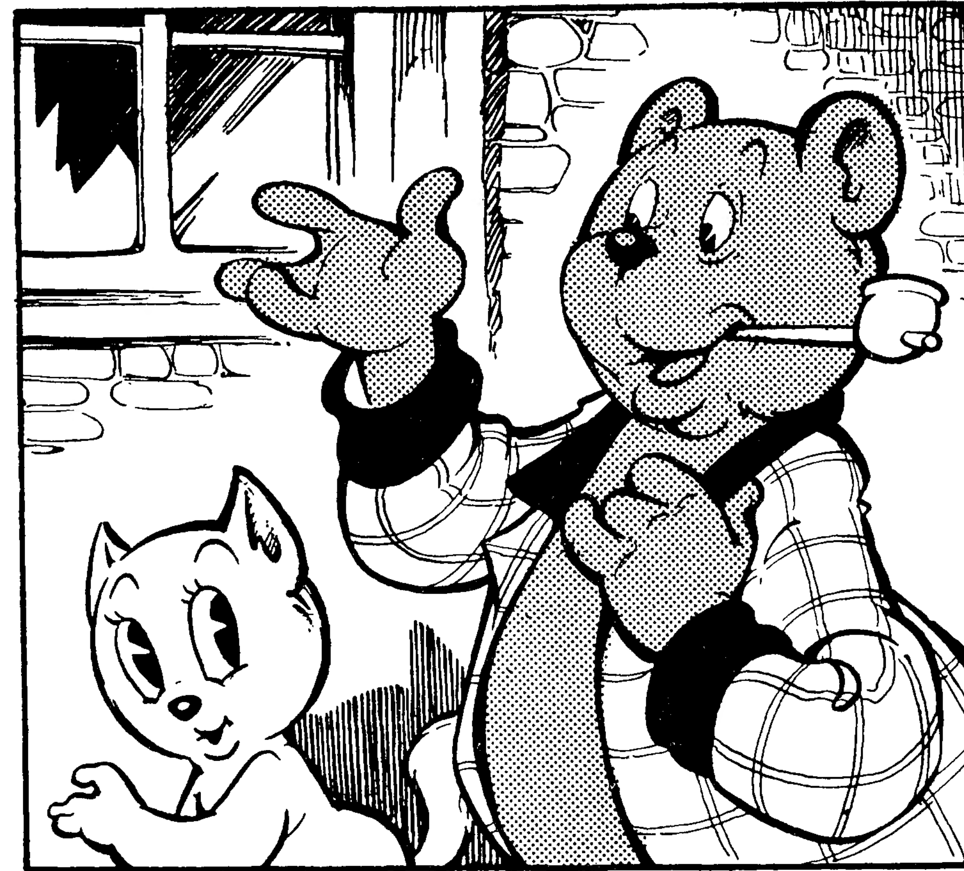
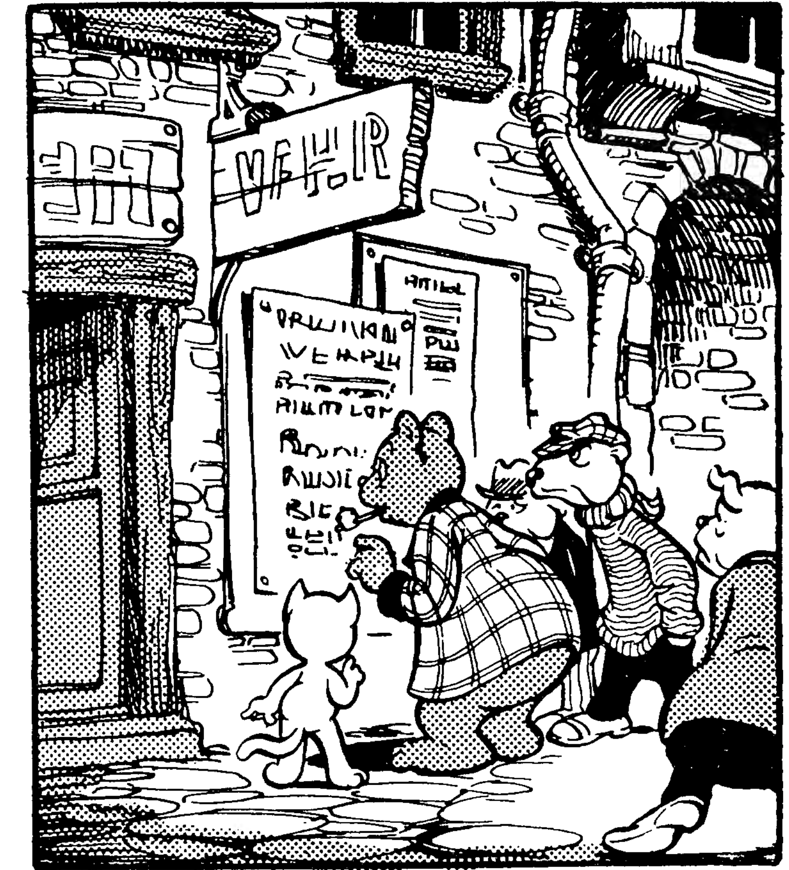
MV **50**	1672-1729	De gebroeders Weromstuit

1978 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

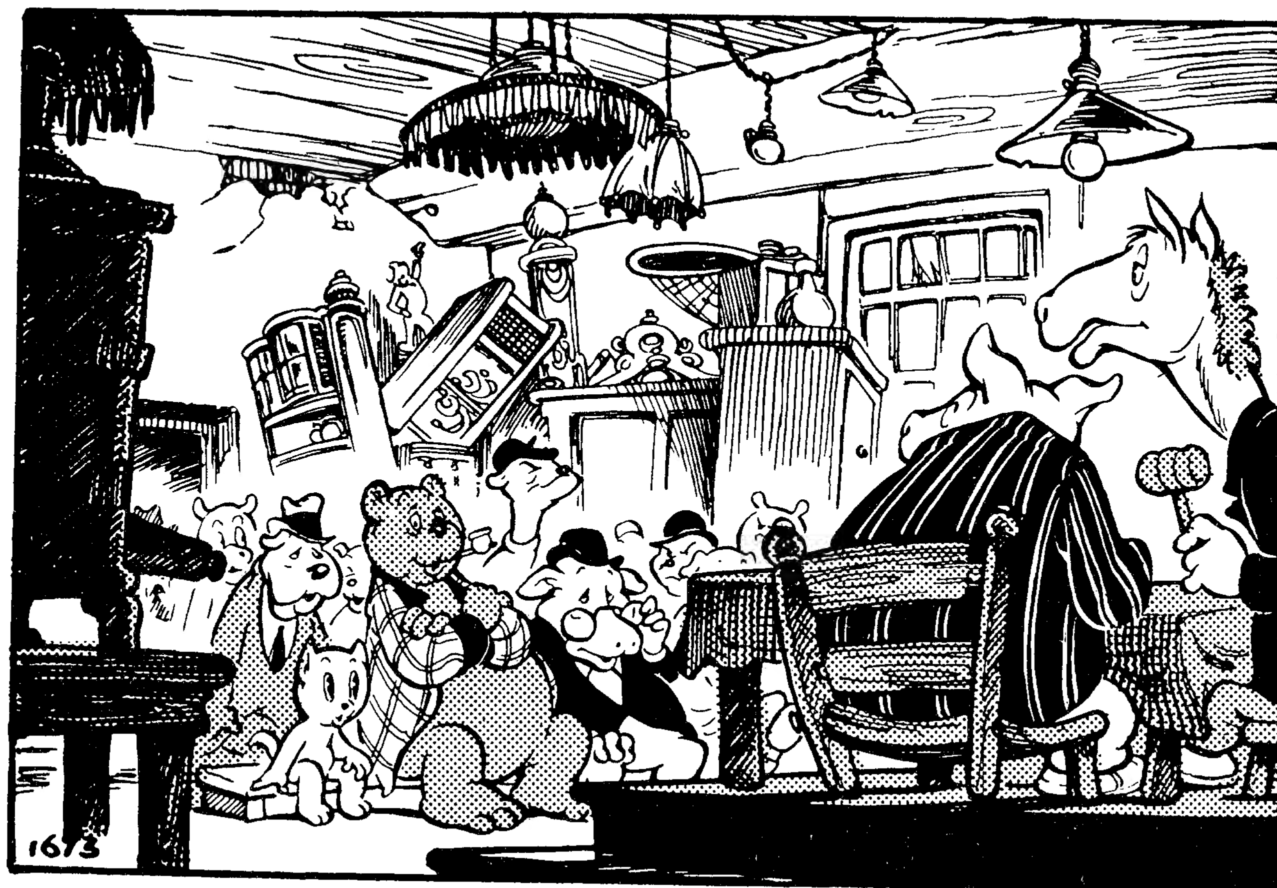
MV 50 De gebroeders Weromstuit
1952 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen NRC en de Volkskrant
ca 1953 Albumuitgave, De Muinck & Co, Amsterdam

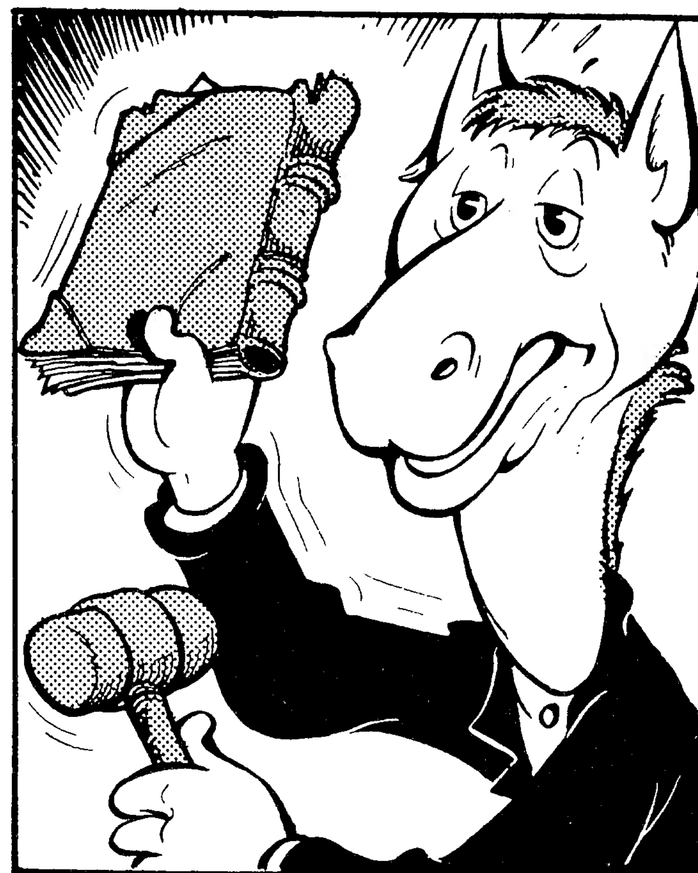
*Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5248 8
Delen 37 & 50 ISBN 90 234 5252 6*

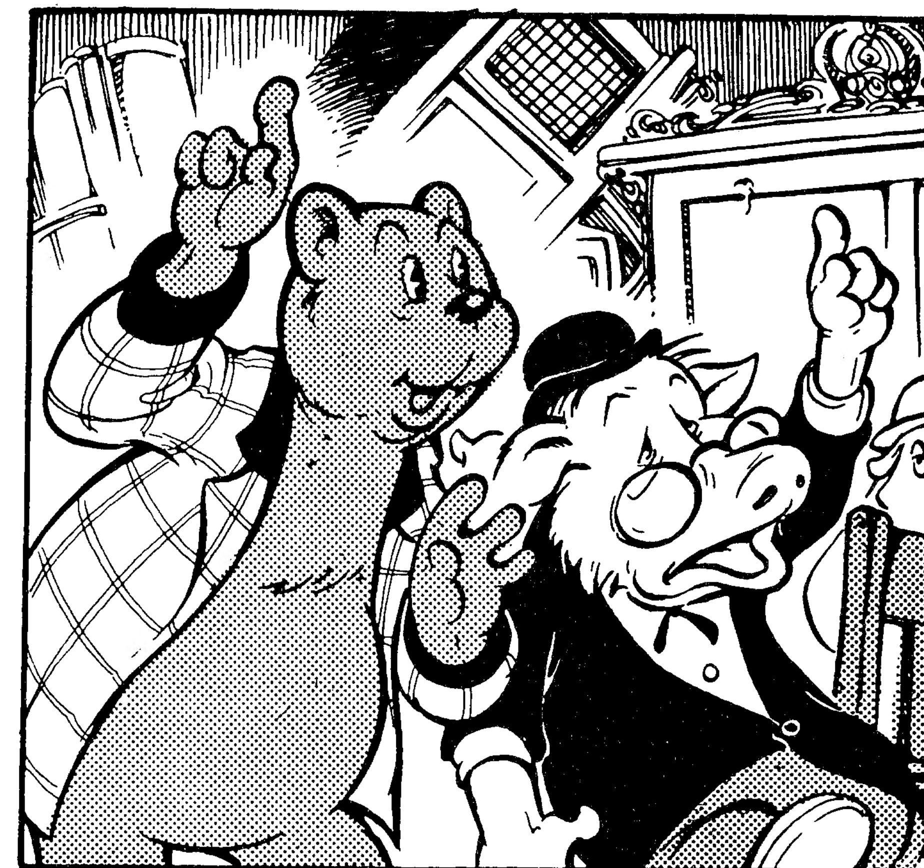

Op een middag in het vroege najaar kwamen heer Bommel en Tom Poes in een van de oude buurtjes van de goede stad Rommeldam terecht. Ze liepen zo maar een beetje te wandelen en hadden in 't geheel geen plan gemaakt. Het mag dan ook zuiver toeval genoemd worden dat ze recht op het veilinggebouw Zonneschijn aanhielden. Dit veilinggebouw was vroeger een bloeiend confectie-magazijn geweest, maar door de nood der tijden en de slapte in de textiel werd het nu gebruikt voor het verkopen van bezittingen van bankroete misdadigers. Dit wist heer Ollie echter niet. 'Aha! Een verkoping!' sprak hij opgewekt.
'Dat is aardig, jonge vriend! Daar gaan we heen!'
'Ik geloof niet, dat er hier veel te kopen zal zijn!' zei Tom Poes. 'Het is maar een arm buurtje, heer Ollie! En het publiek ziet er nu niet bepaald erg gunstig uit!'
'Onzin!' zei heer Bommel krachtig. 'Bij dergelijke gelegenheden kan een heer met een goede smaak soms de kostelijkste zaken voor een prikje te pakken krijgen. Nu speelt geld geen rol voor mij, dat weet je; maar het is toch leuk, wanneer men weinig betaalt voor leuke dingen. En eh... bovendien komt het geld ten goede aan allerlei failliete lieden – het is dus voor een goed doel! Komaan, volg me, jonge vriend!'
Tom Poes las op dat moment juist, dat op die middag de bezittingen van de beruchte in- en uitbreker Ever Weromstuit onder de hamer gingen. Maar hij zag in, dat het geen zin had om dit heer Ollie te vertellen en daarom volgde hij hem maar naar binnen...

Heer Bommel stapte met forse tred het rommelige zaaltje binnen, waar de openbare verkoping gehouden werd. Met enkele eenvoudige bewegingen duwde hij het publiek wat opzij en hij drong zodoende door tot de voorste rij stoelen. Met een behaaglijke zucht ging hij zitten en strekte de benen.

'Komaan, jonge vriend! Nu opgelet!' sprak hij. 'Ik moet oren en ogen goed openhouden en scherp opletten, wat er aangeboden wordt. Stoor me dus niet en vooral: niet praten!'

'Stilte!' riep op dat moment de veilingmeester. 'Er wordt hier te veel gepraat! Nummer dertien is aan de beurt! Nummer dertien!' Hij hief een oud, frommelig boekwerk omhoog en zwaaide dat boven zijn hoofd heen en weer.

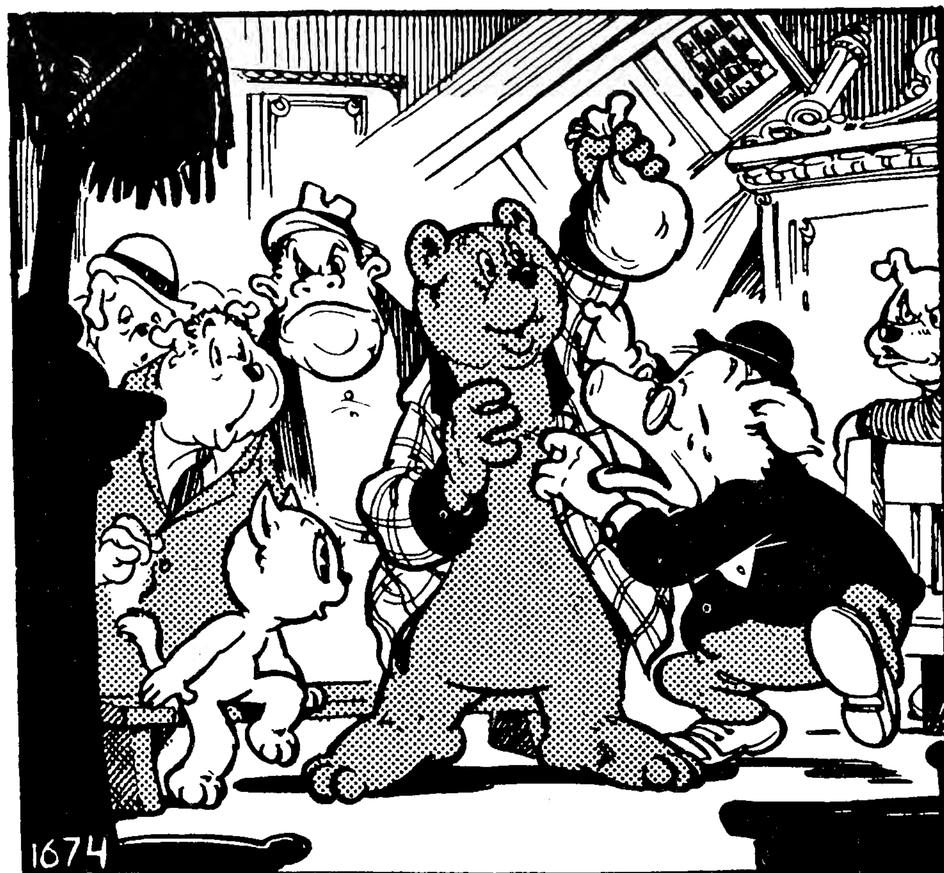
'Een oud boekwerk uit de vorige eeuw!' galmde hij. 'Het dagboek van de grote piraat Ever Weromstuit; de grootvader van de bekende inbreker van die naam! Wie biedt er een florijn?'

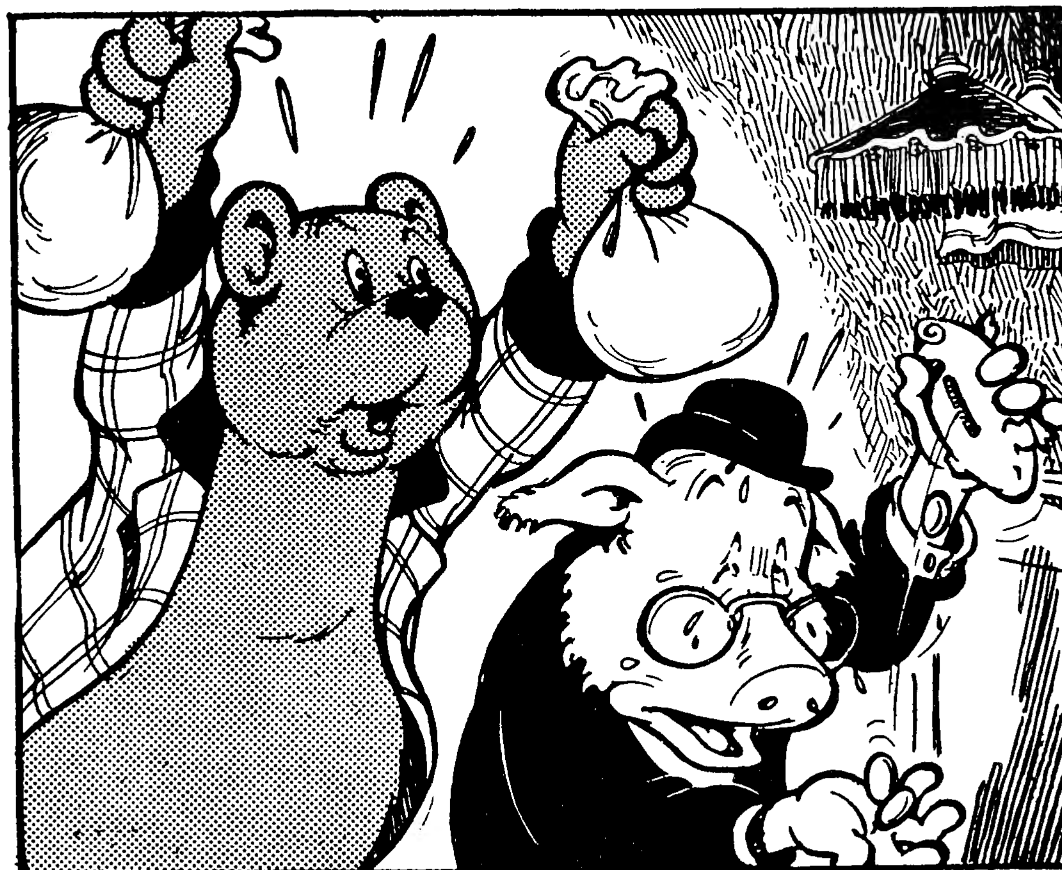
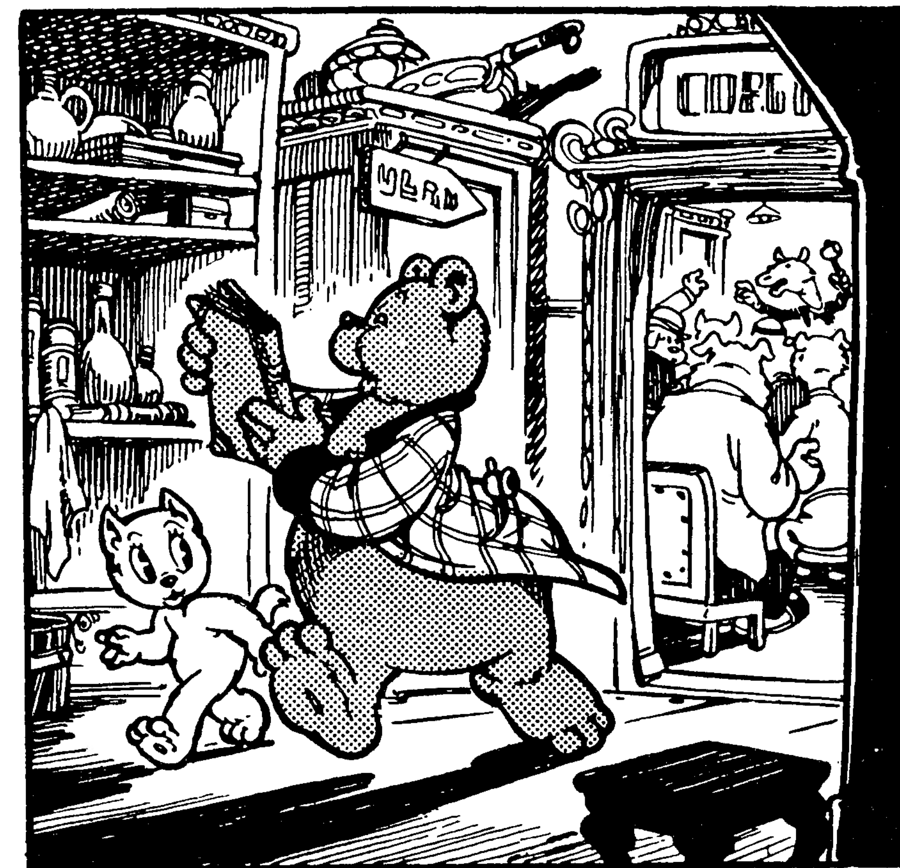
Heer Bommel stak glimlachend een hand omhoog, maar op dat moment piepte een schrille stem naast hem: 'Twee florijnen!'

'Drie florijnen!' riep heer Ollie, een ontevreden blik werpend op zijn buurman, die zenuwachtig op zijn stoel zat te schuiven.

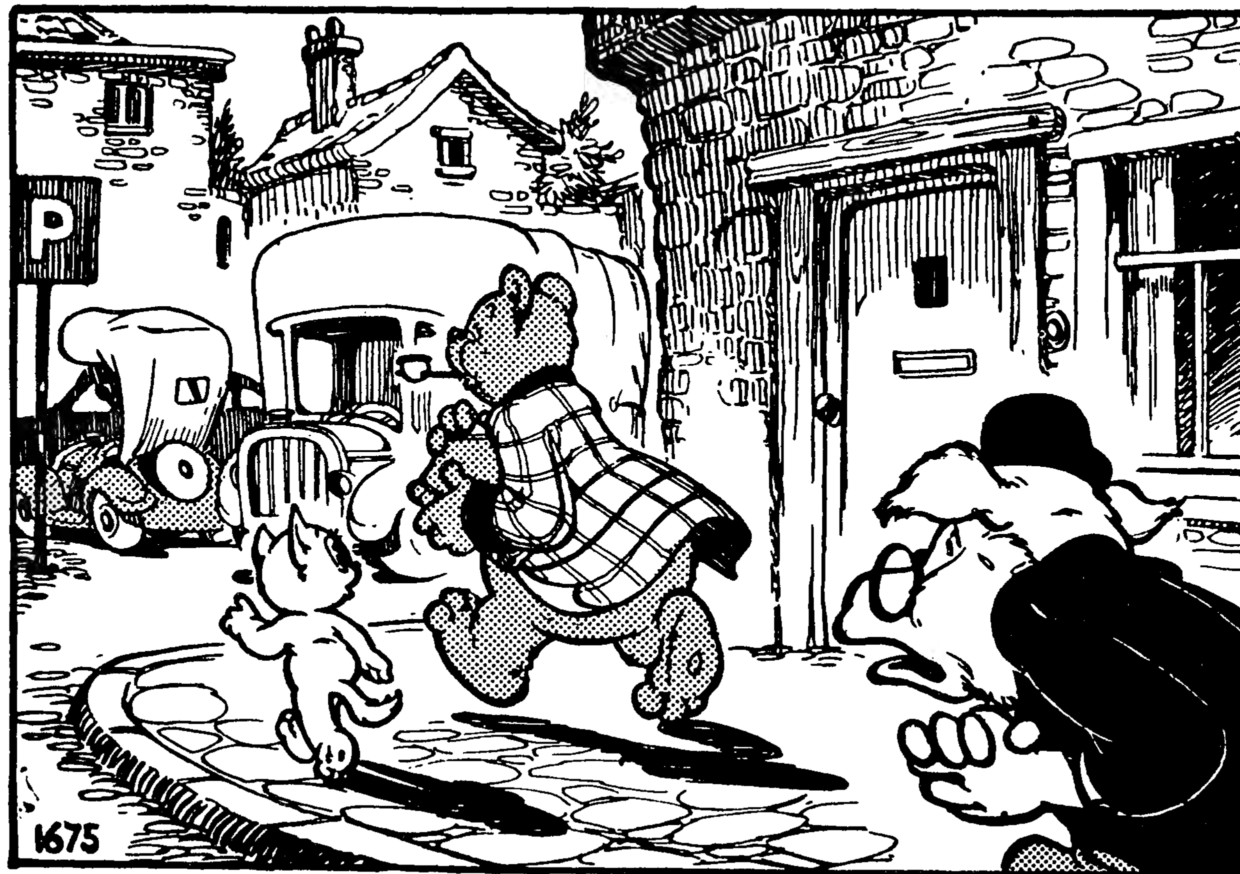
'Eh... vijf! Vijf florijnen!' kreet het in vaal zwart geklede figuurtje.

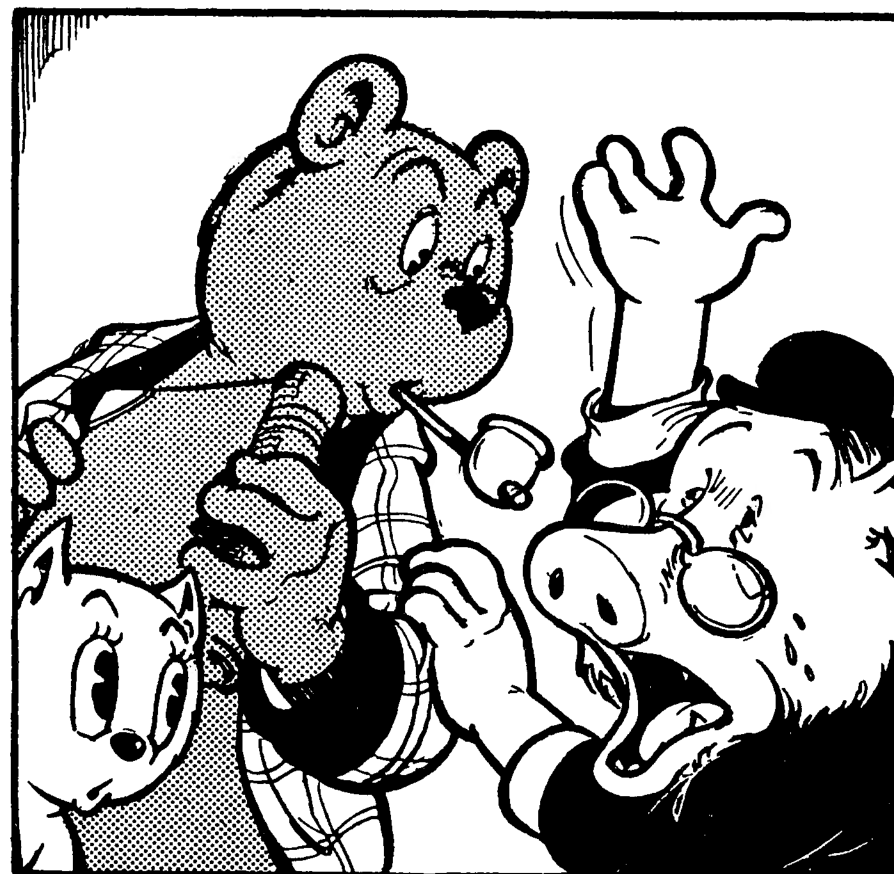
'Onzin!' riep heer Bommel. 'Tien florijnen! En houd nu maar op, goede vriend! Het heeft geen zin om tegen een heer op te bieden. Bovendien zal het u duidelijk zijn, dat het dagboek van een oude zeerover in de boekenkast van een Bommel niet mag ontbreken!'

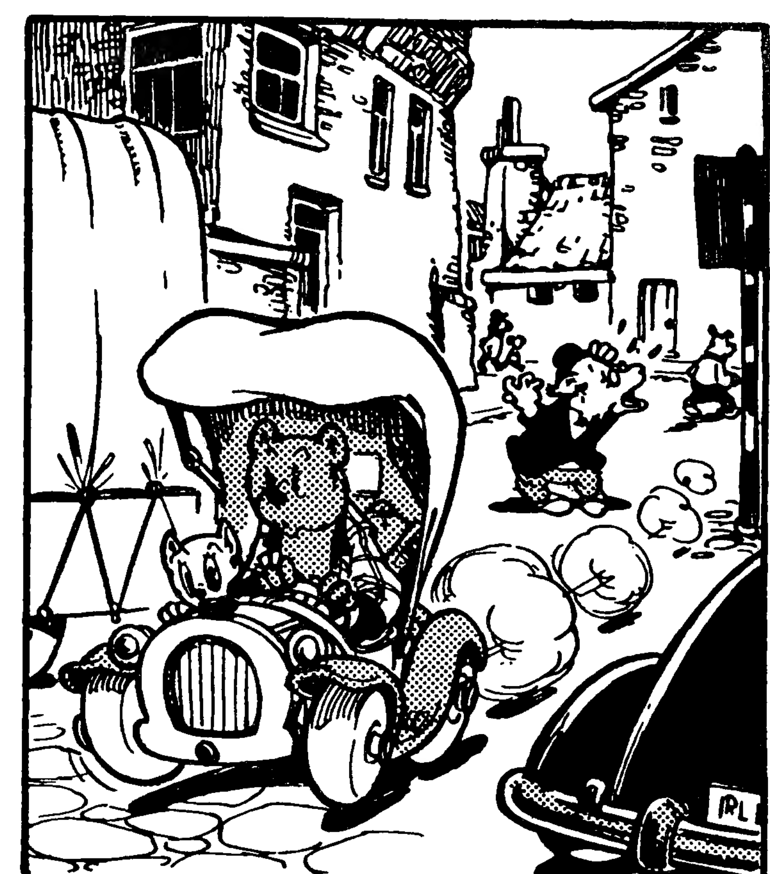

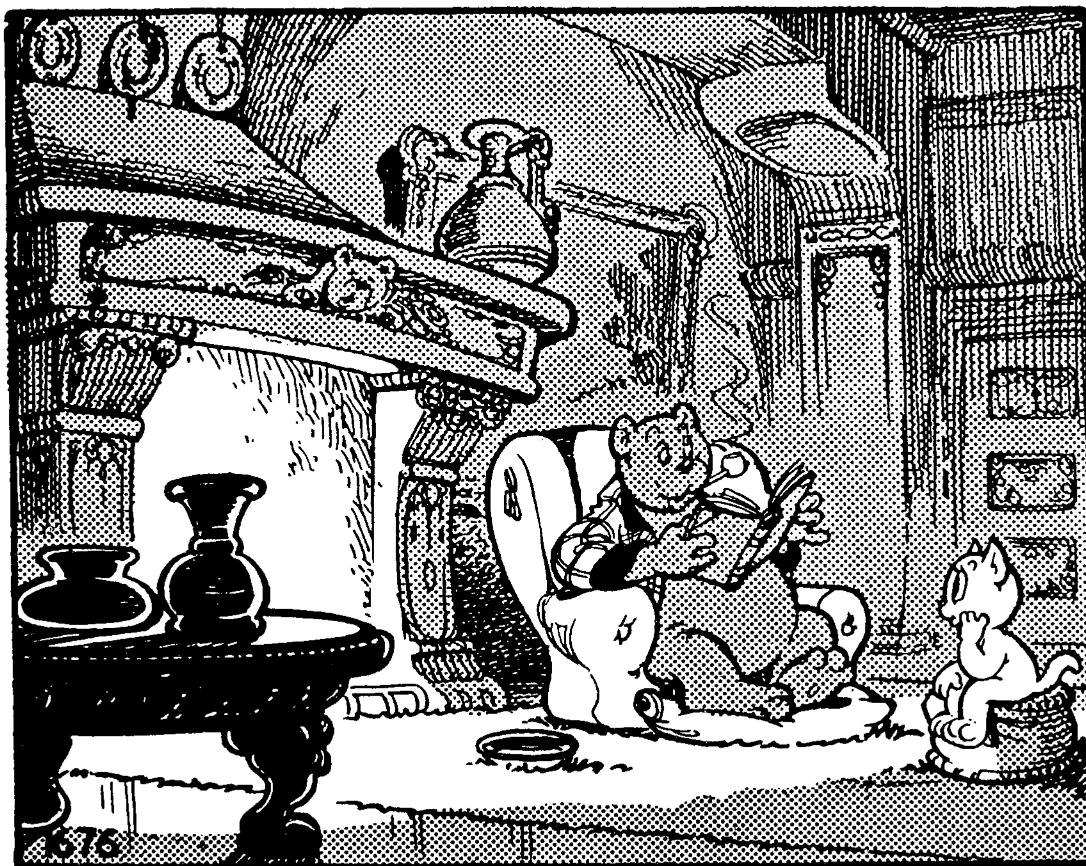
Toen heer Bommel tien florijnen voor het oude, morsige boek geboden had, daalde er een ongelovige stilte in het stoffige zaaltje. Deze werd echter doorbroken door de schrille stem van het vaalzwarte figuurtje.
'Doe het toch niet!' kreet de onbekende op bewogen toon. 'Koop dat boek toch niet, mijnheer! Er kleeft slachting aan en leed! Schurkerij en misdaad stralen u tegen uit de bladzijden en boosheid en bedrog hebben hun stempel er op gedrukt. Het papier ziet zo te zeggen rood van het bloed en het omslag is bevlekt door de tranen van weduwen en wezen!'
'Twintig florijnen!' riep heer Ollie. 'Dat moet een interessant boek zijn!'
'Stilte!' riep de veilingmeester streng. 'Er wordt te veel gepraat! Twintig florijnen is geboden! Wie meer?'
'Honderd!' piepte heer Bommels buurman, zenuwachtig een spaarvarken leegschuddend.
Nu werd het heer Ollie te bar. Hij trok een buidel geldstukken te voorschijn en riep met beheerste stem: 'Duizend florijnen!'
De ander, die net tot een bedrag van honderdvijftien en een halve florijn gekomen was, uitte een kreet van smart en zag handenwringend toe, hoe het boek met een hamerklap aan zijn tegenstander werd toegewezen. Deze wierp hem een laatste geringschattende blik toe en verliet toen met Tom Poes de zaal, zijn kostbaar bezit onder de arm klemmend...

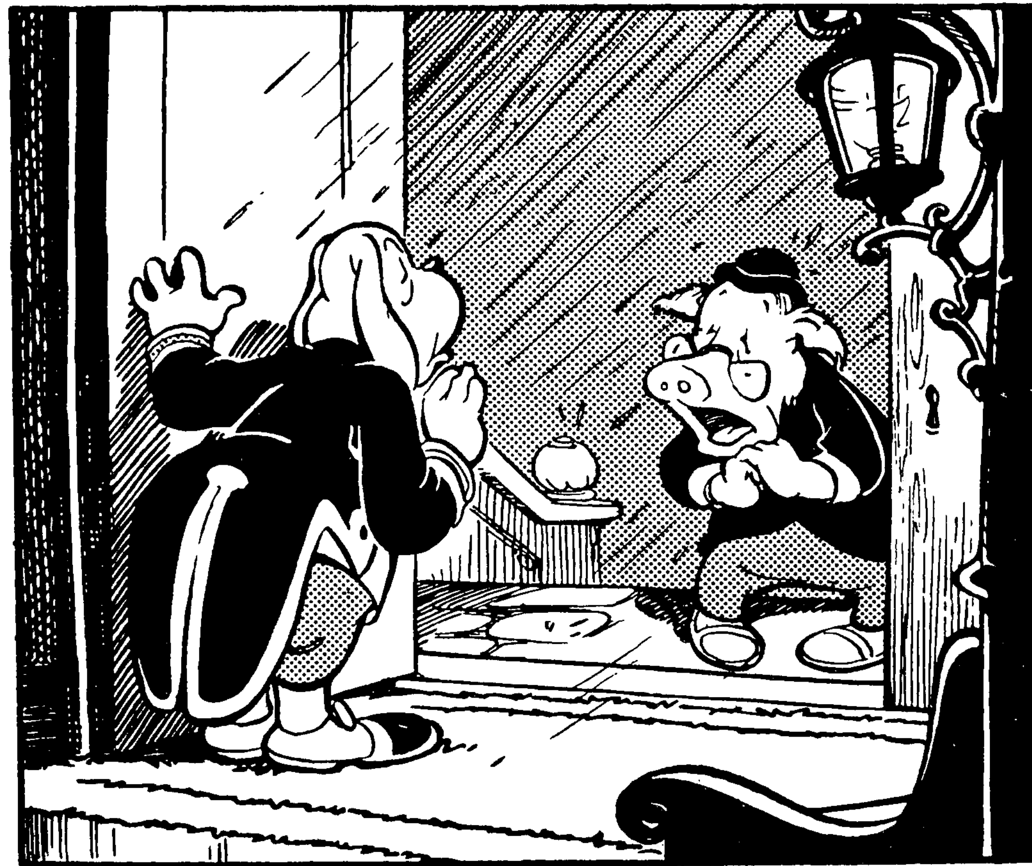

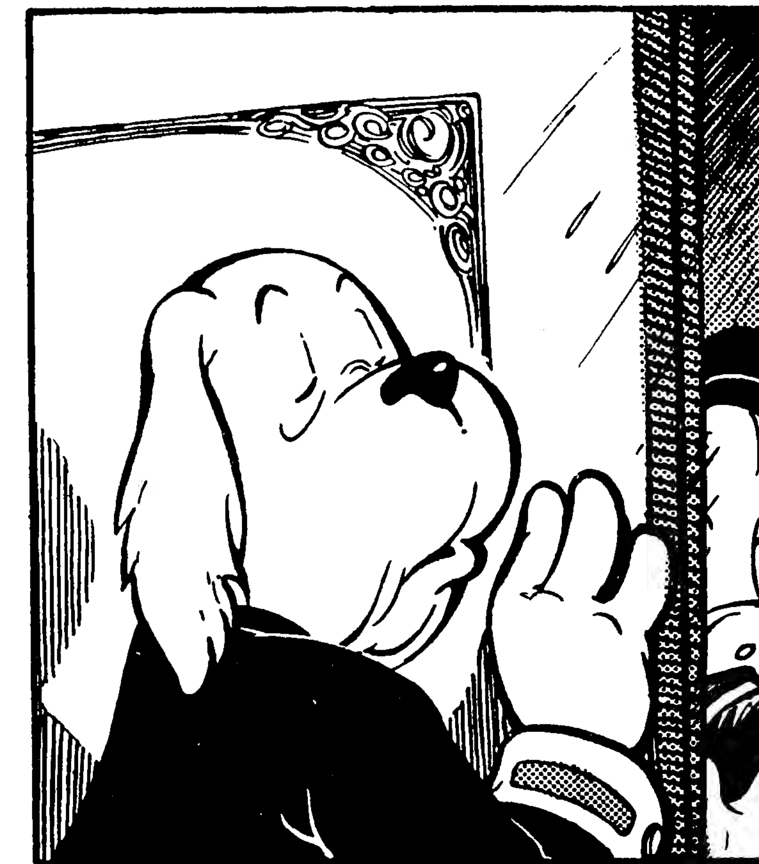

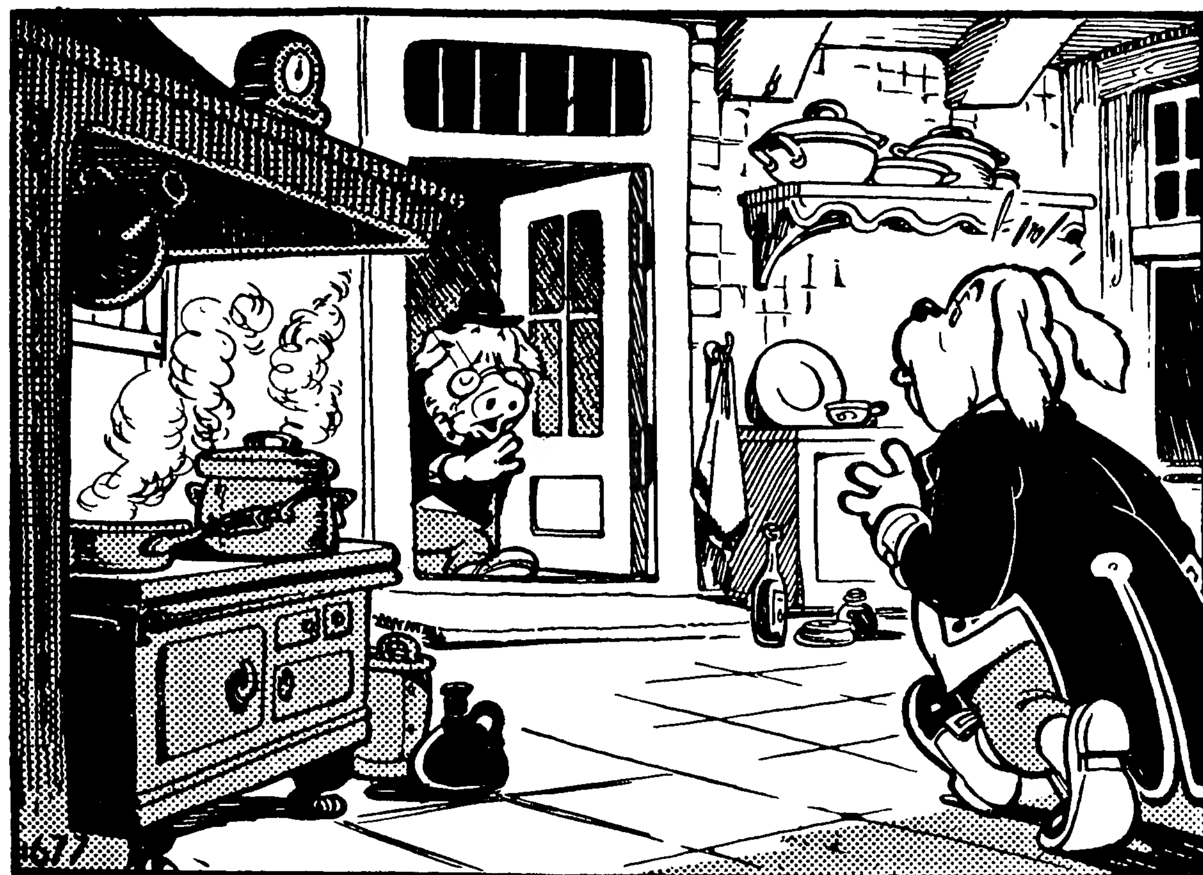
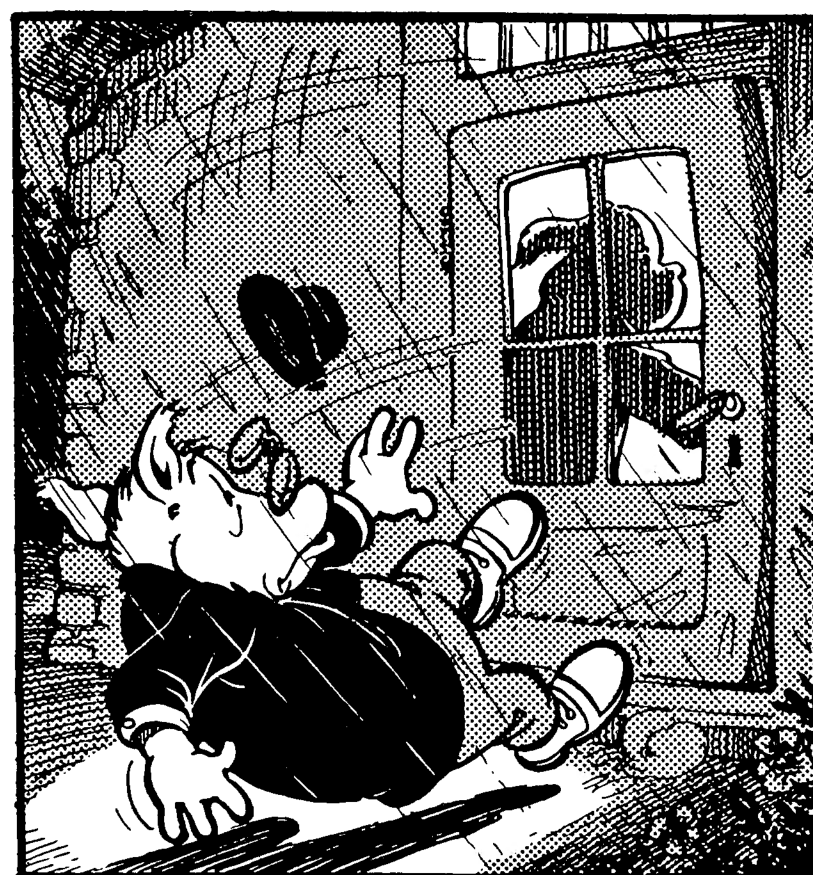
Heer Bommel en Tom Poes liepen opgewekt het armoedige straatje uit om de parkeerplaats te gaan opzoeken, waar de Oude Schicht gestald stond.
'Zo zie je, jonge vriend!' sprak heer Bommel, 'op zo'n verkoping kan men de aardigste dingen krijgen, net als ik al zei!'
'Ja!' zei Tom Poes, 'maar goedkoop was het niet! Duizend florijnen voor zo'n oud, lelijk boek!'
'Bah!' zei heer Ollie, 'geld speelt geen rol in dit soort dingen! Dit boek is het waard! Het dagboek van een piraat, denk je eens in!'
Op dat moment werd hij aan zijn mouw getrokken door de vale figuur, die op de verkoping naast hem had gezeten.
'Ach, goede heer!' riep de vreemdeling, 'geef mij dat boek! Er kleeft ellende en verdriet aan! Het zal u niets dan rampspoed brengen! Luister toch naar iemand, die al de slechtheid der wereld geproefd en verworpen heeft!'
'Hm!' bromde heer Ollie misnoegd. 'Wie ben je eigenlijk? Waarom val je me steeds lastig, goede vriend?'
'Ik ben voorzitter van de Vereniging tot Opheffing van Laaggezonkenen!' sprak de onbekende op geroerde toon. 'Ik ben oprichter van de Anti-Slachtingsbond en secretaris van de Niet-Rookbeweging. Ik tracht op mijn bescheiden wijze wat licht te brengen aan hulpbehoevenden en bestrijd het onrecht. Mijn naam is Weromstuit.'
'Aangenaam kennis te maken!' zei heer Bommel koeltjes, in de Oude Schicht stappend. 'Dat zijn allemaal heel mooie dingen, maar dat boek is en blijft van mij! Zit je goed, Tom Poes? Dan gaan we!'
De auto reed weg, doch Tom Poes keek peinzend achterom en mompelde: 'Weromstuit? Dat is toch de naam van de piraat die het boek geschreven heeft?'

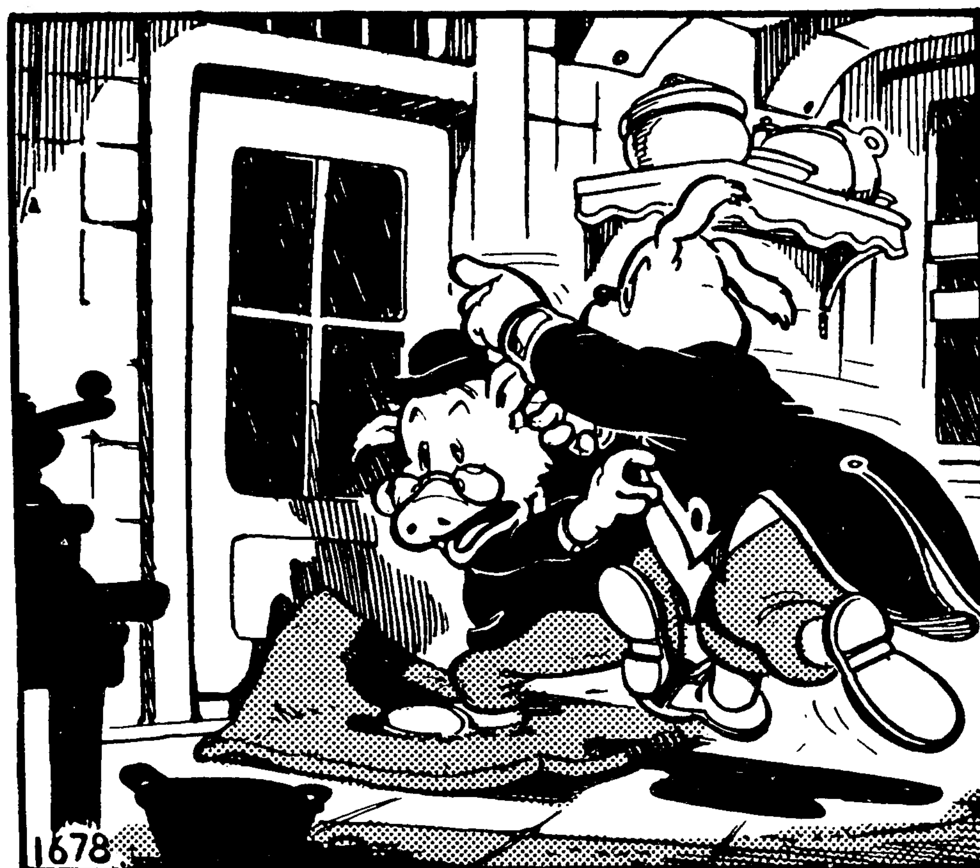

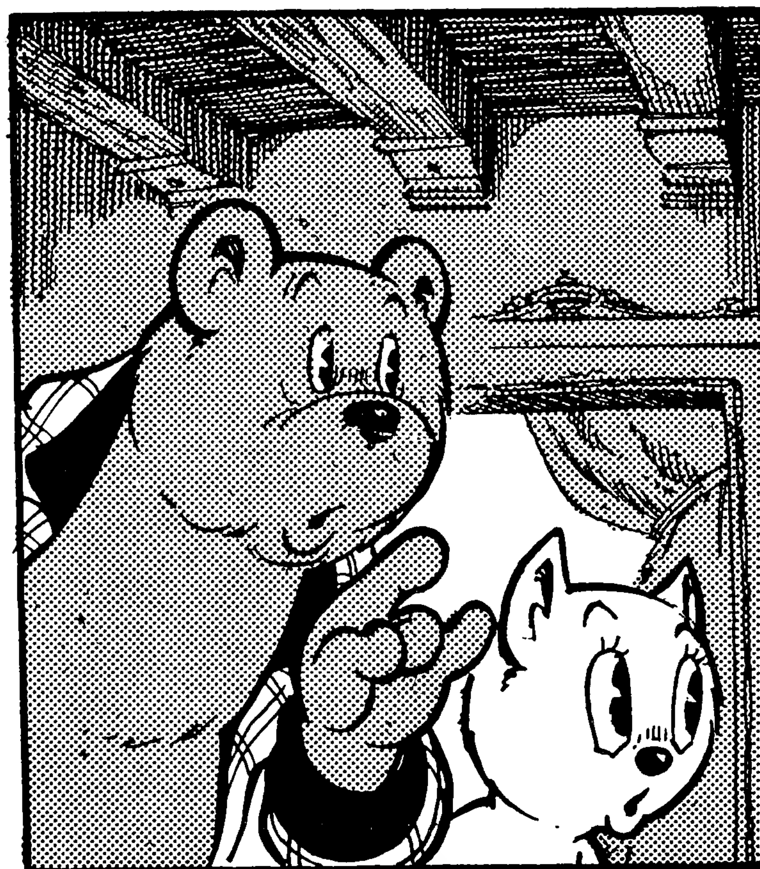
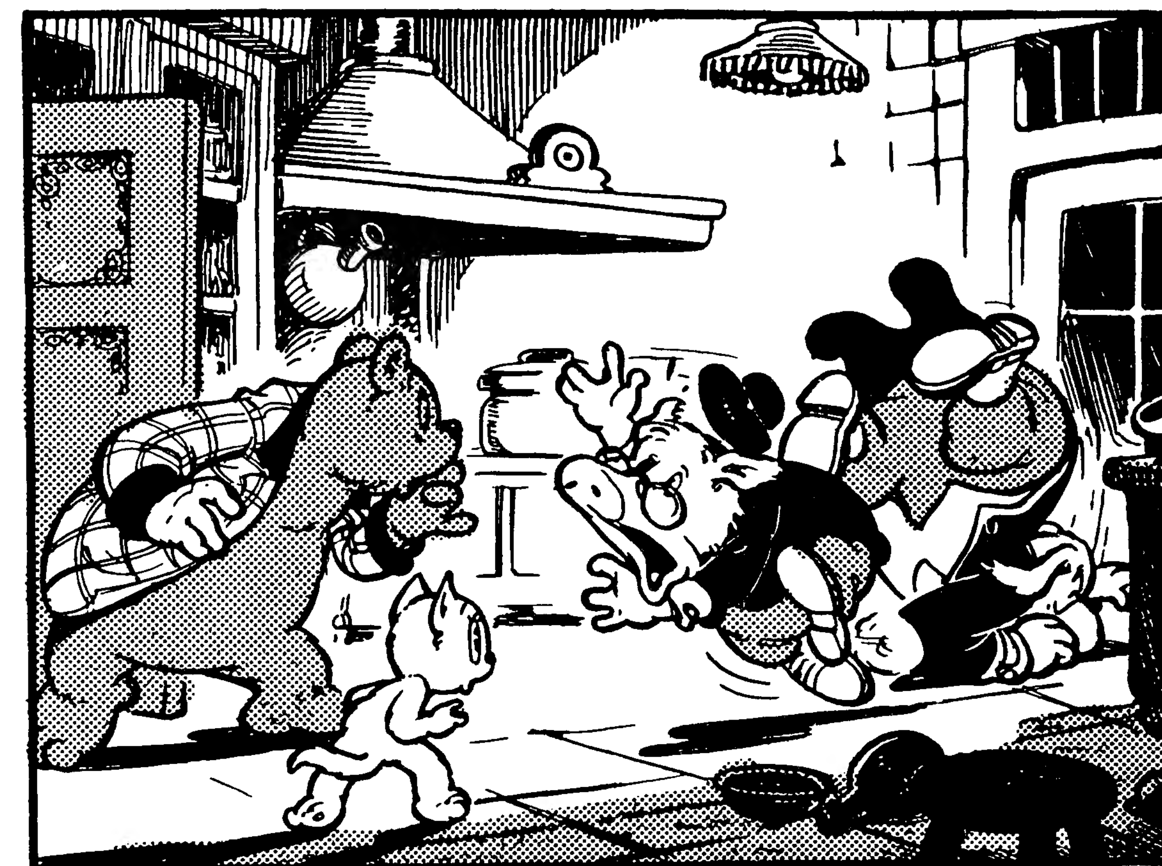

Die avond maakte heer Bommel het zich gemakkelijk in zijn leunstoel voor de haard en sloeg het oude dagboek open.
'Nu eens rustig kijken!' mompelde hij, genietend het titelblad bestarend. 'Dagboek van de grote piraat en struikrover Ever Weromstuit, die omstreeks honderd jaren geleden aan de galg stierf na een leven vol bloed en plundering. Ingebonden en van aantekeningen voorzien door zijn achter-kleinzoon Ever Weromstuit!'
'Hm! Dat klinkt goed... hoewel ik het je niet allemaal ga voorlezen, Tom Poes! Dit lijkt me alleen geschikt voor volwassenen met onderscheidingsvermogen. Stoor me dus niet, jonge vriend!'
Op dat moment werd er aan de buitendeur gebeld en de bediende Joost ging open doen. In de duisternis en de regen stond een vale figuur in de deuropening.
'Mijn naam is Weromstuit!' sprak de vreemde gejaagd. 'Ik moet de heer Bommel spreken! Het is dringend!'
'Hebt u een afspraak met heer Olivier?' vroeg Joost uit de hoogte.
'Een afspraak! Nee, dat nu juist niet!' zei de onbekende huilerig. 'Maar de heer Bommel heeft vanmiddag een boek gekocht op een verkoping en dat is een vergissing!'
'Ach zo!' zei Joost, beschaafd achter de hand geeuwend.
'Ja, een vergissing!' kreet het vreemde mannetje. 'Het was een veiling ten verkoop van de bezittingen van misdadigers – om er vlechtmatjes en zakjes voor de arme laaggezonkenen voor te kopen. Opdat zij een nuttig vak mogen leren in hun gedwongen afzondering, broeder!'
'Juist, ja!' hernam Joost. 'Excuseer!' En hij sloot zacht, doch met klem de deur voor de neus van de heer Weromstuit.

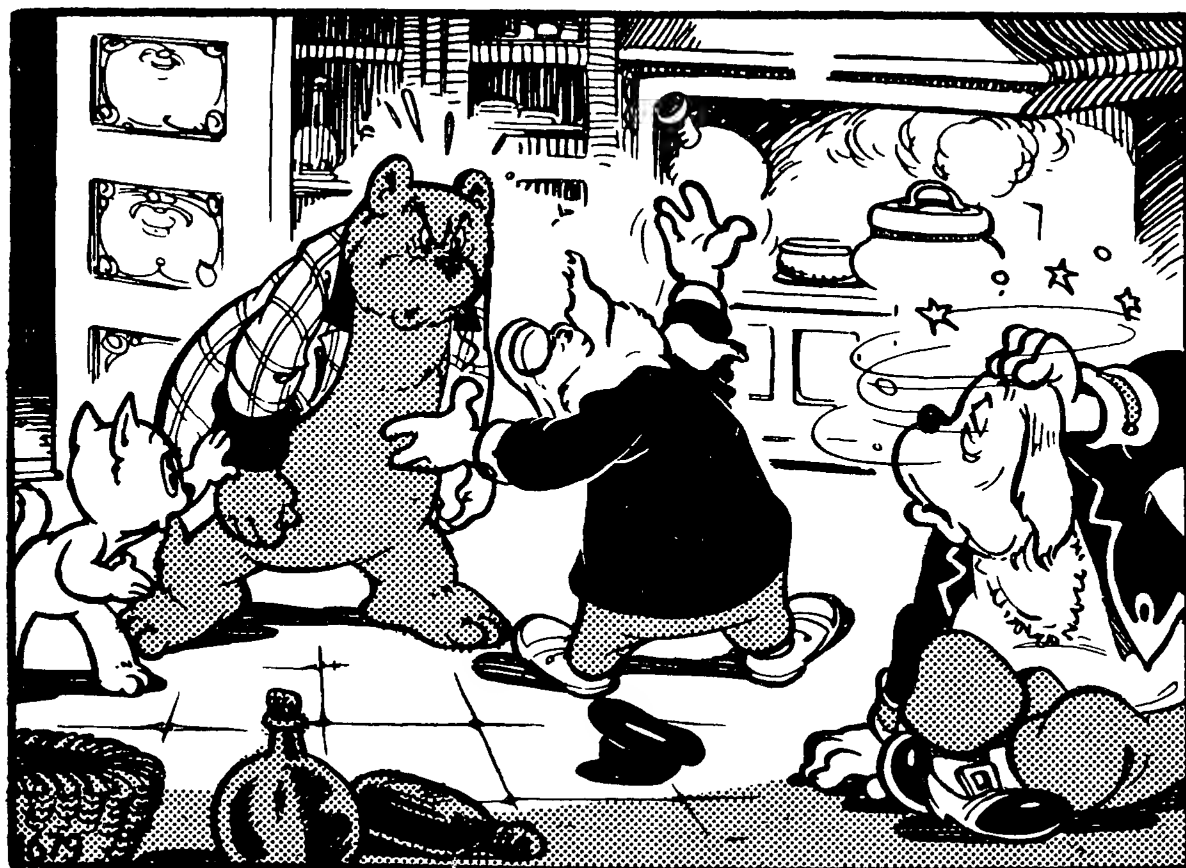

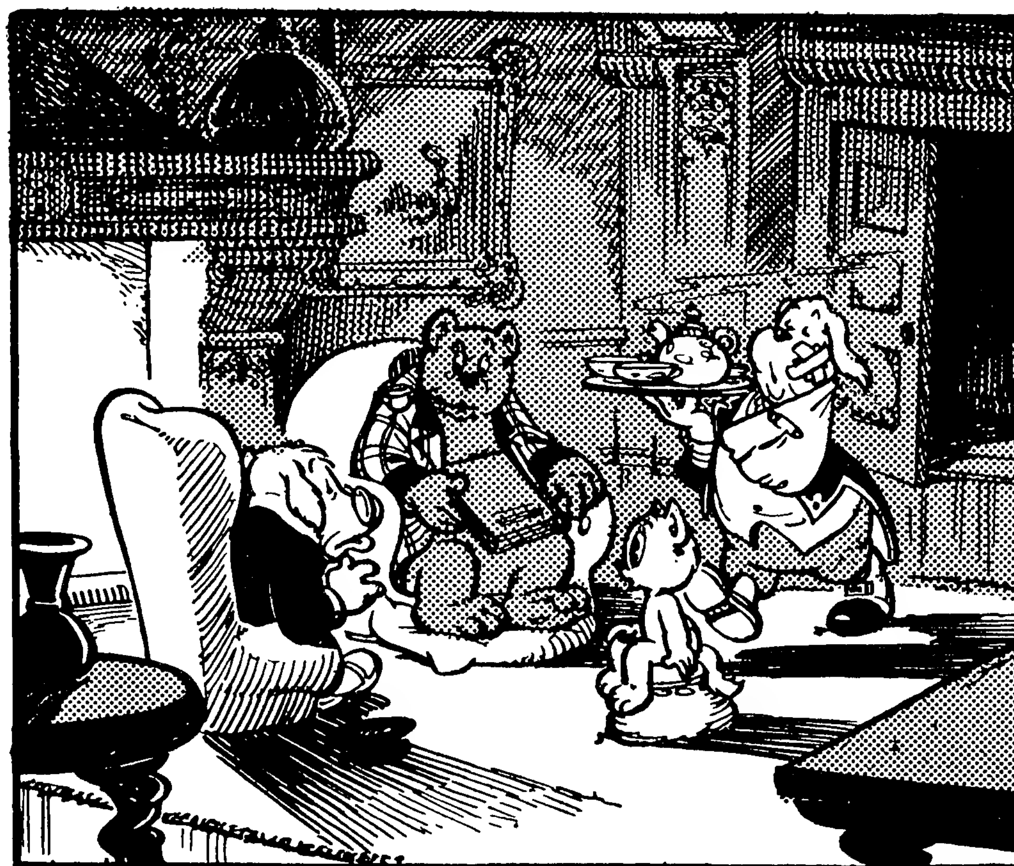

De bediende Joost schreed met afgemeten tred terug naar de keuken en trad daar binnen. Doch nauwelijks had hij dat gedaan of de achterdeur werd opengerukt en temidden van een windvlaag woei de vale figuur van de heer Weromstuit naar binnen.
'Ach verschoon mij, goede knecht!' riep deze handenwringend uit. 'Misschien schijnt mijn handelwijze u ruw toe, maar geloof mij, ik moet de heer Bommel spreken!'
'Deze achteringang is alleen voor leveranciers!' sprak Joost afgemeten en hij maakte aanstalten om zijn bezoeker naar buiten te duwen.
'Luister toch!' riep de vreemdeling wanhopig. 'De heer Bommel heeft vanmiddag een boek gekocht – het dagboek van een piraat en struikrover – en dat moet ik hebben! Het zal alleen maar rouw en rampspoed over dit fraaie en gastvrije huis brengen. Armoede en geween zullen uw deel zijn, wanneer ge me niet onmiddellijk tot uw meester toelaat!'
'Heer Olivier ontvangt vanavond niet!' hernam de trouwe knecht. 'Hij is bezig met de lezing van een belangrijk werk en hij wil niet gestoord worden!' En met deze woorden duwde de doorvoede bediende de indringer de regen in en sloot zorgvuldig de achterdeur.
Doch op het moment, dat hij de laatste grendel verschoof, werd het keukenraam knersend geopend en kwam de verwaaide gedaante van de heer Weromstuit naar binnen geklommen. 'Het gaat juist om dat boek!' riep hij schreiend. 'Er kleven bloed en tranen aan! Ach, laat mij gaan, vóór het te laat is!'

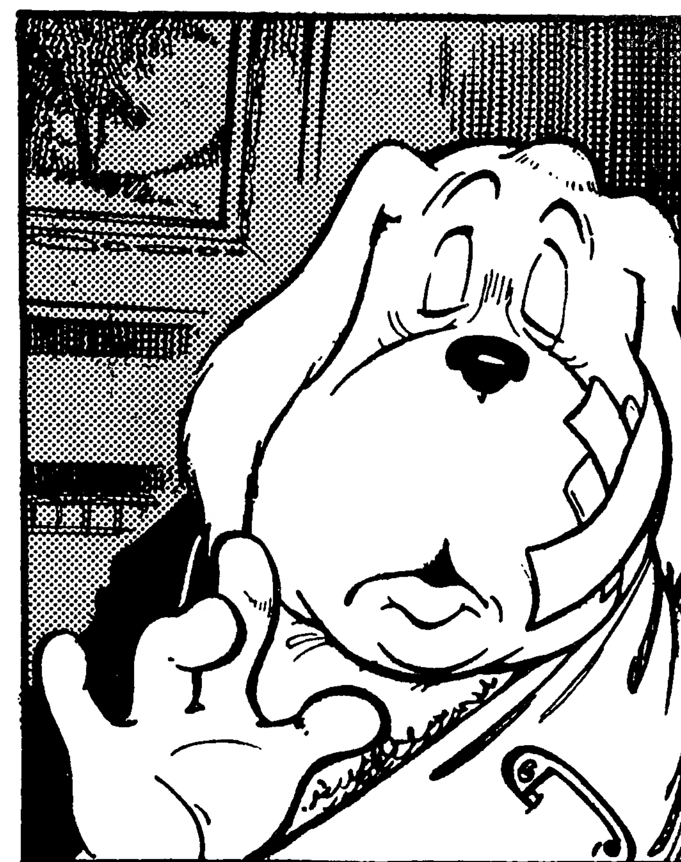

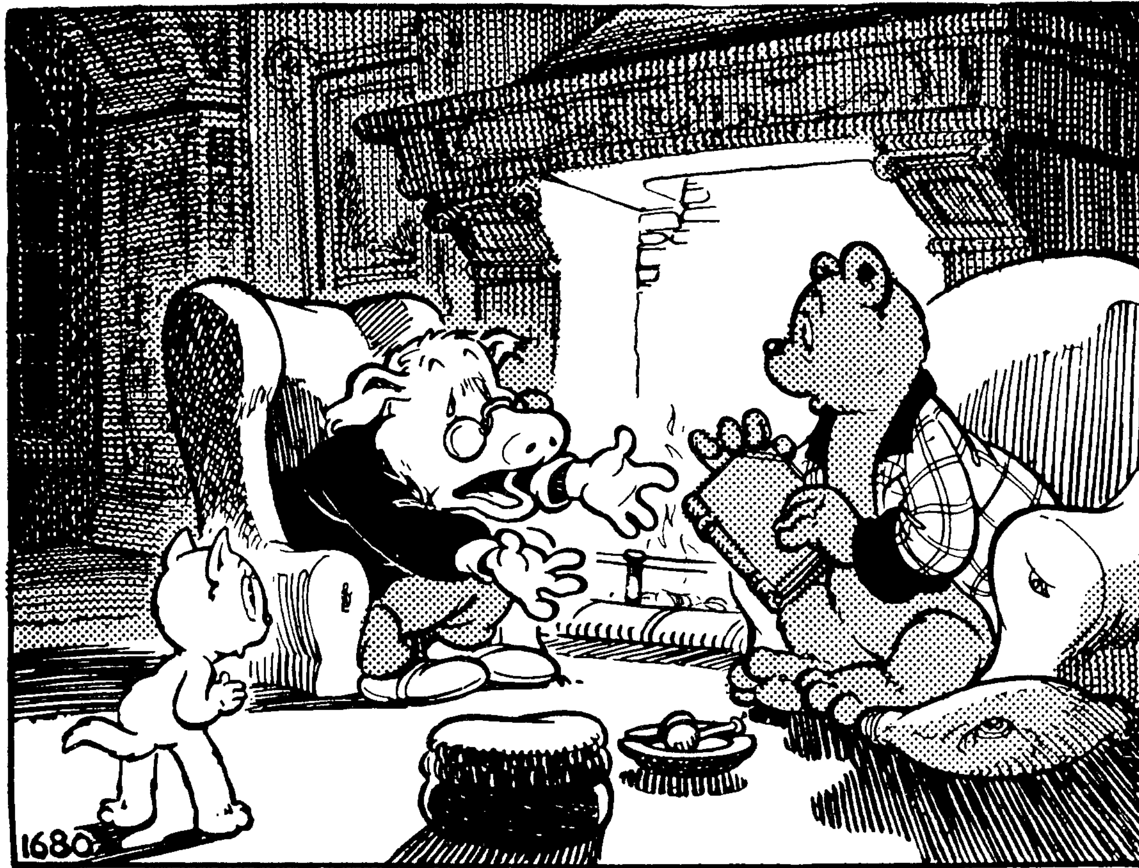
De bediende Joost is iemand, die sterk in waardigheid en manieren gelooft. Doch toen hij daar nu iemand door het raam in zijn keuken zag klimmen zonder dat hij daar toestemming voor gegeven had, steeg een lichte drift naar zijn slapen en hij besloot krachtig doch beheerst op te treden. Hij vatte de vochtige jas van de heer Weromstuit dan ook in de kraag en drong hem naar de achterdeur. Doch de indringer was ten einde raad en weerde zich met de kracht der wanhoop.
Het gerucht van de worsteling drong door tot in heer Ollie's studeervertrek, zodat Tom Poes opstond en de gang inliep. Heer Bommel legde geschrokken het dagboek van de piraat en struikrover Ever Weromstuit neer en volgde hem met onzekere pas.
'Wat is er aan de hand, jonge vriend?' mompelde hij verontrust. 'Het lijkt me, dat een zeeschuimer de keuken geënterd heeft, als je begrijpt, wat ik bedoel! Ik... eh... jij moet maar eens gaan kijken... eh... misschien heeft Joost hulp nodig! Ik zal de achterhoede dekken! Toe dan, Tom Poes!'
Nu, die had intussen de deur al geopend en keek een beetje verbaasd naar de worsteling. Maar dat duurde niet lang. Toen de vale vreemdeling de gestalte van heer Ollie in de gang ontwaarde, rukte hij zich met een kreet uit de greep van Joost los en snelde hem tussen de benen door, zodat de trouwe knecht het evenwicht verloor en voorover sloeg.
'Meneer Bommel!' kreet de indringer, 'hoor mij aan. Luister naar mij, voor het te laat is!'

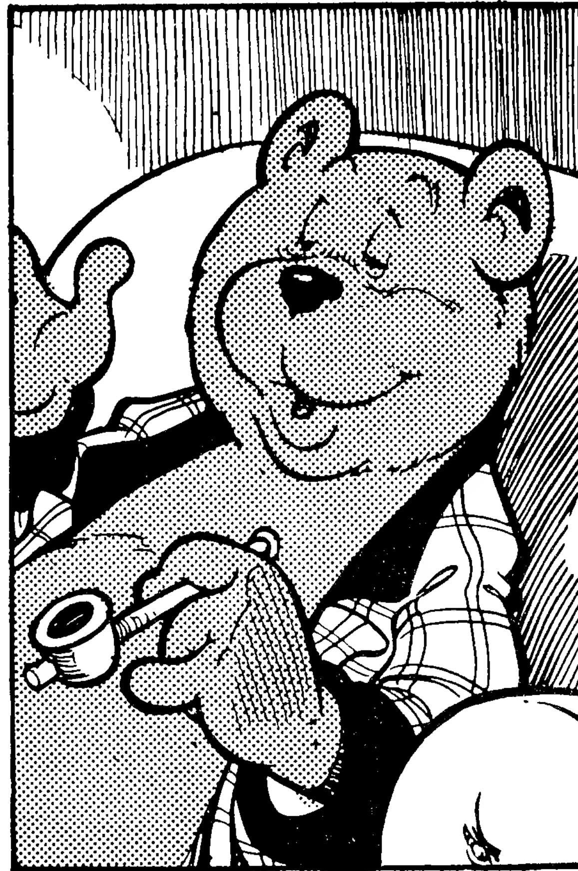
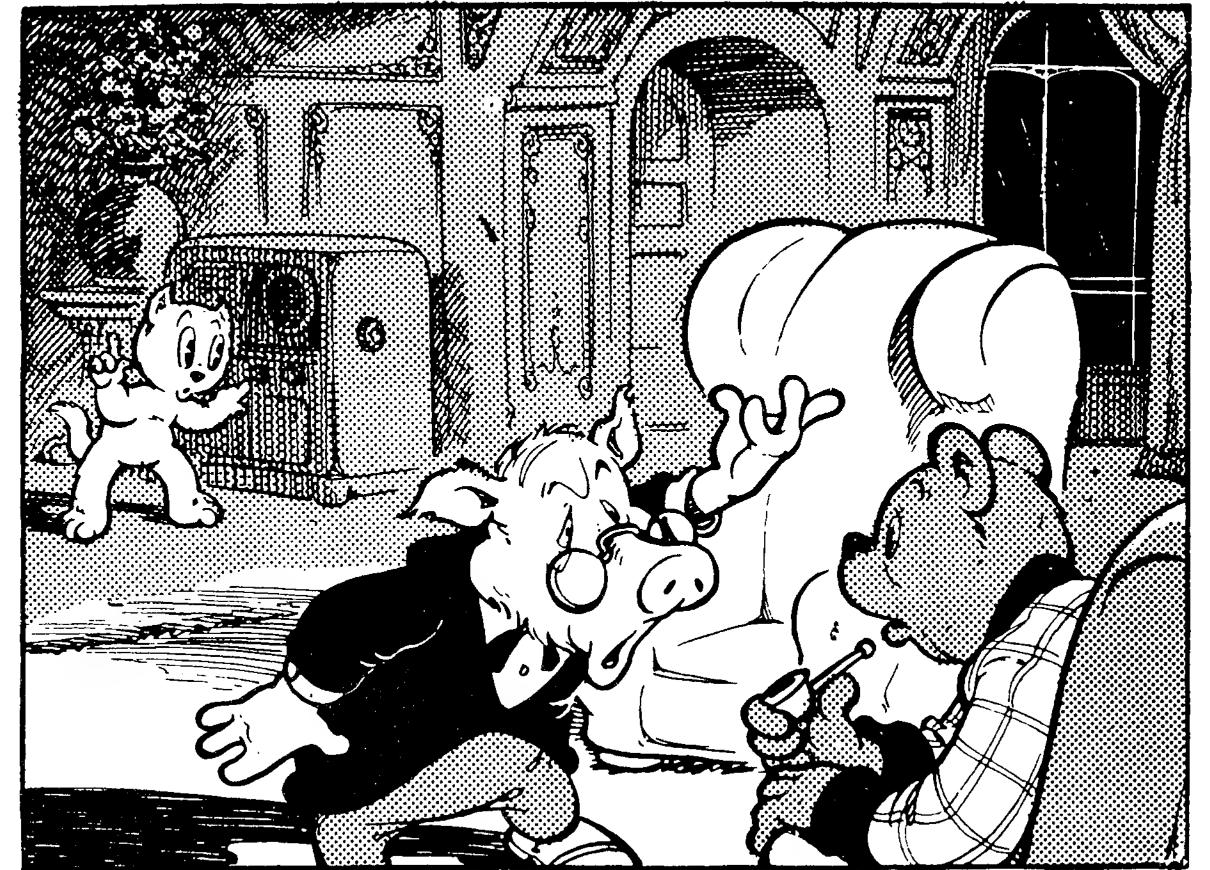

Toen heer Ollie zag, wie de indringer was, verscheen er onmiddellijk een uitdrukking van grote moed in zijn ogen. Met forse stap schreed hij voorwaarts en wendde zich streng tot de heer Weromstuit.
'Wat betekent dit?' vroeg hij kort. 'Is het niet genoeg, dat u mij hindert bij het kopen van mijn boeken? Moet u mij nu nog lastig vallen in mijn huis en de aandacht van mijn bediende van zijn werk afleiden?'
'U moet naar mij luisteren!' riep de vreemdeling handenwringend. 'Anders zullen leed en rampspoed uw deel zijn! Ik ben zelfs bang, dat het al te laat is. Ach, hoor toch naar iemand, die zijn leven offert aan het rechtzetten van misstanden!'
Het was duidelijk, dat heer Bommel op het punt stond een scherp antwoord te geven, doch Tom Poes trok hem aan de jas en wenkte veelbetekenend.
'Hm!' zei heer Ollie, met een onzekere blik op zijn jonge vriend. 'Ik zal naar u luisteren. Maar maak het kort, ik heb dringende bezigheden!'
Zo sprekende leidde hij zijn onverwachte bezoeker naar de studeerkamer en schoof een stoel bij.
De heer Weromstuit ging zitten en keek met zenuwogen om zich heen.
'Het gevaar komt dichter bij!' mompelde hij. 'Ik voel het! Op dit moment reeds nadert de grootste woesteling van deze tijd uw warm vertrek...'
'Excuseer!' sprak de koele stem van de bediende Joost bij de deur, 'hier is uw avondkoffie, heer Olivier! En met uw welnemen moet ik er bezwaar tegen maken, afgeschilderd te worden als een woesteling! Deze heer is met het vechten begonnen!'
De bezoeker keek hem een ogenblik verslagen aan en stiet toen een vreugdeloze lach uit. 'Ach!' riep hij, 'u bedoel ik niet! Ik bedoel mijn broeder, Ever Weromstuit!'

De bezoeker schoof rillerig bij het vuur en begon met matte stem zijn treurig verhaal. 'Mijn naam is Weromstuit', sprak hij; 'Sijmen Weromstuit om u te dienen. En ik ben de kleinzoon van de ruwe schurk en zeeschuimer Ever Weromstuit!'

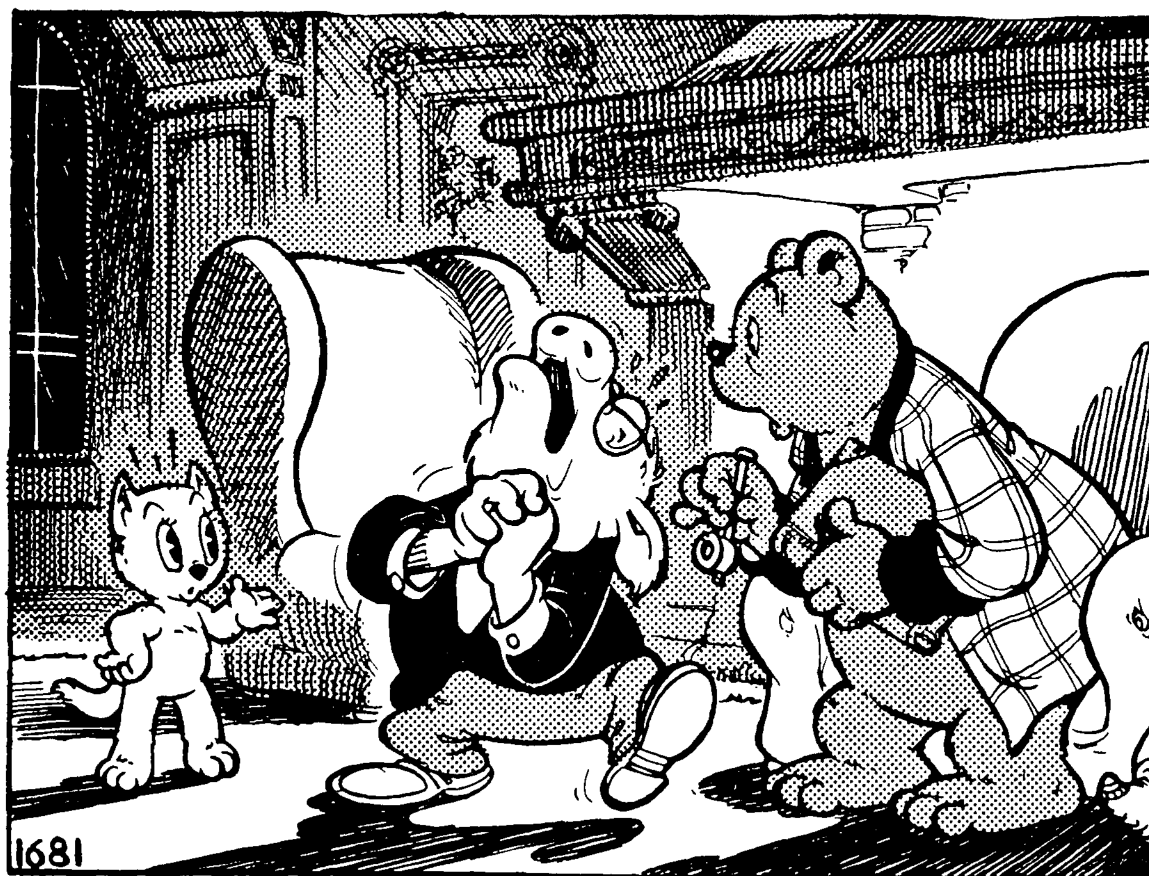
'Aha!' riep heer Bommel, 'die piraat die dat boek geschreven heeft!'

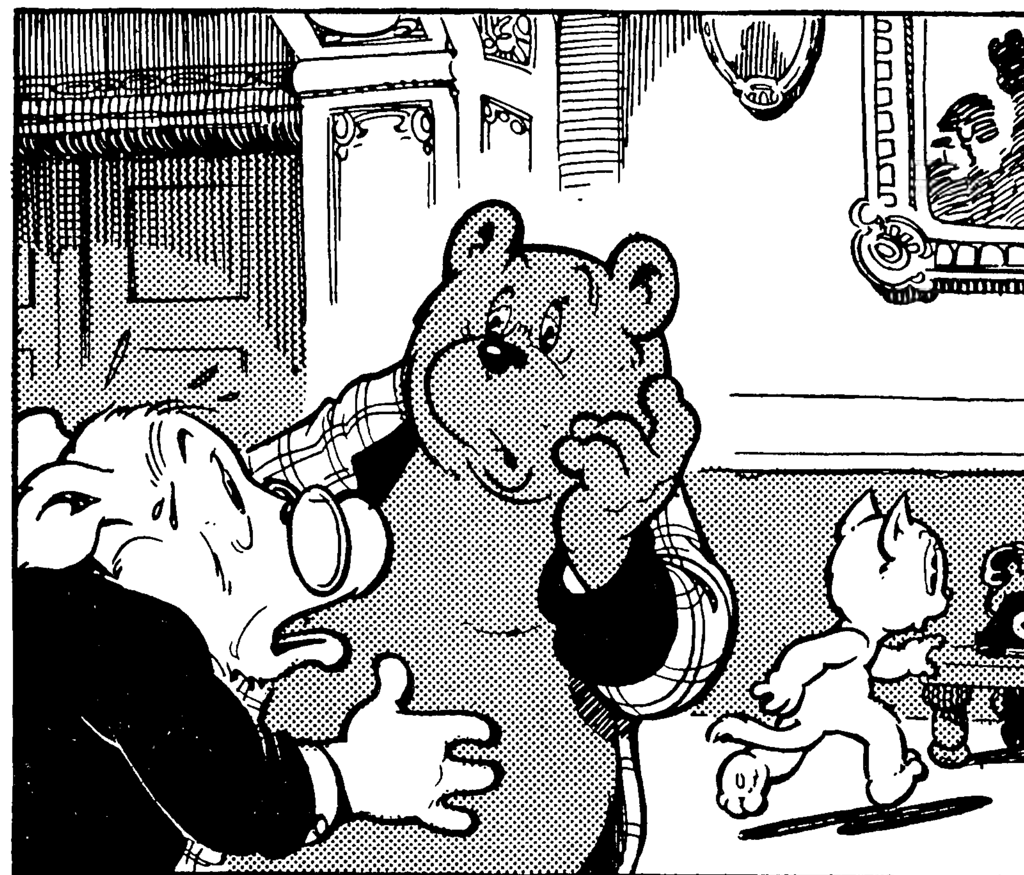
'Juist, dezelfde!' hernam de ander vol schaamte. 'Diens kleinzoon ben ik! Door een leven van braafheid tracht ik boete te doen voor de schurkerij van mijn voorvader. Maar helaas! Ik heb een broeder, een tweelingbroeder – Ever Weromstuit is zijn naam – die naar grootvader aardt. Die jongen wil niet deugen en er is geen goed in hem te bespeuren. Na een uiterst schandelijke jeugd begon hij een leven vol roetzwarte misdaden. Tenslotte is hij gegrepen en doet nu in een duistere cel boete voor zijn ondeugendheid. En dat boek, dat u vanmorgen gekocht hebt, is zijn eigendom. Hij heeft het van opa geërfd en er zit een kaart in waarop de schatten van de oude Weromstuit aangetekend staan. En zo zeker als het roken van tabaksbladeren tot ondeugd leidt, zo zeker zal Ever trachten dat boek weer in handen te krijgen! Daarom smeek ik u: Doe er afstand van! Vernietig het! Gooi het weg of geef het mij!'

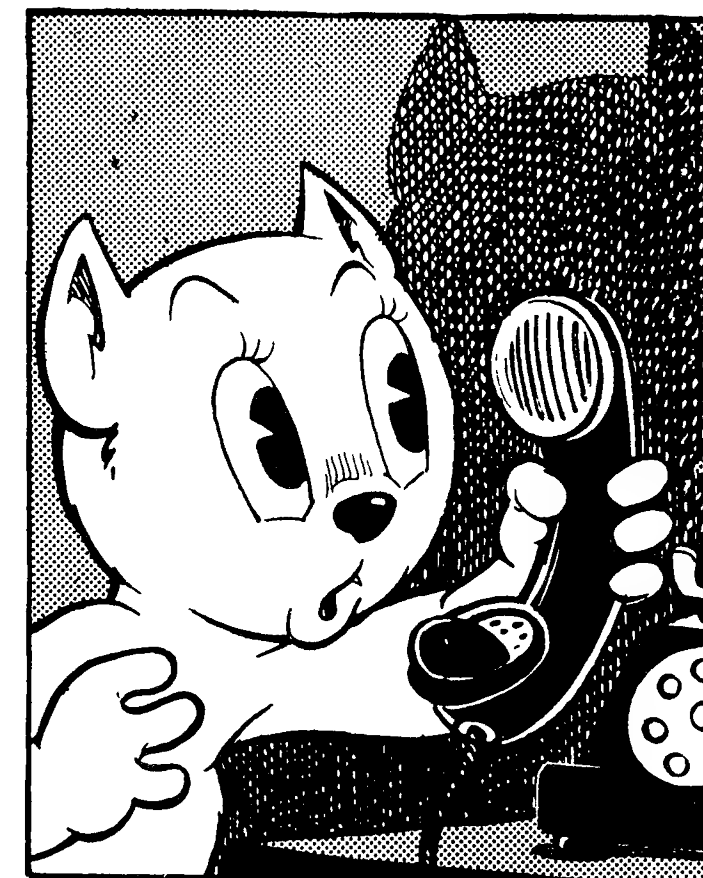
'Kom, kom!' zei heer Ollie losjes, 'die Ever zit immers gevangen? Er kan mij dus niets gebeuren!'

'Ware dat waar!' riep Sijmen Weromstuit somber uit. 'Maar enkele ketenen, wat beton en enige bewakers helpen weinig tegen deze schavuit!'

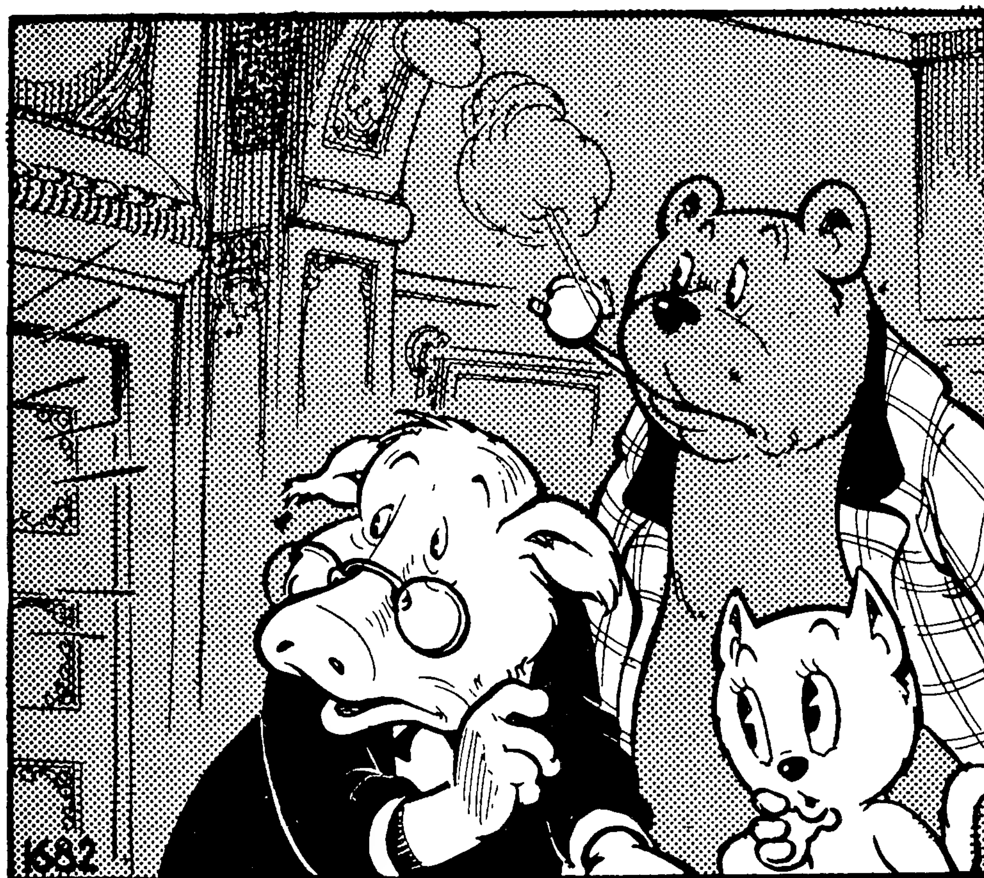
'Stil eens even!' zei Tom Poes, die bij de radio zat, 'hier is een extra politie-bericht!'

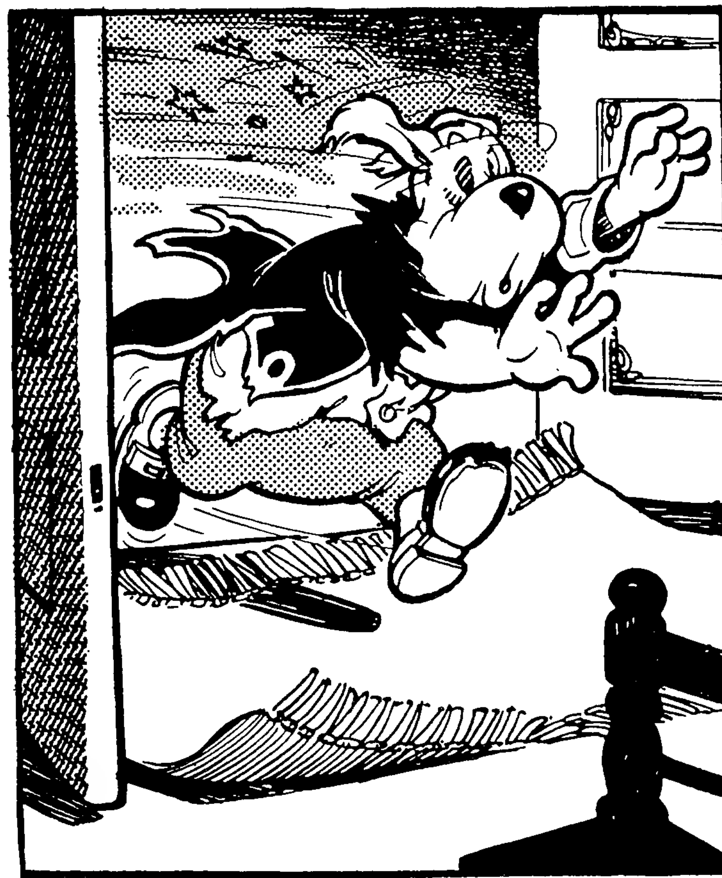

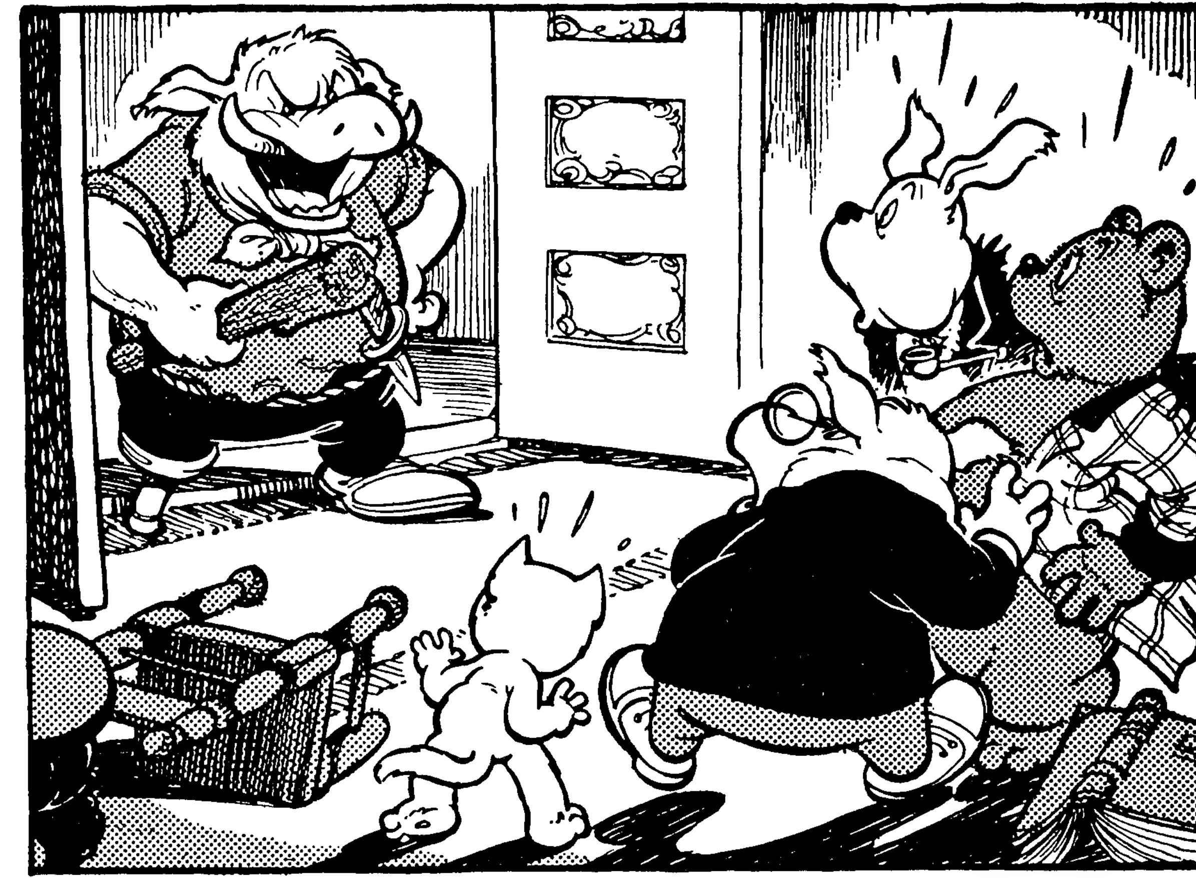

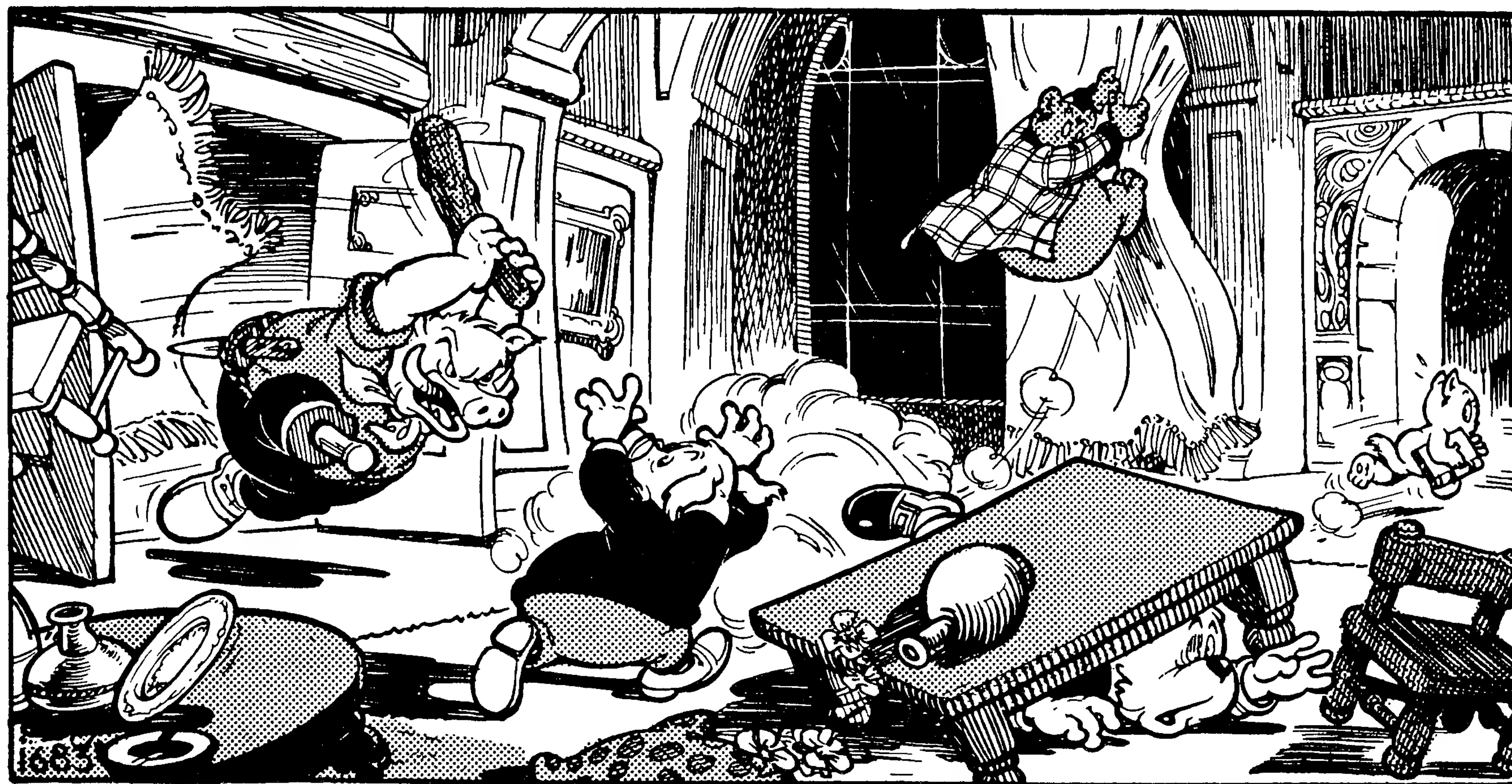
Uit de radio klonk een zorgelijke stem, die een extra politie-bericht voorlas. 'De beruchte misdadiger Ever Weromstuit is zojuist ontsnapt!' sprak de stem. 'Met een halve hand heeft hij het personeel van de stadsgevangenis neergeslagen en een gat in de metersdikke muur geforceerd. De politie is het spoor bijster en roept de hulp van de brave burgerij in!'
'Daar heb je het al!' riep de bezoeker handenwringend. 'Nu is het te laat! Hij zal direct onderzoeken waar opa's dagboek met de kaart van de schat gebleven is!'
'Hm!' zei heer Ollie, ongerust in zijn stoel heen en weer schuivend. 'En dan? Wat zal er dan gebeuren?'
'Dan', zei Sijmen gesmoord, 'dan zal hij van zijn vrienden horen, dat dit boek vol bloed en tranen hier is! Hier, in uw warm, beschaafd kasteel! En dan zal hij in lachwekkend korte tijd hier doorgedrongen zijn – even zeker als het eten van snoepgoed tot laagstaande gedachten leidt!'
'O, juist!' zei heer Ollie, de schaal met koekjes wegschuivend, 'ahum... ja, ja! Ik... eh... hum... w-waar is... ik b-bedoel, bel de politie op, Tom Poes! Doe toch iets Tom Poes! Zit d-daar niet zo!'
'Hm!' zei Tom Poes, 'het zal zo'n vaart niet lopen, heer Bommel! Maar ik wil de politie wel opbellen, hoor! Misschien heeft die meneer gelijk en dan kan het geen kwaad om hier wat extra-bewaking te hebben. Bommelstein ligt nogal afgelegen!'
Zo sprekende greep hij de telefoon van de haak en begon te draaien. Maar er kwam geen geluid. Het was duidelijk, dat de leiding ergens was doorgesneden!

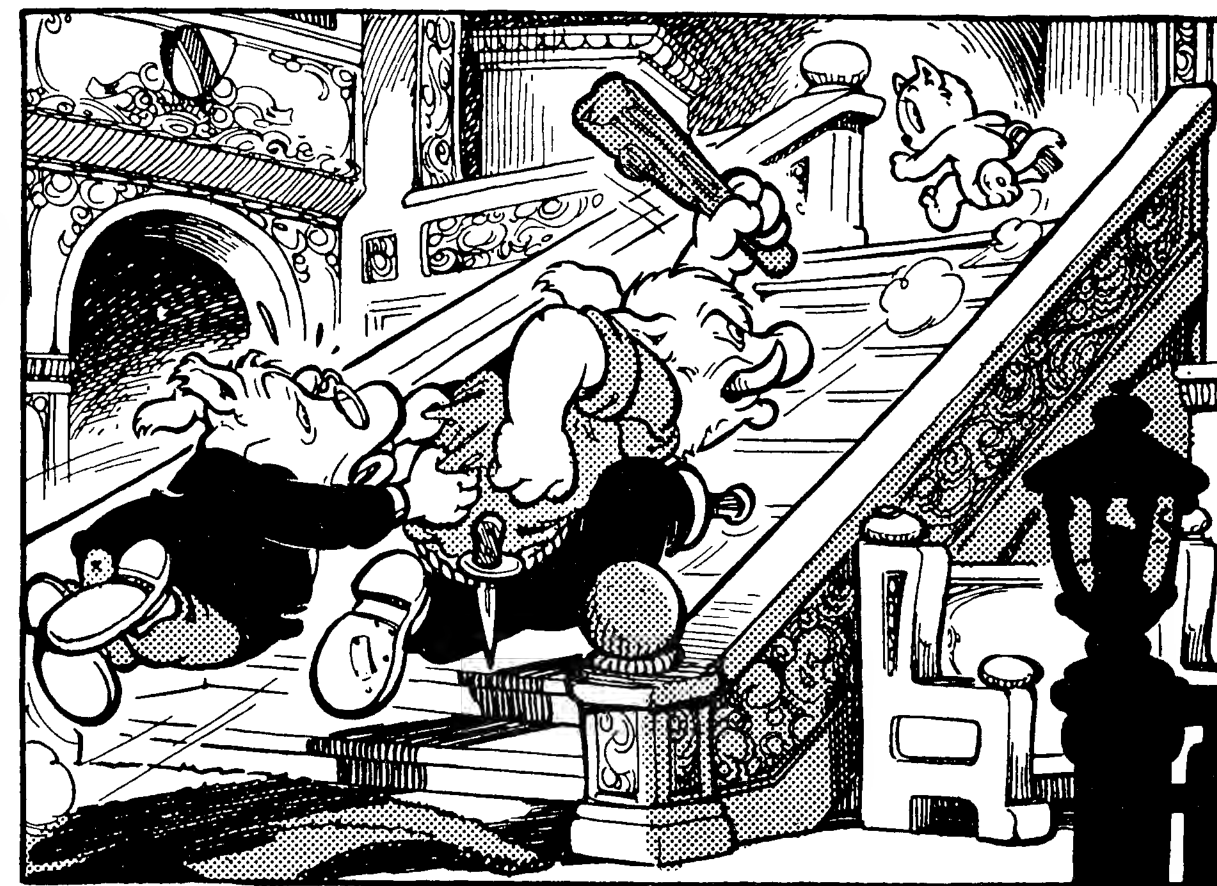

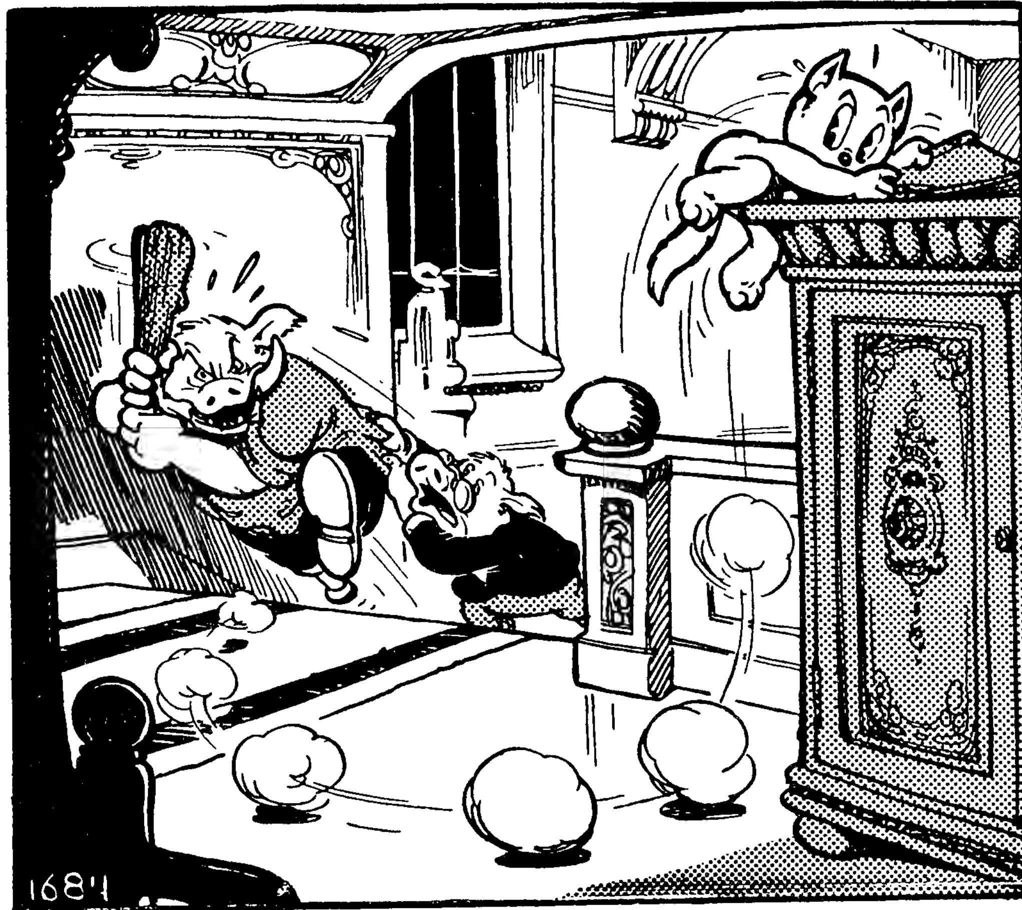

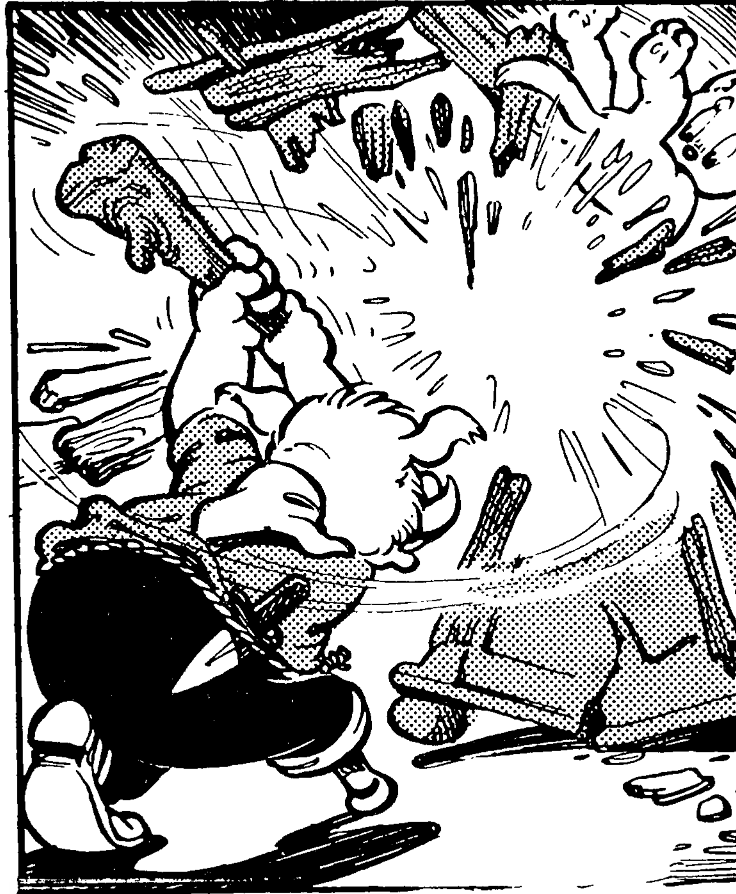
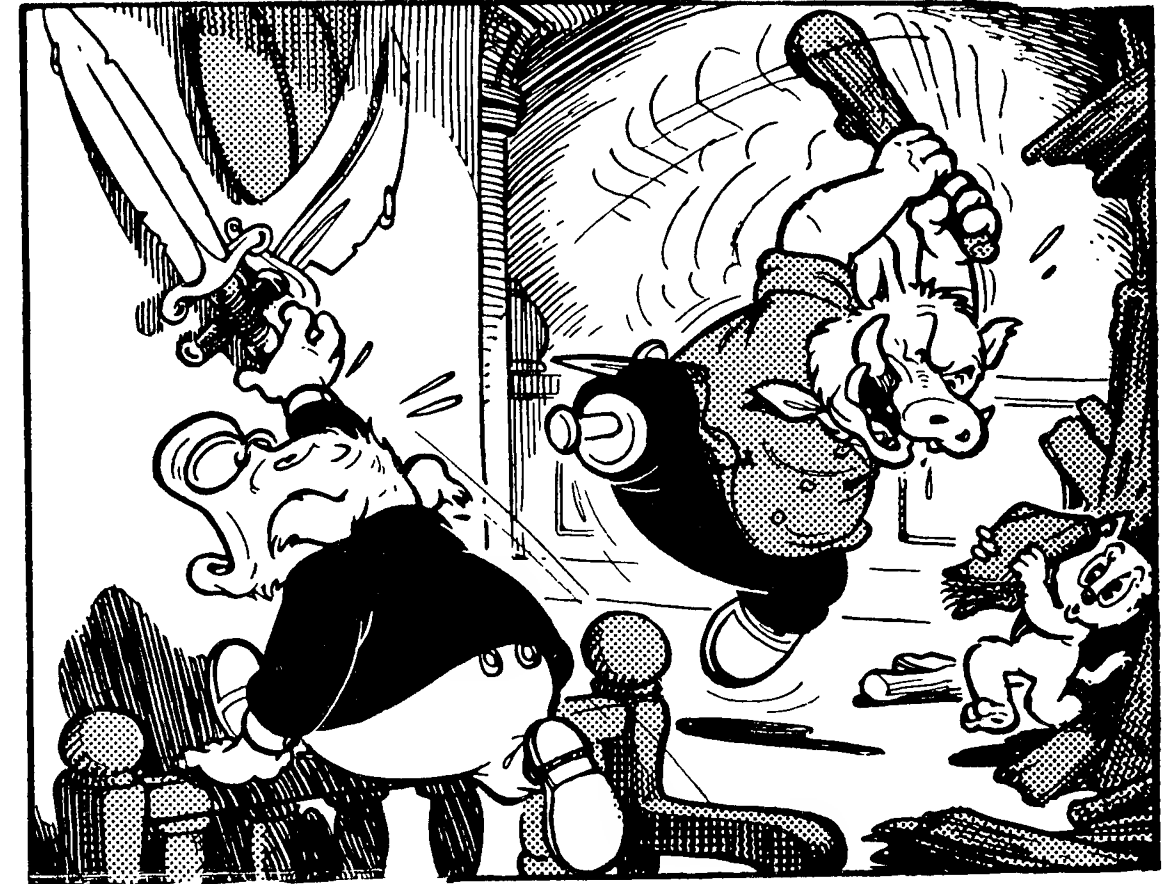
'Ik kan geen verbinding krijgen!' zei Tom Poes, de telefoon weer op de haak leggend, 'iemand heeft de draad doorgesneden!'
'Dat is Ever!' riep de heer Weromstuit wanhopig uit. 'Net als ik al zei! Hij staat voor niets! Ach! Zal hij dan nooit tot betere gedachten komen? Welke vreselijke tonelen zullen zich hier gaan afspelen?'
Heer Bommel was opgerezen en keek tandenklapperend om zich heen. 'Vreselijke tonelen zullen zich hier gaan afspelen!' mompelde hij. 'Ach, wat een toestand! Mijn goede vader zou dit nooit hebben goedgekeurd!'
'Had maar naar mij geluisterd!' jammerde Sijmen Weromstuit. 'U had dat boek niet moeten kopen! Er kleven misdaad en jammer aan! Maar nu is het te laat!'
'Ik ga kijken of alle ramen en deuren gesloten zijn!' zei Tom Poes. 'En dan lijkt het me het beste, dat we alle drie een wapen nemen en ons opstellen op de plaatsen waar hij zal proberen binnen te dringen!'
Nu, dat was niet zo'n gek idee. Maar voordat Tom Poes iets had kunnen doen klonk er op de gang een luid lawaai en vlak daarop snelde de bediende Joost zwaar gehavend binnen.
'Excuseer, heer Olivier!' hijgde hij, 'daar is iemand om u te spreken!'
En ja! Daar verscheen, met een vreselijke lach, de woeste gestalte van Ever Weromstuit reeds op de drempel, een zware knots zwaaiend.
'Halt, broeder!' jammerde Sijmen vertwijfeld, 'doe toch niets waar je later spijt van zult krijgen! Kom tot inkeer!'
De schurk luisterde echter niet...

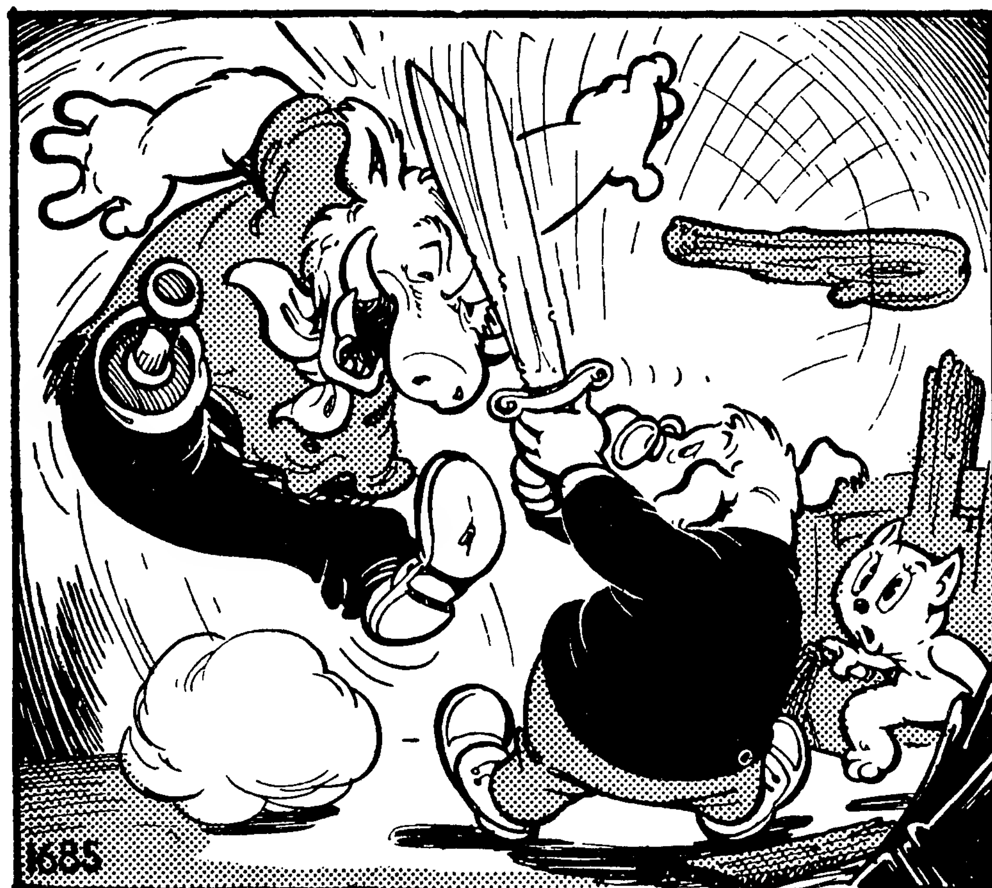

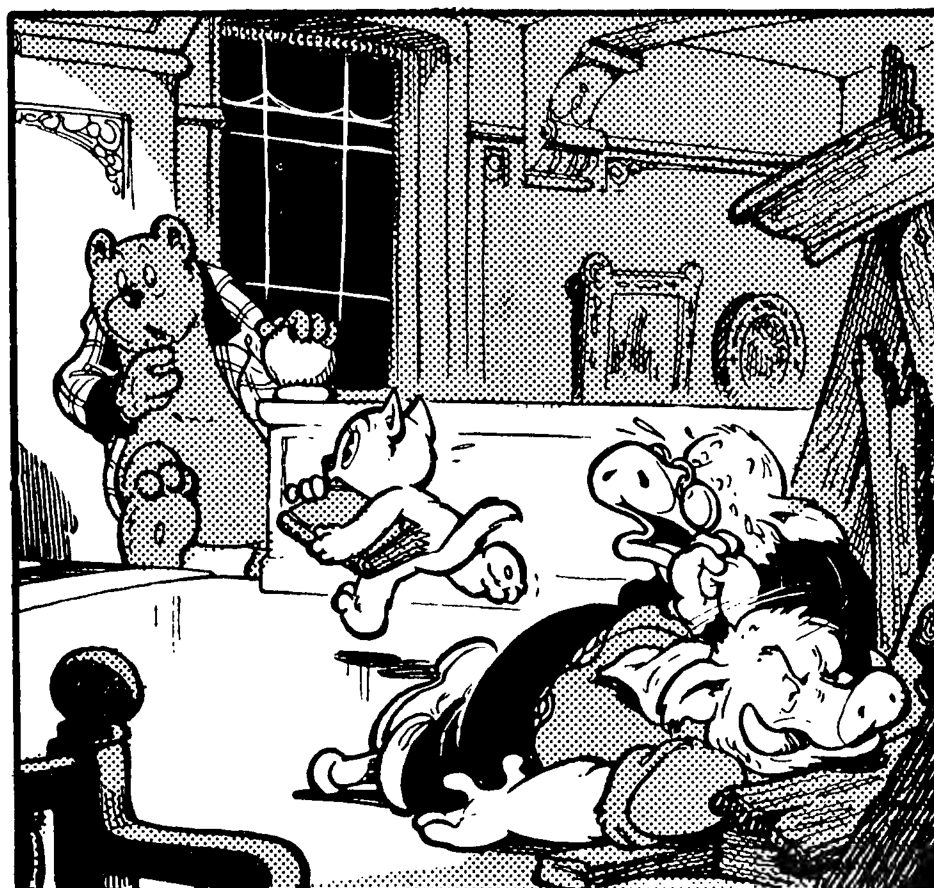
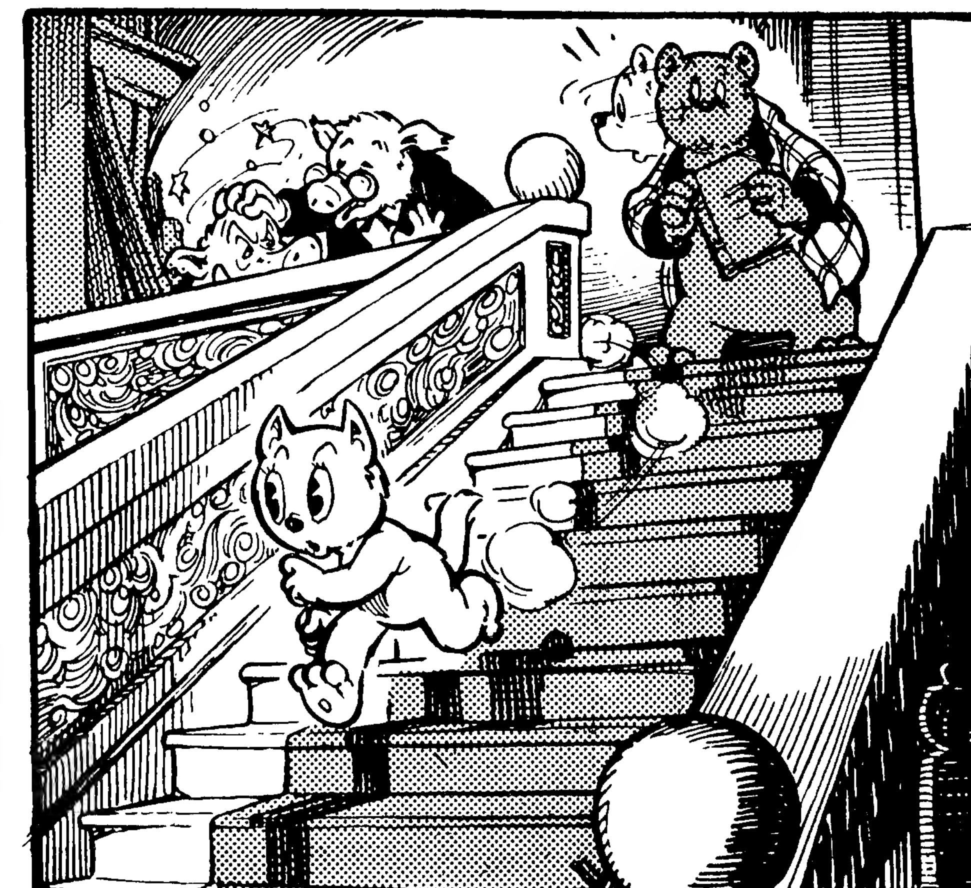
Een ogenblik heerste er een drukkende stilte in het vertrek, die slechts verbroken werd door de rauwe lach van Ever Weromstuit.
De bediende Joost was de eerste, die tot daden overging. 'Excuseer!' stamelde de trouwe knecht, onder de tafel verdwijnend.
Dit was het sein voor een algemene verwarring. De inbreker snelde met geheven knots de kamer binnen, heer Ollie klom met krachtige slagen in een gordijn en Tom Poes greep het dagboek waar alles om begonnen was en verdween er mee door de deur die naar een eetzaal leidde.
Sijmen Weromstuit tenslotte snelde met opgeheven armen zijn broeder tegemoet.
'Halt broeder!' pleitte hij vertwijfeld. 'Ik smeek u, laat deze onschuldige lieden leven! Mijn jeugd hebt ge geknapt en mijn vreugde gesmoord. Mijn leven hebt ge verwoest! Ga niet verder!'
Maar de bandiet was niet tot betere gedachten te brengen.
'Waar is Opa's dagboek?!' tierde hij met een vreselijke stem. Met een enkele trap schopte hij een fraai gebeeldhouwde stoel in een hoek en sloeg de kristallen luchter in scherven om daarna met bonkende tred achter Tom Poes aan te springen.
Deze was intussen door de eetzaal heen bij de trap naar de eerste verdieping gekomen en begon deze met twee treden tegelijk te beklimmen.
De schurk achtervolgde hem tandenknersend en sloeg in het geheel geen acht op zijn ongelukkige broer, die zich wanhopig aan hem vastklampte...

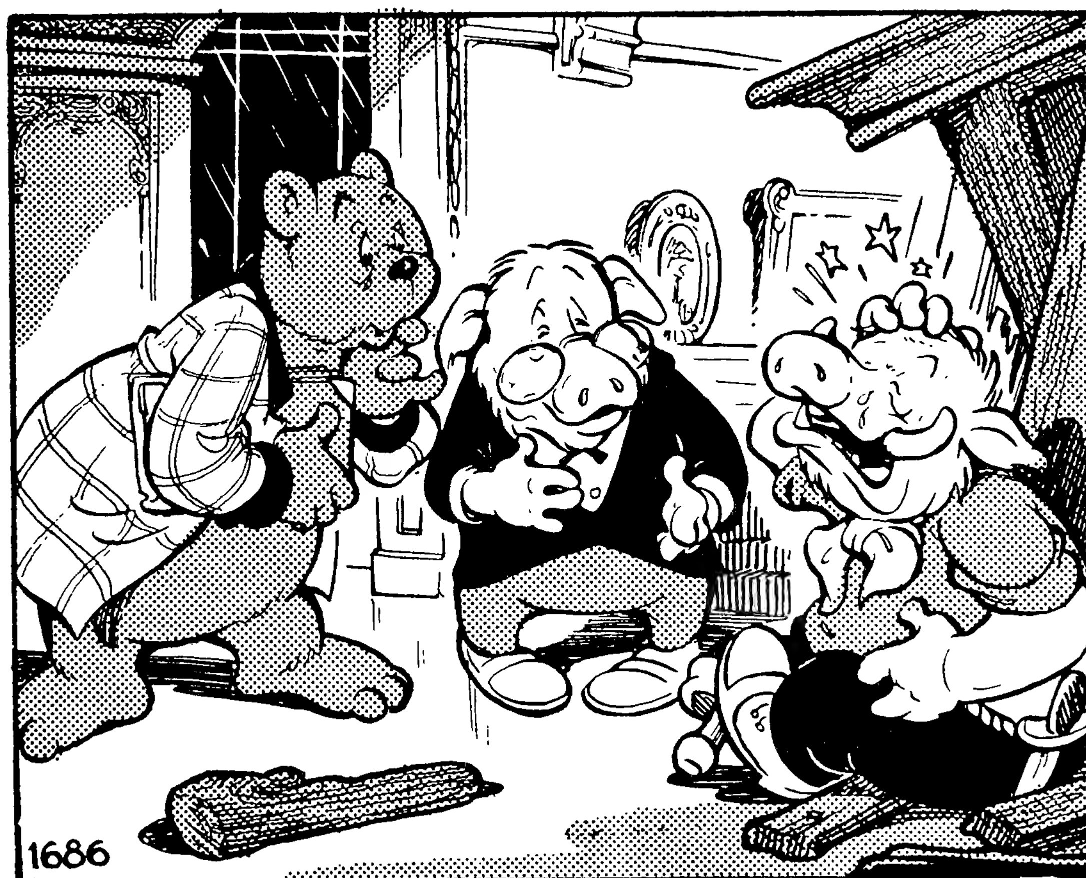

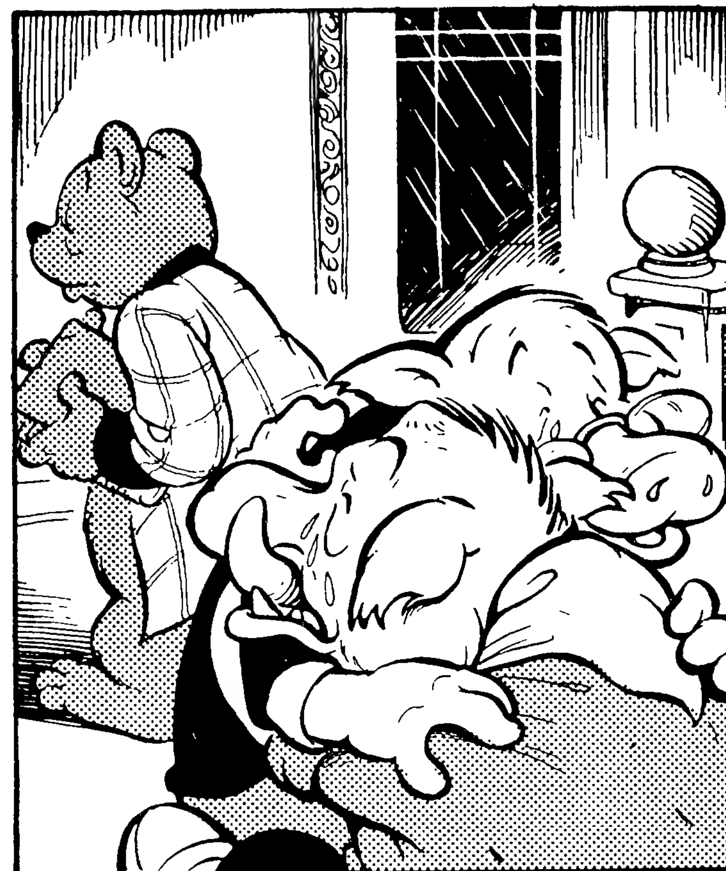
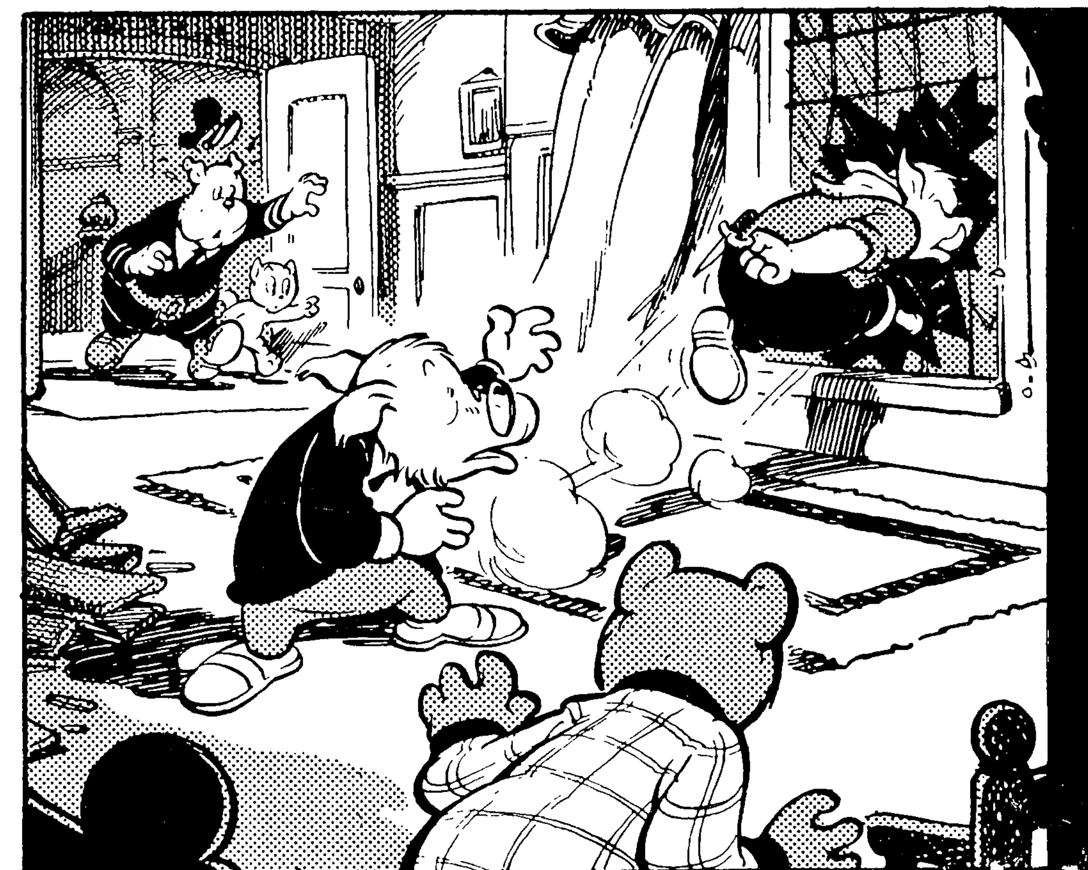
Tom Poes rende met het boek van de boze piraat Ever Weromstuit onder de arm de trappen op, achtervolgd door de bonkende voetstappen van de kleinzoon van de auteur.
'Hier dat boek!' tierde de booswicht. 'Geef mij het boek van Opa terug, of je gaat er aan!' Daarbij zwaaide hij zo ijselijk met zijn ijzerhouten knots en slaakte zulke vreselijke kreten, dat Tom Poes niet twijfelde aan de ernst van zijn bedoelingen.
Nu stond boven aan de trap een fraaie antieke kast, een fors en degelijk meubel, dat de trots van heer Bommel was. En omdat het de enige wijkplaats in de omtrek scheen te zijn, aarzelde Tom Poes geen moment, doch klom er na een fikse sprong boven op. Juist op tijd trouwens, want de schurk had hem haast ingehaald. Hij werd echter een beetje in zijn bewegingen gehinderd door zijn brave broeder Sijmen, die vertwijfeld aan zijn vodden hing.
'Ever!' kreet deze. 'Kom toch tot bezinning! Doe toch niet iets waar je later spijt van zult krijgen!'
De ander schudde hem met een achteloze beweging af en sloeg in een reuzenklap het antieke meubel in elkaar, zodat Tom Poes tussen los houtwerk naar beneden stortte en versuft op de grond bleef liggen.
Sijmen Weromstuit zag, dat zijn broeder voor de tweede maal zijn wapen ophief en nu greep hij in uiterste wanhoop een oud zwaard, dat als sieraad aan de wand hing.
'Ik moet Evertje tegen zichzelf beschermen!' mompelde hij beverig.

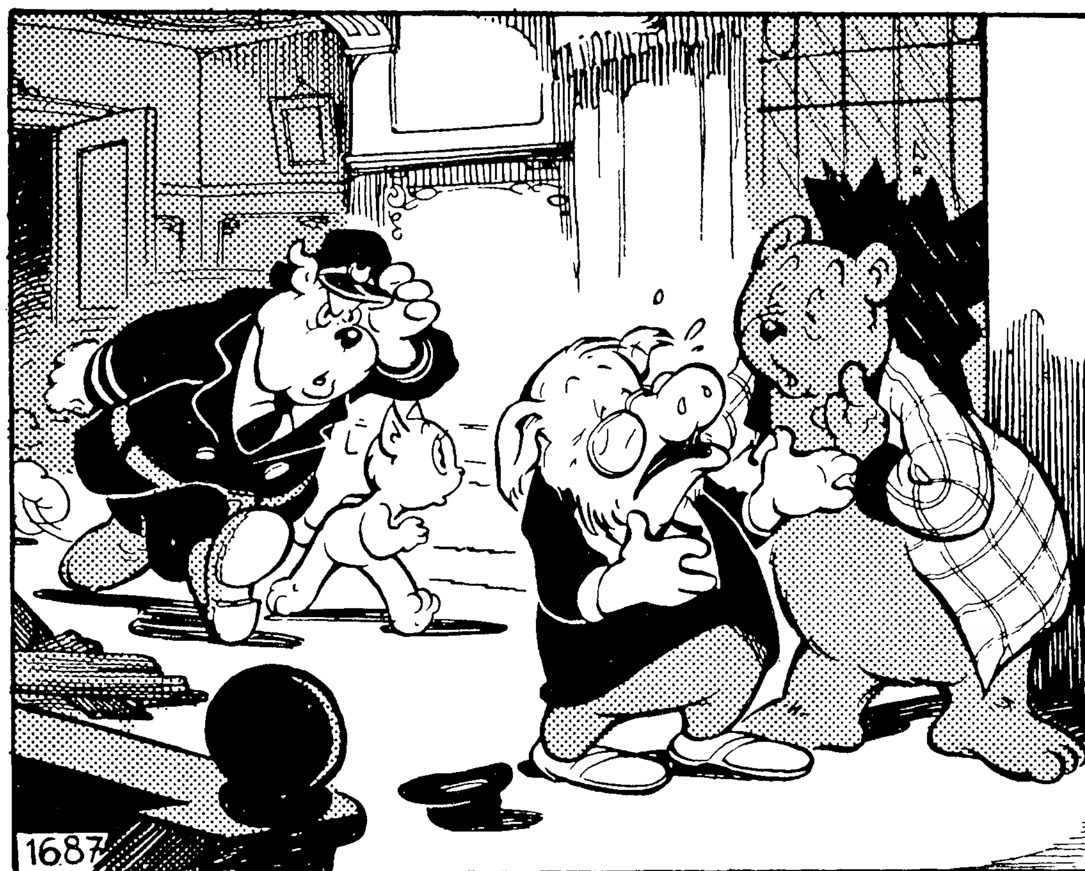
Het rumoer boven aan de trap had nu zijn hoogtepunt bereikt. Ever Weromstuit maakte zich gereed om zijn knots met grote kracht op de arme Tom Poes neer te laten dalen, doch achter hem hief zijn tweelingbroeder Sijmen een van heer Bommels sierzwaarden omhoog. En precies op het moment, dat Ever wilde toeslaan, beukte dit wapen met de platte kant op het misdadig gevormde achterhoofd van de bandiet. Met een doffe zucht zakte hij in elkaar tussen de wrakstukken van de kast en sloot voor een ogenblik de ogen.
Daar maakte Tom Poes natuurlijk direct gebruik van. Hij sprong opgelucht overeind en greep het dagboek waar alles om begonnen was. 'Bedankt hoor!' zei hij tegen Sijmen.
Doch deze had het zwaard weggeworpen en knielde naast zijn broeder neer. 'Vergeef me, Evertje!' jammerde hij. 'Ik wilde je geen pijn doen. Doet het erg zeer? Ach, wat heb ik gedaan? Waarom was je ook zo ondeugend? Evertje, zeg toch eens wat!'
Tom Poes keek een ogenblik verbaasd naar dit roerende toneeltje en begreep toen, dat het beter was om maar zo gauw mogelijk de politie te halen. Hij rende dus naar de trap, en kwam zodoende heer Bommel tegen, die al zijn moed bijeen had gegaard en eens kwam kijken wat al die herrie beduidde.
'Tom Poes!' zei hij klagend. 'Wat heb je met mijn kast gedaan? Mijn mooie, antieke kast? Kijk nu toch eens, wat een rommel!'
'Hier is uw boek, heer Ollie!' zei Tom Poes haastig. 'Houd het goed vast terwijl ik weg ben. Ik zal proberen commissaris Bulle Bas te vinden!'
En wèg was hij...

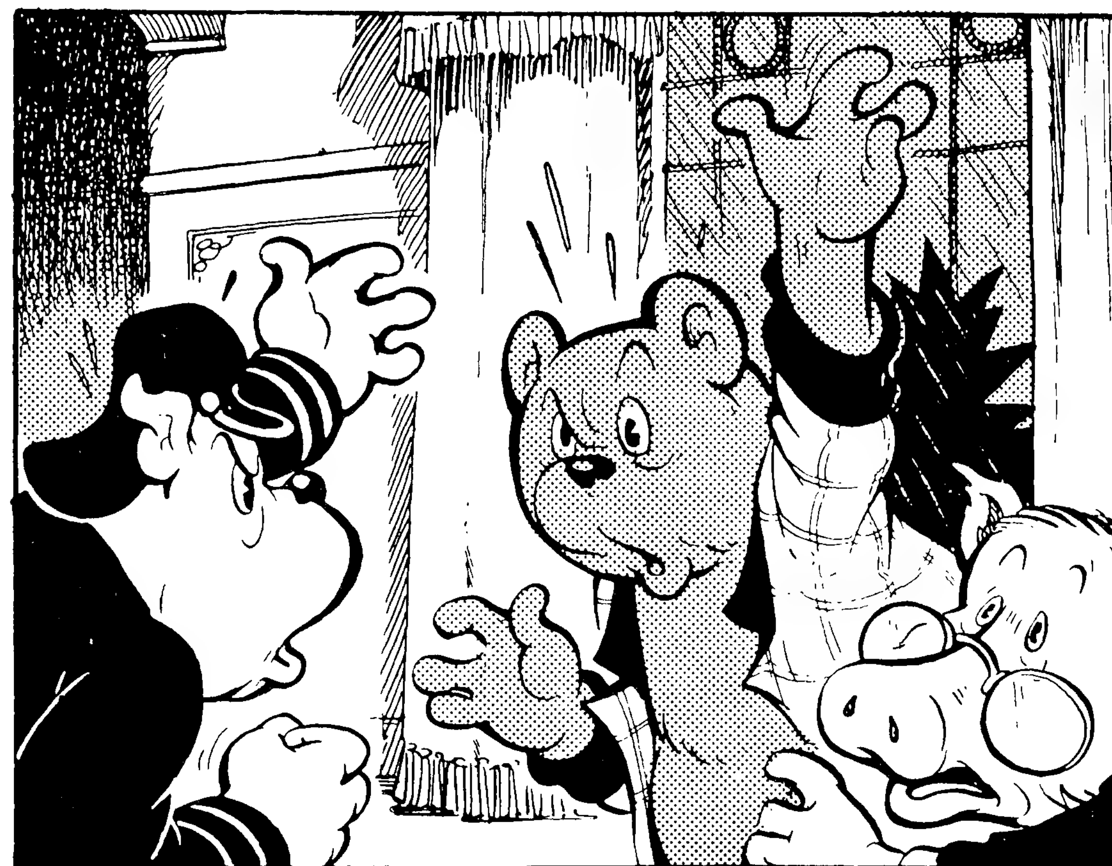
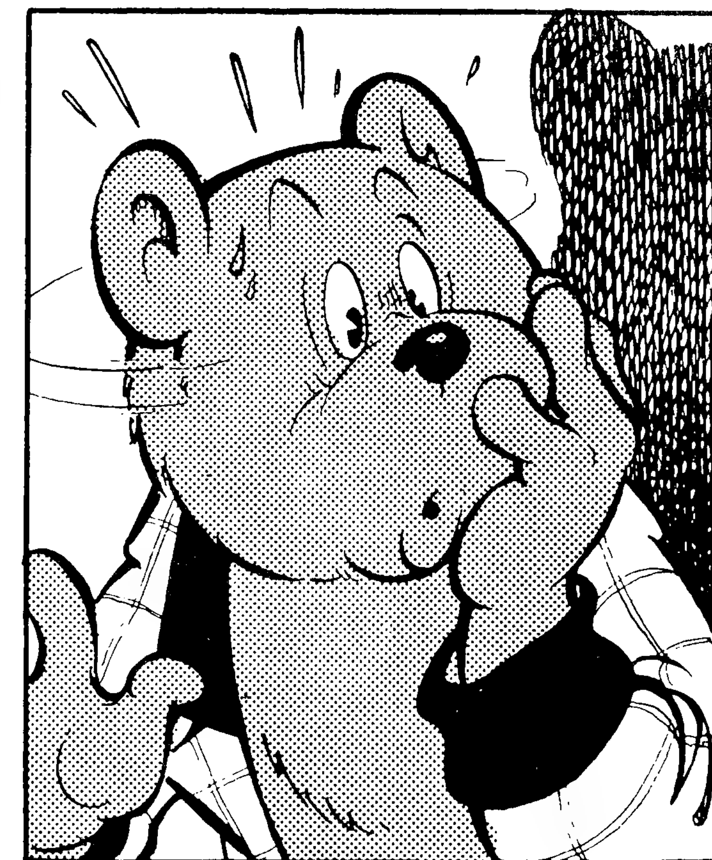

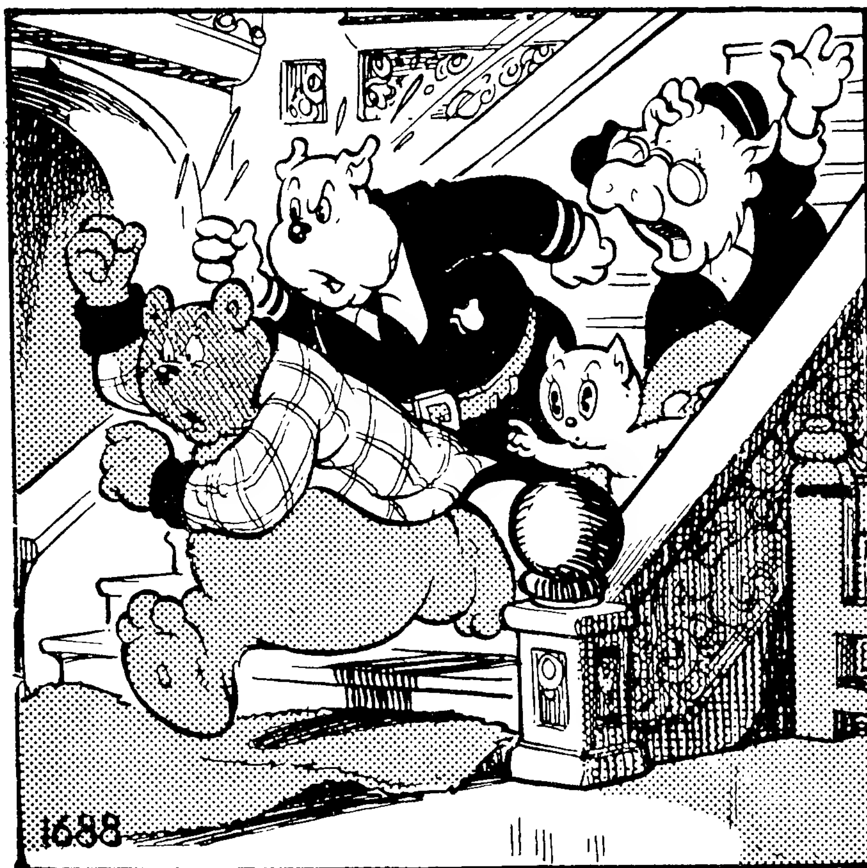
Heer Bommel liep met het boek onder de arm de trap verder op en stond toen tegenover de overblijfselen van zijn oude kast. Temidden daarvan kwam de misdadiger Ever Weromstuit weer bij bewustzijn, dank zij de goede zorgen van zijn broeder Sijmen. 'Grrrmpf!' mompelde de schurk, zijn buil betastend. Toen viel zijn blik op het zwaard waarmede Sijmen hem had neergeveld en plotseling begreep hij wat er gebeurd was.
'Heb jij... heb jij mij die klap gegeven?' stamelde hij schor.
'Ja!' zei Sijmen met een brok in zijn stem. 'Ik moest wel, Ever! Je maakte alles kapot en je stond op het punt om de heer Poes op het hoofd te slaan! Ik kan dat niet goedkeuren, broeder! Je maakt onze familie te schande! Ik probeer door een sober en braaf leven een weinig goed te maken van het leed, dat je anderen aandoet, maar je bent onverbeterlijk!'

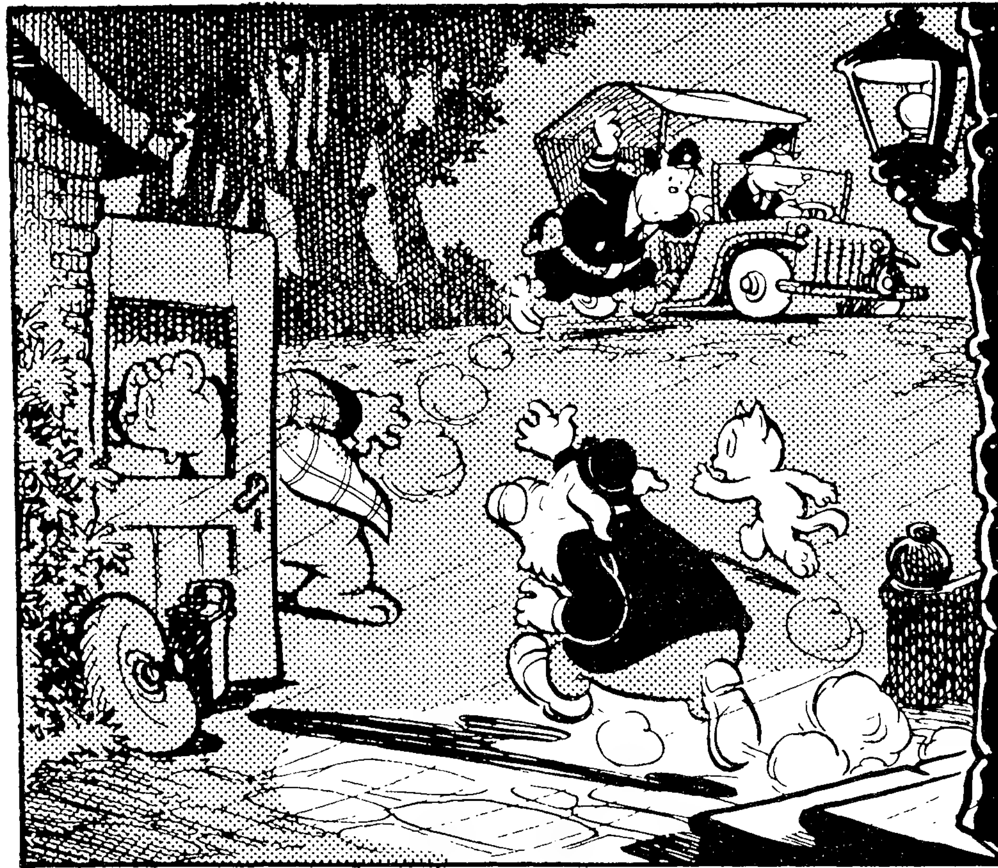
Nu stond de ruwe bandiet op en terwijl de tranen langs zijn ruwe wangen drupten, omarmde hij zijn broer. 'Ik ben een bloem, die nooit het licht heeft gezien!' klaagde hij op hartbrekende wijze. 'Vergeef me en laat me voor één keer nog eens gaan! Ik ga me beteren Sijmpje! Denk toch aan onze gelukkige jeugd en hoe ik altijd je stekelbaarsjes jatte als opa op roof uit was. We hadden het toch goed samen, weet je nog wel?'
Heer Bommel sloeg dit toneeltje geroerd gade. 'Ga, goede vriend!' zei hij, zich afwendend. 'Ik vergeef je. Beter je leven en tracht een heer te worden. Maar haast je, daar komt de politie!'
Nu, dat hoefde hij niet twee keer te zeggen. Ever maakte zich los en sprong het raam uit, terwijl Tom Poes en Commissaris Bulle Bas door de voordeur binnentraden.

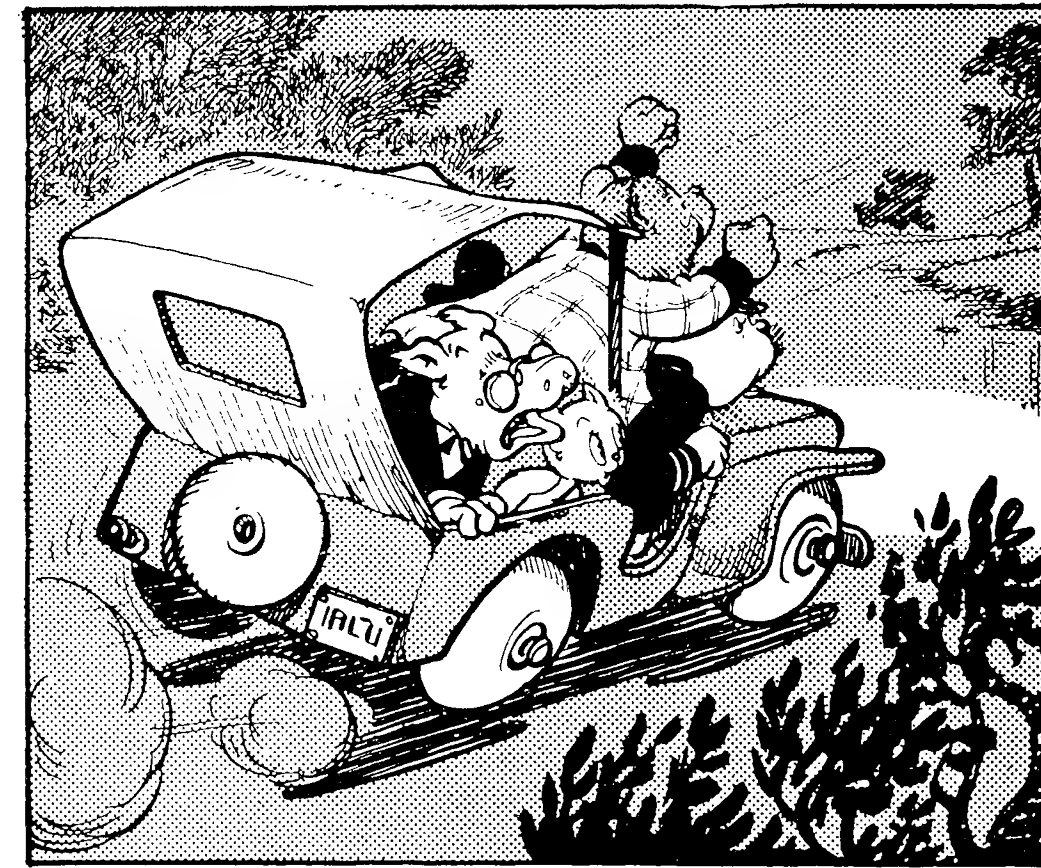

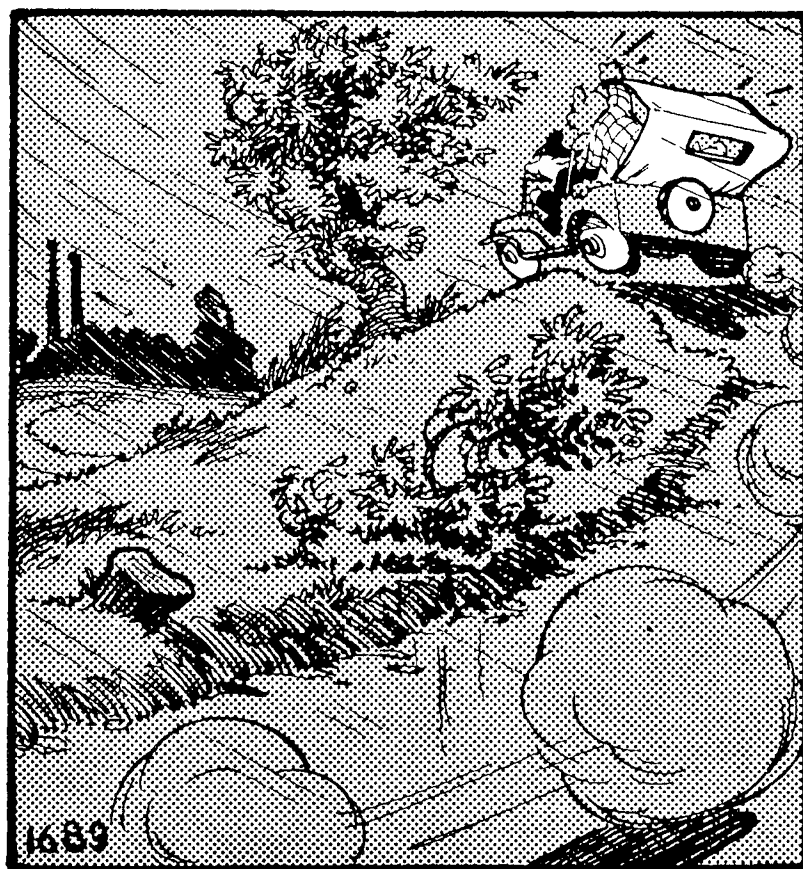
Sijmen Weromstuit zag zijn broer door het raam verdwijnen en wendde zich snikkend tot heer Bommel.
'Wat vreselijk!' stamelde hij, 'wat een leven. Denk u dat toch eens in! Altijd vluchten! Door storm en ontij – altijd voort! Achtervolgd door de wet, zijn eigen schuldig geweten en de tranen van weduwen en wezen! Mijn arme broeder!'
'Waar is de schurk?' vroeg commissaris Bulle Bas, die inmiddels met Tom Poes nader was gekomen.
'Oh... eh... daar', zei heer Ollie, vaag naar het open venster wijzend.
'Je wilt toch niet zeggen, dat je hem hebt laten ontsnappen?' riep de politiechef driftig uit. 'De gevaarlijkste schurk van deze tijd is in je macht en je laat hem rustig door een raam springen?'
Door deze ruwe woorden vond heer Bommel zijn waardigheid terug. 'Beheers je, goede vriend!' zei hij streng. 'Die toon staat mij niet aan! Wanneer ik bemerk, dat een misdadiger tot inkeer komt, laat ik hem gaan! Zo zijn wij, Bommels!'
'U bent een goed heer!' riep Sijmen uit. 'Als vader van de vereniging tot opheffing van laaggezonkenen kan ik uw houding niet genoeg prijzen. Mijn arme broeder kan nu door een leven van loutering en berouw een beter iemand worden!'
De commissaris slikte enige keren, door grote woede niet in staat tot antwoorden. Doch nu mengde Tom Poes zich in het gesprek. 'Waar is uw boek, heer Ollie?' vroeg hij.
'Mijn boek?' vroeg heer Bommel opschrikkend. Hij tastte wild om zich heen, doch vond niets. En nu greep ook hem de woede aan. 'De schurk!' riep hij. 'De bandiet! Hij heeft het boek gestolen toen hij door het venster sprong! Hem na! Vlug! Waar hebben we toch de politie voor?'

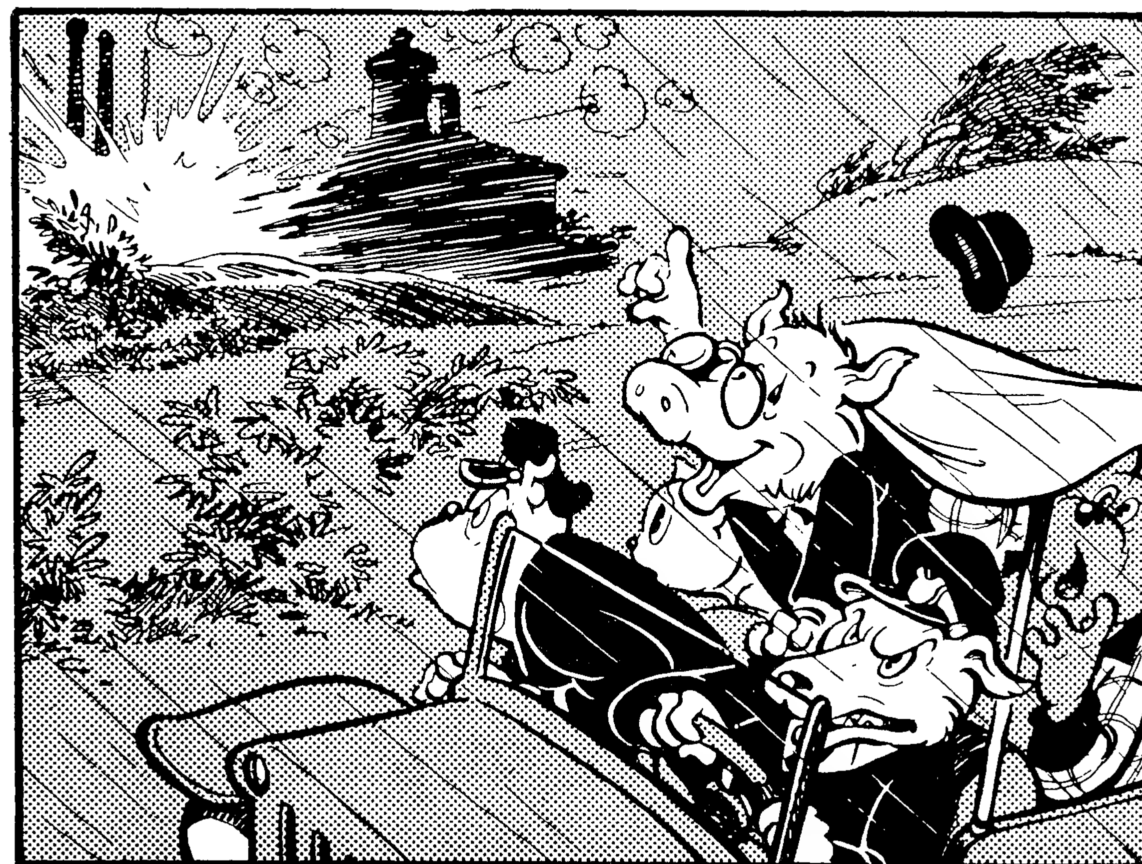

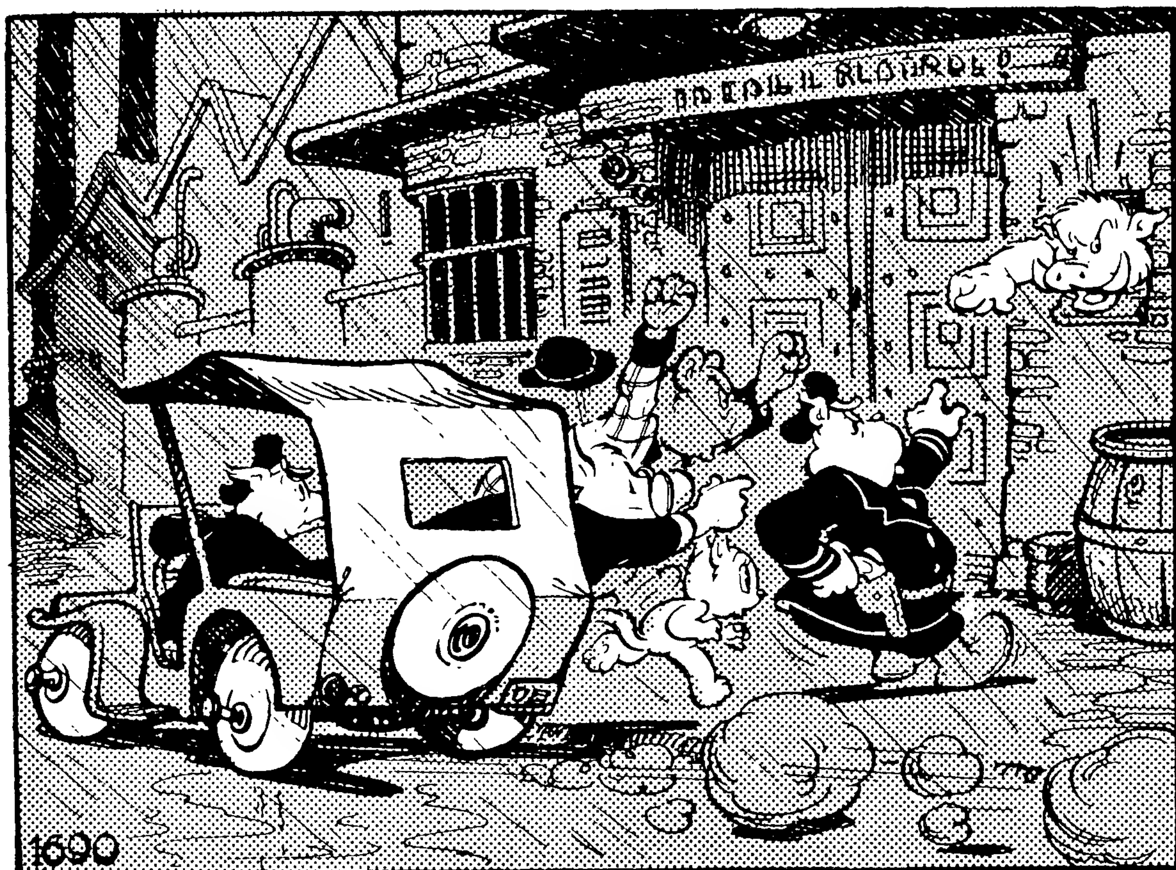
Heer Bommel was nu rood van woede.
'De schurk!' riep hij. 'De misdadiger! Zo wordt het vertrouwen van een heer beloond! Maar ik zal hem! Ha! Nu zal hij de toorn van een Bommel leren kennen! Hem na! Ik moet mijn boek terug hebben!'
En hij snelde de trappen af, gevolgd door Tom Poes en commissaris Bulle Bas. Sijmen Weromstuit sloot de rij.
'Mijn arme broeder!' snikte de laatste. 'Zal hij dan nooit anders worden? Zal hij dan immer voortgaan op dit pad der misdaad?'
Er was echter niemand, die tijd had naar hem te luisteren. Heer Bommel was namelijk een nieuwe diefstal van de schurkachtige Ever op het spoor gekomen. Want toen hij bij de garage kwam, bleek deze opengebroken te zijn. En de Oude Schicht was verdwenen!
Commissaris Bulle Bas verknoeide geen tijd met het nemen van vingerafdrukken of het zoeken naar sporen. Voor de geoefende politie-ambtenaar was de toestand onmiddellijk duidelijk. Terwijl heer Bommel dan ook nog razend om zijn auto riep, sprong hij reeds veerkrachtig in zijn politieauto en wenkte kort. Tom Poes trok zijn vriend mee en Sijmen Weromstuit volgde klagend.
En zo raasde even later de volgepropte jeep langs de duistere weg, terwijl allerlei kreten uit het voertuig opstegen.
De chauffeur, een ervaren politie-beambte met vele jaren trouwe dienst, liet zich evenwel niet afleiden. Hij drukte het gaspedaal zo diep mogelijk in en voerde de snelheid dusdanig op, dat de silhouet van de Oude Schicht al spoedig in de verte zichtbaar werd.
'Hij overschrijdt de maximumsnelheid!' mompelde de commissaris. 'Ook dàt nog!'

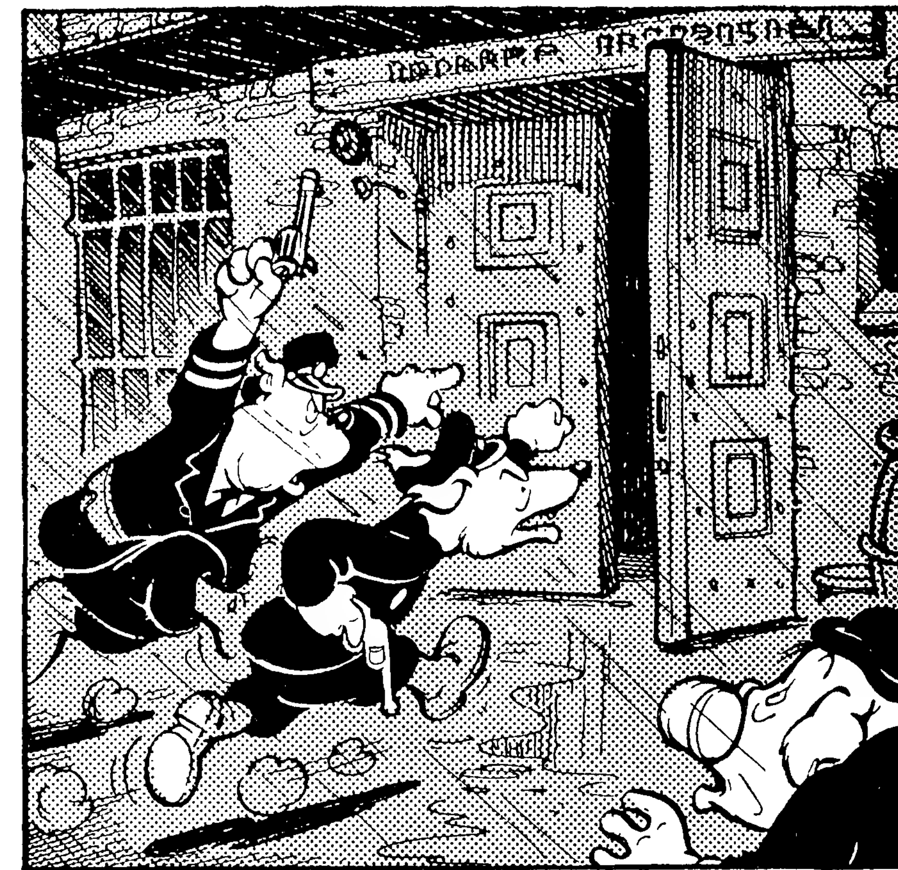

De politie-auto won langzaam veld op de Oude Schicht, totdat deze bij een groot gebouw uit het gezicht verdween.
'Dat is de Rommeldamse munitiefabriek!' gromde de commissaris ongerust. 'Wat gaat de schurk daar uitvoeren?'
'Ach, ach!' jammerde Sijmen Weromstuit, 'die arme Ever! Als hij maar geen ongeluk krijgt!'
'Bah!' snauwde heer Bommel. 'Het gaat hier om grotere belangen! Het gaat hier om mijn auto en mijn boek! En die broer van u heeft mij voor de gek gehouden, jonge vriend! Dat moet hem onder het oog gebracht worden en daar gaat het om!'
Op dat moment werd de omgeving van de munitiefabriek een ogenblik fel verlicht en vlak daarop klonk een luide knal.
'Daar heb je het al!' bromde de politiechef grimmig. 'Net wat ik dacht! Hij laat de zaak in de lucht vliegen!'
'Ja, dat moet Ever zijn!' riep Sijmen Weromstuit opgelucht. 'Er is dus toch niets met hem gebeurd. Want reeds als kind was spelen met dynamiet zijn liefste bezigheid. Hij is daar heel knap in!'
Maar hij vergiste zich. Want niet de fabriek, maar de motor van de Oude Schicht had het begeven. En zo kwam het dan ook, dat de ongure gedaante van de schurk Ever Weromstuit voor de gevel van de fabriek tot stilstand kwam met allerlei auto-onderdelen om de lelijke schedel.
Hij schudde zich eens en keek gejacht om zich heen. In de verte was de naderende politie-auto hoorbaar en hij begreep, dat hij vlug moest handelen...

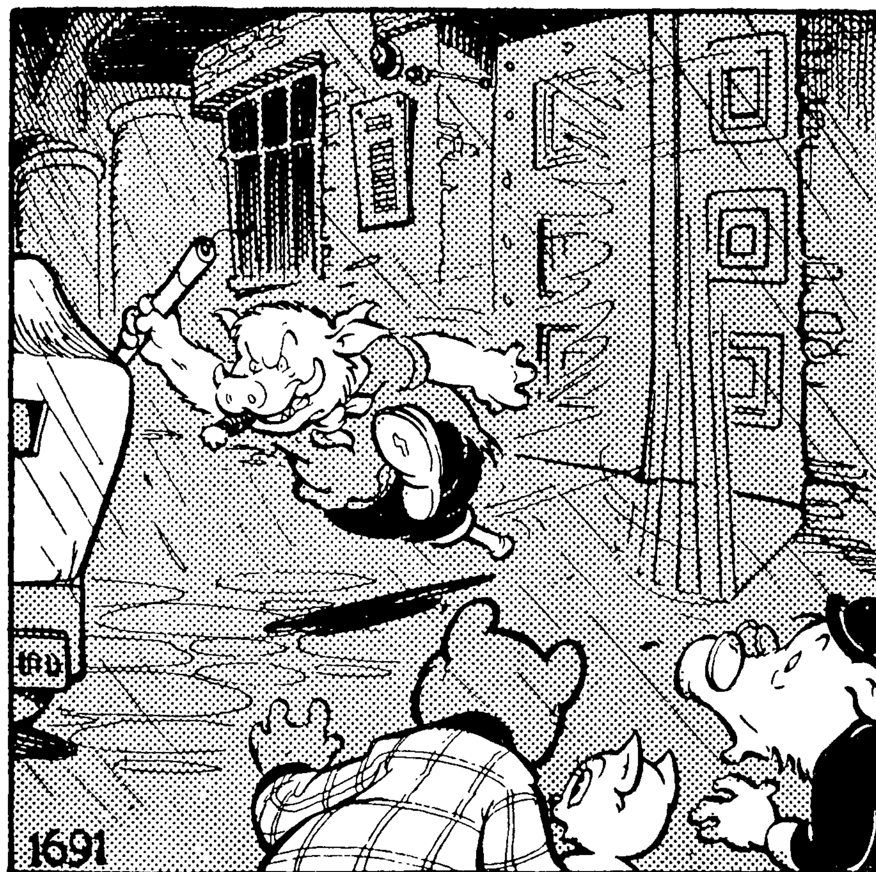

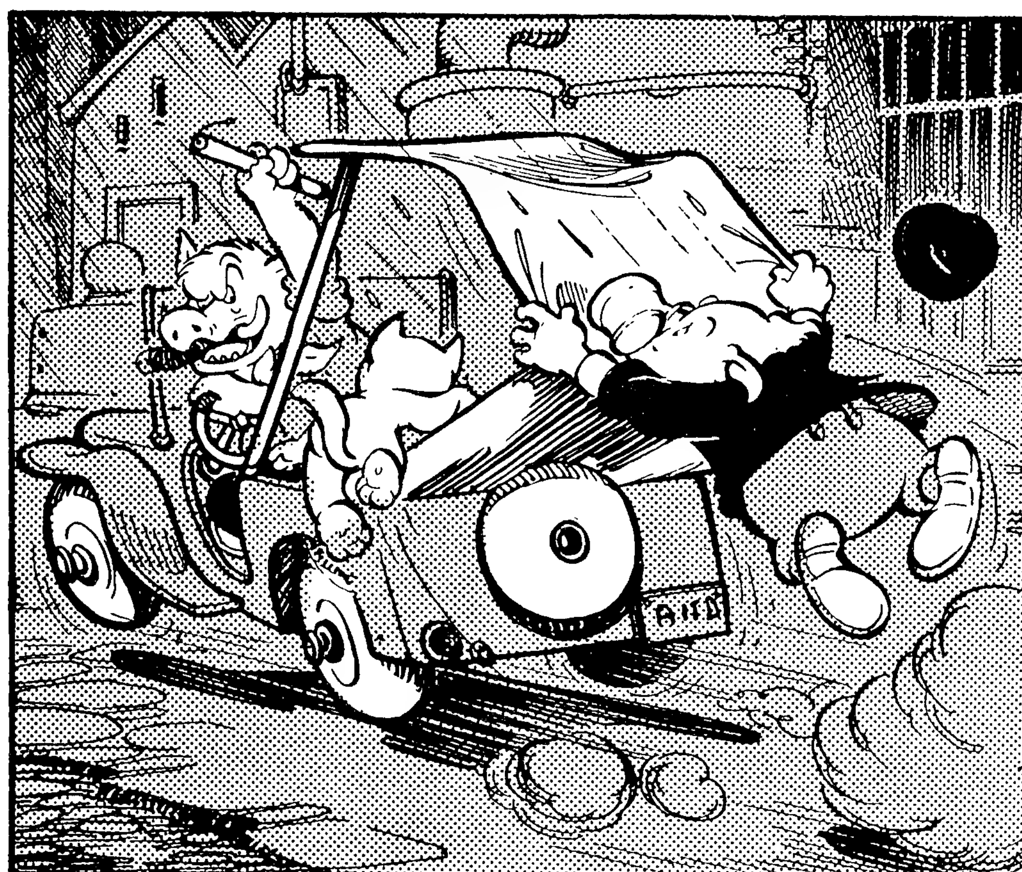

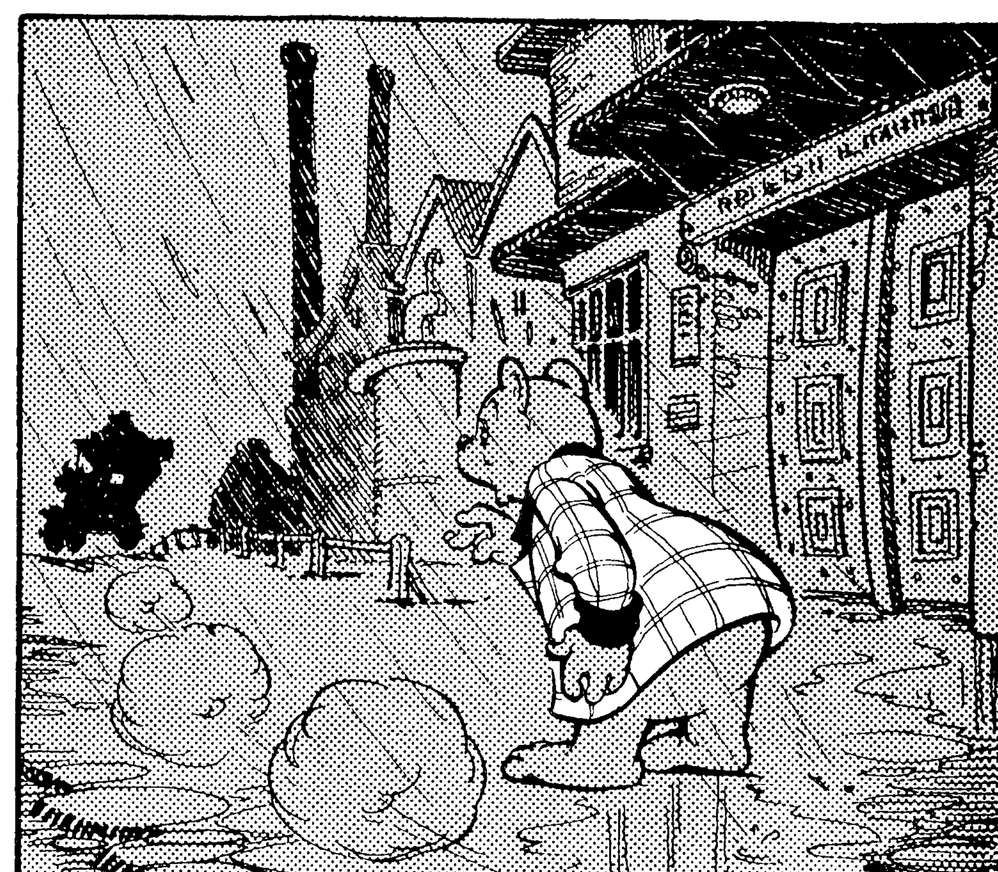

De politie-auto kwam voor de munitiefabriek tot stilstand met een luid gegier van remmen en de inzittenden sprongen naar buiten.
'Hm!' sprak de commissaris, luidruchtig de frisse nachtlucht insnuivend, 'geen kruitdamp! Fabriek is nog ter plaatse! Niets gebeurd, zo te zien!'
'Niets gebeurd?!' jammerde heer Bommel, treurig naar de wrakhoop van de Oude Schicht starend. 'En dat, terwijl mijn goede auto hier in flarden ligt? Ik had hem net helemaal laten reviseren en opknappen. Hij was zo goed als nieuw... en nu dit!'
'Hoe kunt u klagen over een dood mechaniek!?' riep Sijmen Weromstuit verwijtend uit. 'Een levend wezen, mijn eigen broeder Ever, is het slachtoffer van de ramp geworden...'

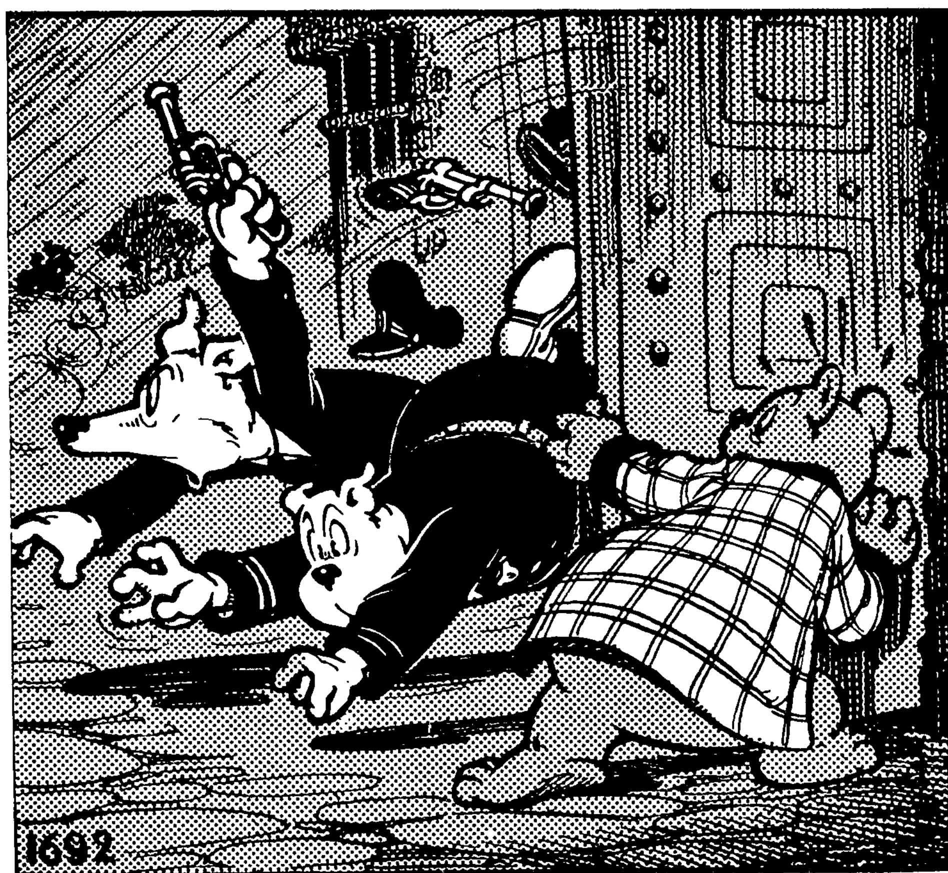
Op dat ogenblik flapte er een luikje naast de deur open en stak broeder Ever het lelijke hoofd naar buiten.
'Halt!' snauwde de woesteling. 'Geen stap dichterbij of ik blaas deze hele Marshall-winkel de lucht in!'
'Och, Ever toch!' klaagde zijn broer, 'praat toch niet zo! Hoe kun je toch zo slecht zijn? Is er nog niet genoeg geweeklaag en geschrei op je levenspad? Beter je, vóór het te laat is!'
Dit maakte indruk op de bandiet. Met een peinzend gelaat trok hij zich naar binnen terug en even later ging de brede voordeur open. Daarop had de wakkere politiechef gewacht. Met getrokken revolvers snelden hij en de politie-chauffeur op de donkere opening toe...

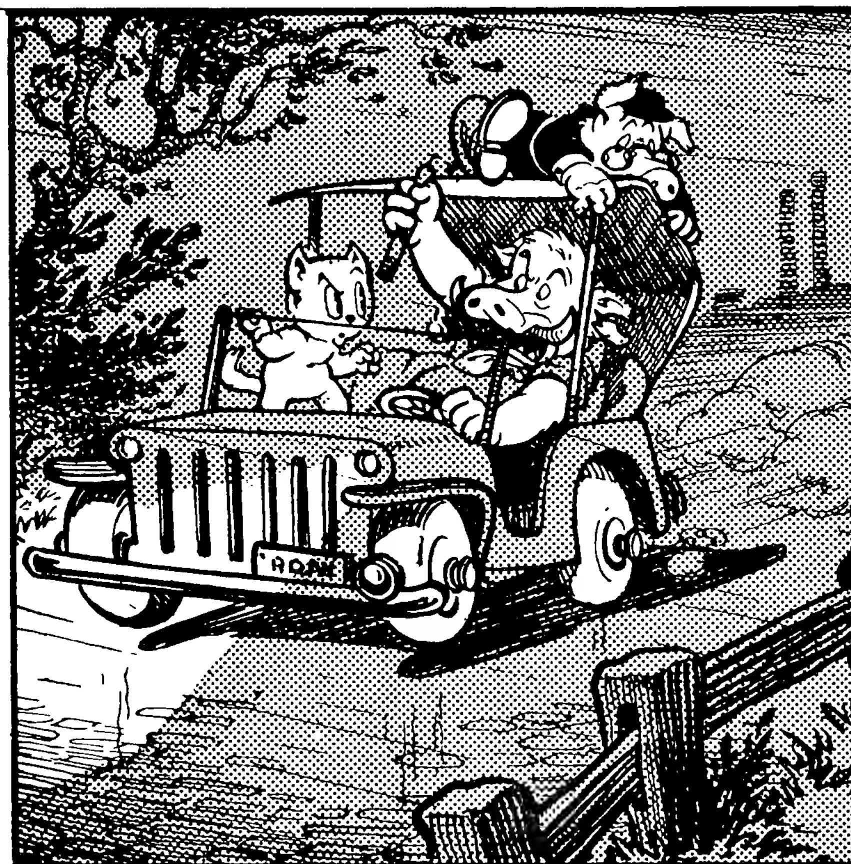
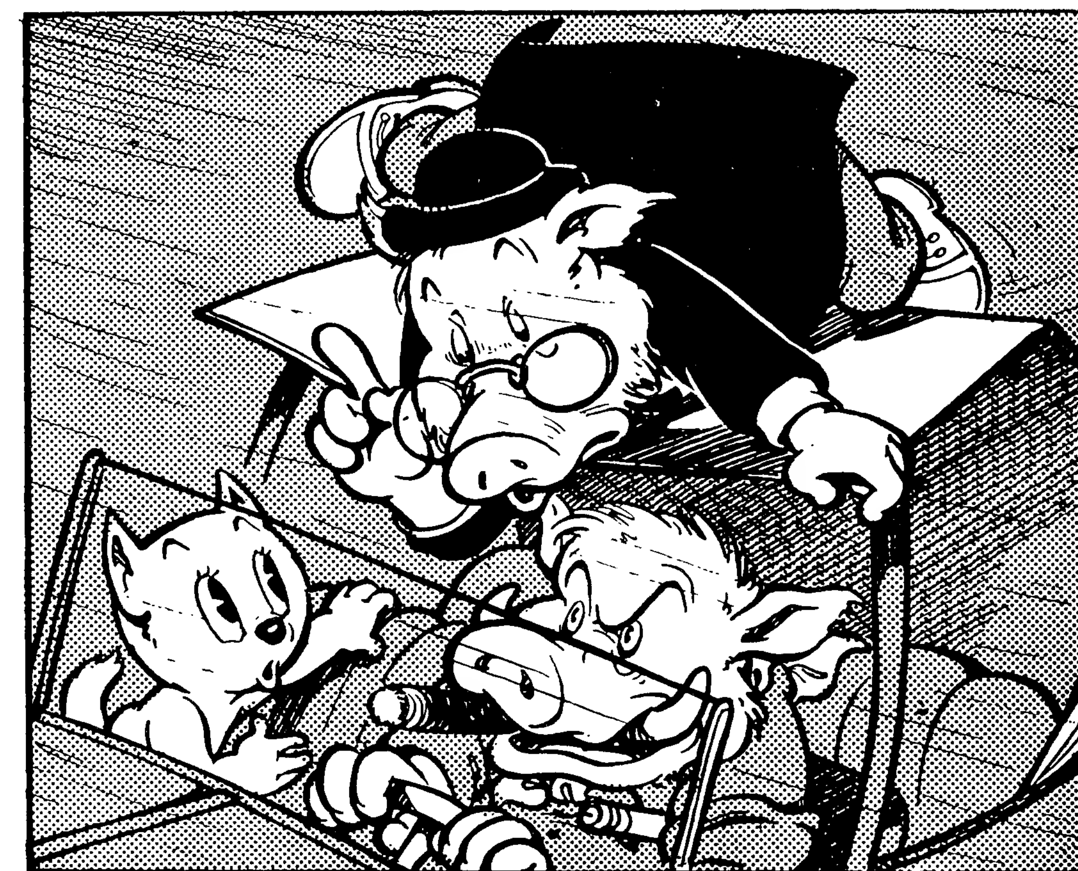

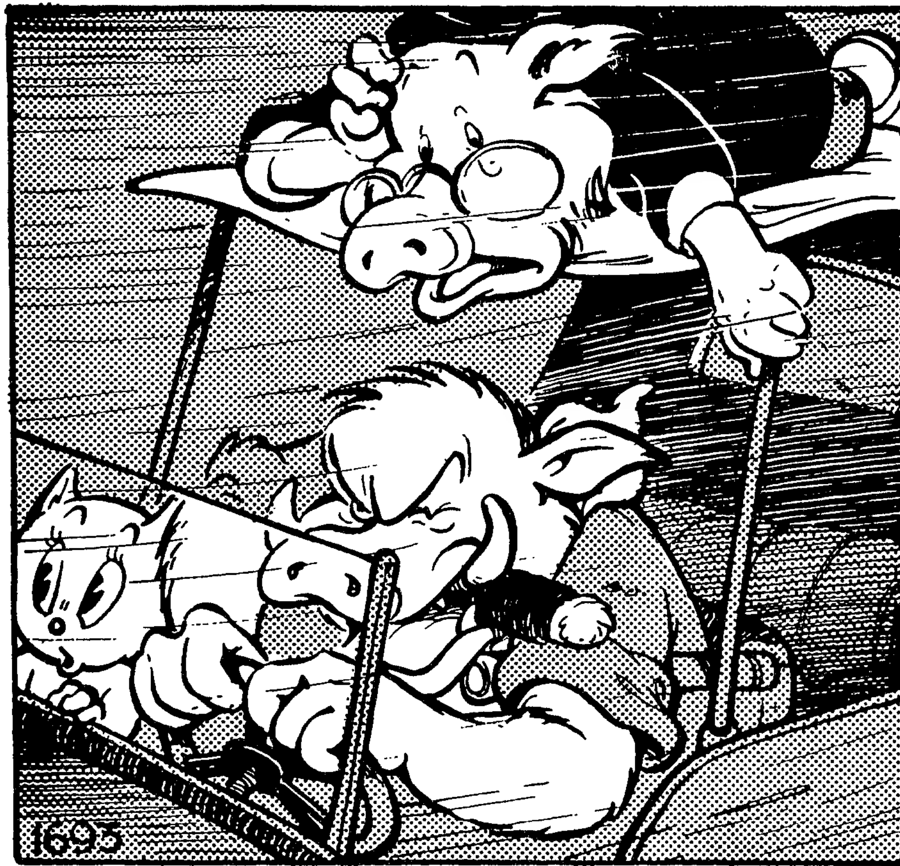

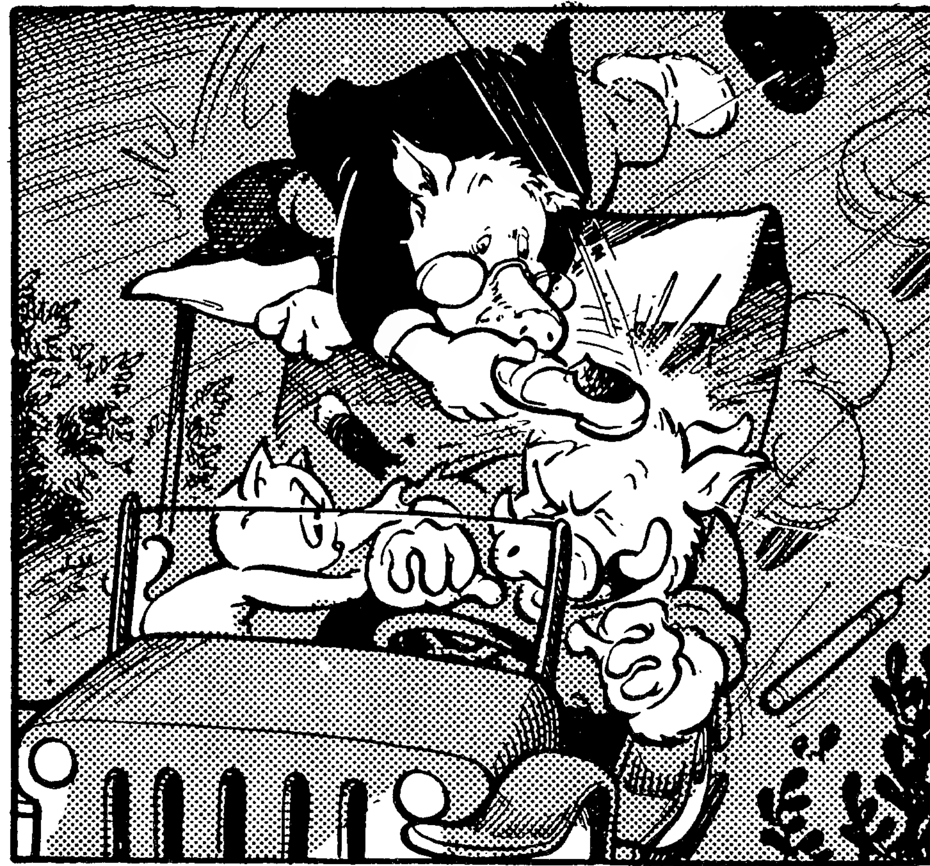
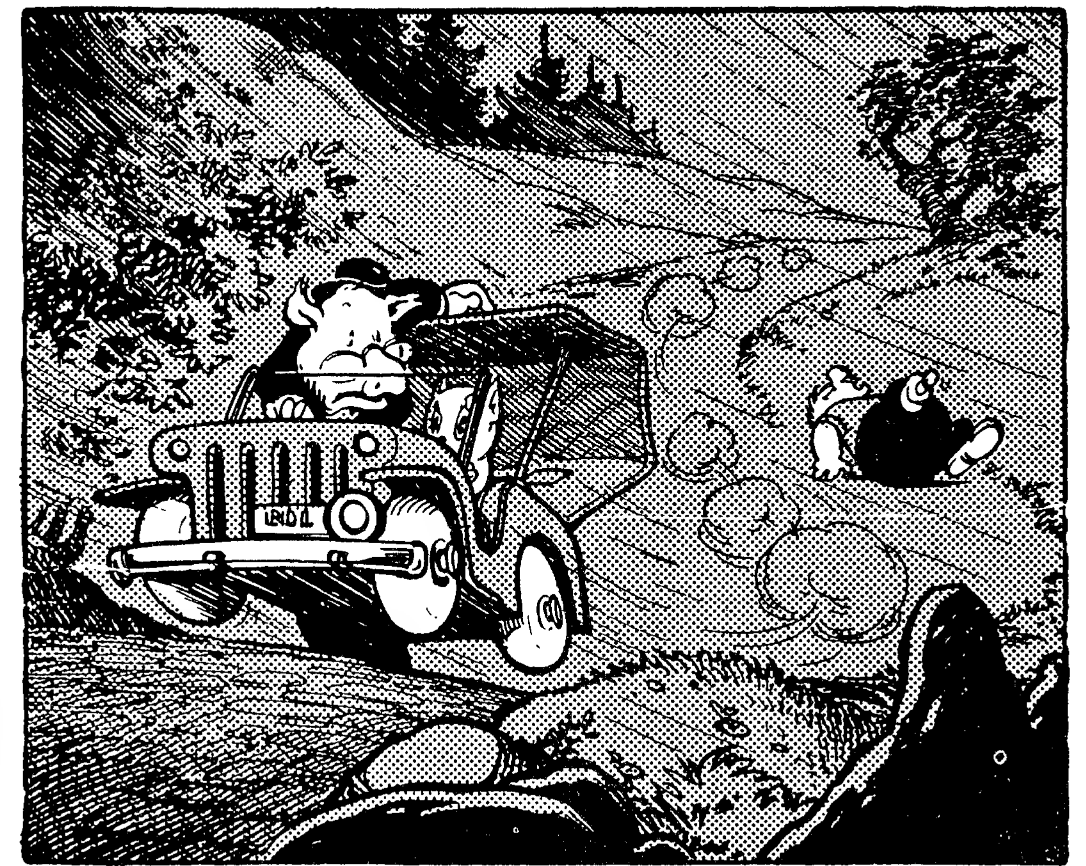
Commissaris Bulle Bas en de politie-chauffeur waren naar binnen verdwenen en uit de duisternis van de verlaten fabriek drong een verward gestommel tot de wachtenden door. Doch wie nu gedacht heeft, dat de gewetenloze bandiet Ever Weromstuit even later met de handboeien aan naar buiten zou komen, vergist zich lelijk. Want de bandiet had kalm achter de deur gewacht, tot de dappere politiebeambten binnen waren en snelde toen naar buiten, de deur achter zich in het slot werpend. In zijn hand zwaaide hij een staaf dynamiet en hij klemde een walmende sigaar tussen de brokkelige tanden.
'Uit de weg!' siste hij, 'laat niemand het wagen mij tegen te houden, of ik steek de lont aan en blaas iedereen op!'
Met deze woorden sprong hij in de politie-auto en startte de motor. Voordat hij echter weg kon rijden, rukte Tom Poes aan de andere kant het portier open en klom naar binnen. 'Steek de lont maar aan!' zei hij, 'dan vlieg je zelf ook de lucht in!'
Ever stiet een woest gegrom uit en gaf gas. 'Ik zal jou direct wel krijgen!' dreigde hij, de auto de weg op sturend.
Intussen had Sijmen Weromstuit een moedig besluit genomen. 'Zó kan ik mijn broeder niet laten gaan!' prevelde hij. 'Ik moet hem tegenhouden, op dit pad der misdaad! Ik moet hem vermanen!'
En met een forse zwaai sprong hij achter op het voertuig en begon te klimmen. Zo bleef heer Ollie dus alleen achter. Met een verdwaasde blik staarde hij naar de verdwijnende auto, terwijl achter hem het wilde gebonk van de opgesloten politie-ambtenaren klonk...

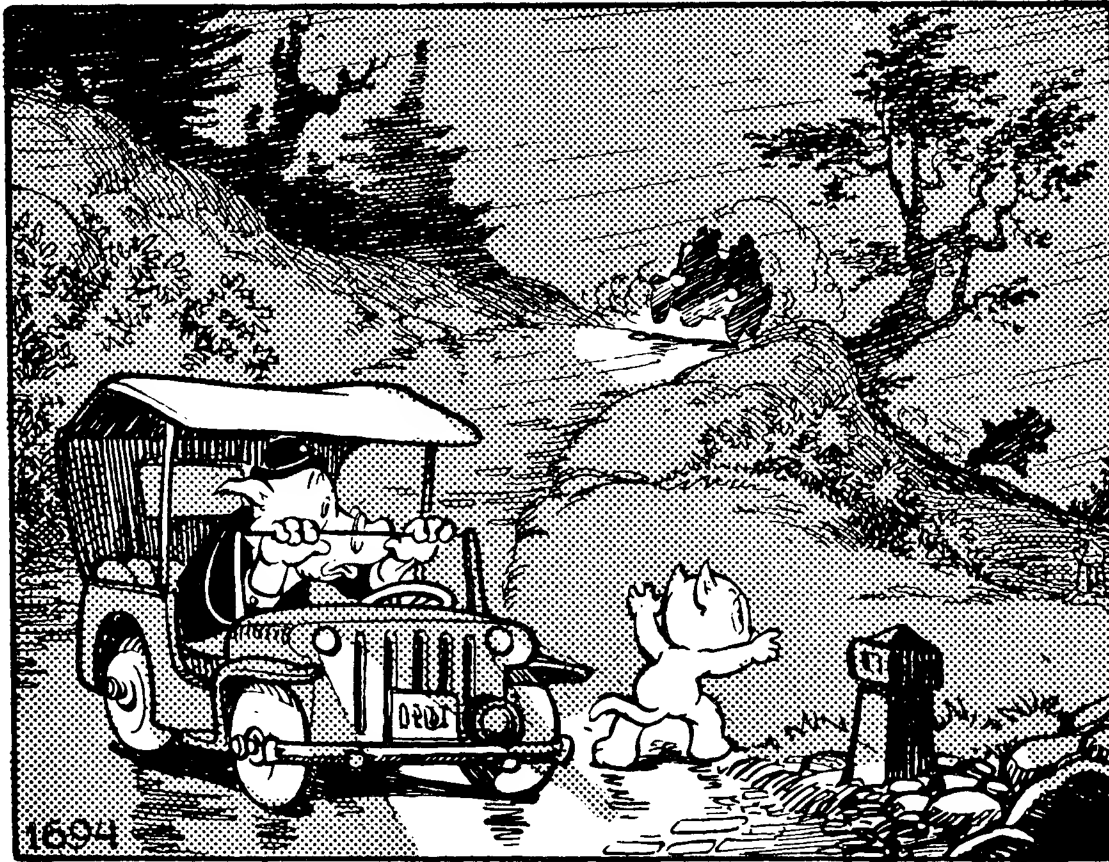

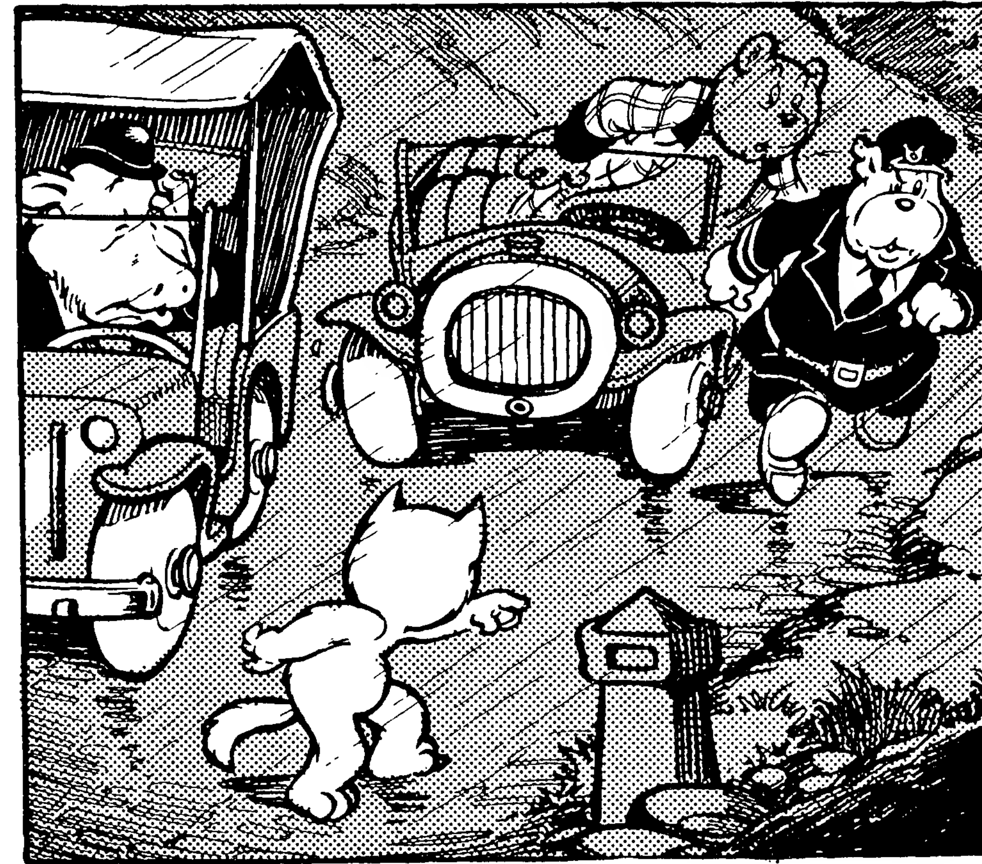
Heer Bommel staarde een beetje vereenzaamd de wegrijdende auto na en zuchtte. 'Wat een onrust!' mompelde hij. 'Wat een jachtig bestaan heeft een heer temidden van schurken. Zal ik dan nooit rust krijgen? En wat is dat toch voor een gebonk daar achter mij?'
Peinzend keek hij om en toen ontdekte hij, dat het geluid uit de gesloten munitiefabriek kwam. En omdat hij zich plotseling herinnerde dat de trouwe politie-ambtenaren daar waren opgesloten, snelde hij naar de deuren om ze te bevrijden.
Intussen raasde de auto met de bandiet Ever Weromstuit achter het stuur in de richting van de bergen. De schurk loerde met een onaangename lach naar Tom Poes.
'Bemoeial!' grauwde hij. 'Waarom ben je hier in geklommen? Wou je mij dwars zitten, huh? Daar zal je spijt van krijgen, kleuter! Daar vóór ons is de grens en zo gauw we die gepasseerd zijn, ga ik jou en dit politie-jeepje zó hoog opblazen, dat de flarden op de maan terecht komen!'
Na deze ruwe aardigheid barstte de schavuit in lachen uit. Doch dit duurde maar kort. Want plotseling verscheen voor zijn ruit het omgekeerde gelaat van zijn brave broeder Sijmen, die over het dak nader gekropen was en hem nu droevig aanstaarde.
'Ever toch', riep deze boven het geraas van de motor uit. 'Kom toch tot betere gedachten! Laat toch het kwade niet de overhand krijgen! Ken je dan helemaal geen naastenliefde meer?'

Ever Weromstuit keek even wat beteuterd naar het bedroefde gelaat van zijn broeder, dat omgekeerd voor zijn ruit hing. Doch toen vermande hij zich en vermeerderde de snelheid.
'Zo, ben je daar ook?' tierde hij. 'Kom je me weer vervelen met je brave praatjes? Je begint me te vervelen! Mijn hele jeugd heb je bedorven met je gejammer en ik heb zin om je samen met deze hummel en deze wagen op te blazen!'
Sijmen trok geschokt het hoofd terug en zat een korte poos op het dak van de voortrazende auto na te denken. Toen kwam hij tot een besluit. Zijn trekken verhardden zich en hij trok een van zijn schoenen uit.
'Het moet zo zijn!' prevelde hij. 'Een goedig vermaan raakt deze arme verdoolde niet meer, ik zal hem moeten kastijden!' En hij wierp zich voorover en beukte de harteloze bandiet met de hak van het schoeisel tussen de ogen.
Tom Poes zag de klap aankomen en op het moment, dat Ever getroffen de ogen sloot, gaf hij hem een duw. De schurk verloor nu geheel het evenwicht en tuimelde over de lage zijkant van de politie-jeep naar buiten, waar hij met een woeste kreet in de duisternis verdween. Onmiddellijk schoof Tom Poes nu achter het stuur en bracht de hevig slingerende wagen weer op de weg. Intussen verliet Sijmen het dak en hees zich voorzichtig naar binnen. 'Ach, mijn arme broeder!' jammerde hij. 'Als hij zich maar niet bezeerd heeft. Ik heb het voor zijn eigen bestwil gedaan, maar de arme verdoolde heeft daar geen oog voor, vrees ik!'

Inmiddels was de grens bereikt en Tom Poes stopte de politie-jeep precies bij het grenspaaltje. Hij klom naar buiten en keek eens om zich heen. Vóór hem verhieven zich de duistere rotsmassa's van de Zwarte Bergen. Heel vaag was daar een donkere gedaante zichtbaar, die snel in de duisternis verdween.

'Daar gaat Ever!' riep Tom Poes. 'Hij heeft heer Bommels boek bij zich! Wij moeten hem achtervolgen!'

'Altijd achtervolgen!' mompelde Sijmen Weromstuit treurig vanuit de wagen. 'Nimmer rust! Altijd voort... ach, zo wreekt de misdaad zich! Zal de arme dan nooit tot inkeer komen?'

Op dat moment stopte achter hem een auto. Het was commissaris Bulle Bas, die met grote voortvarendheid heer Bommel en zichzelf in een ander politie-voertuig had gezet en voortgegaan was met zijn taak. Heer Ollie sprong blij op de grond en snelde op Tom Poes af.

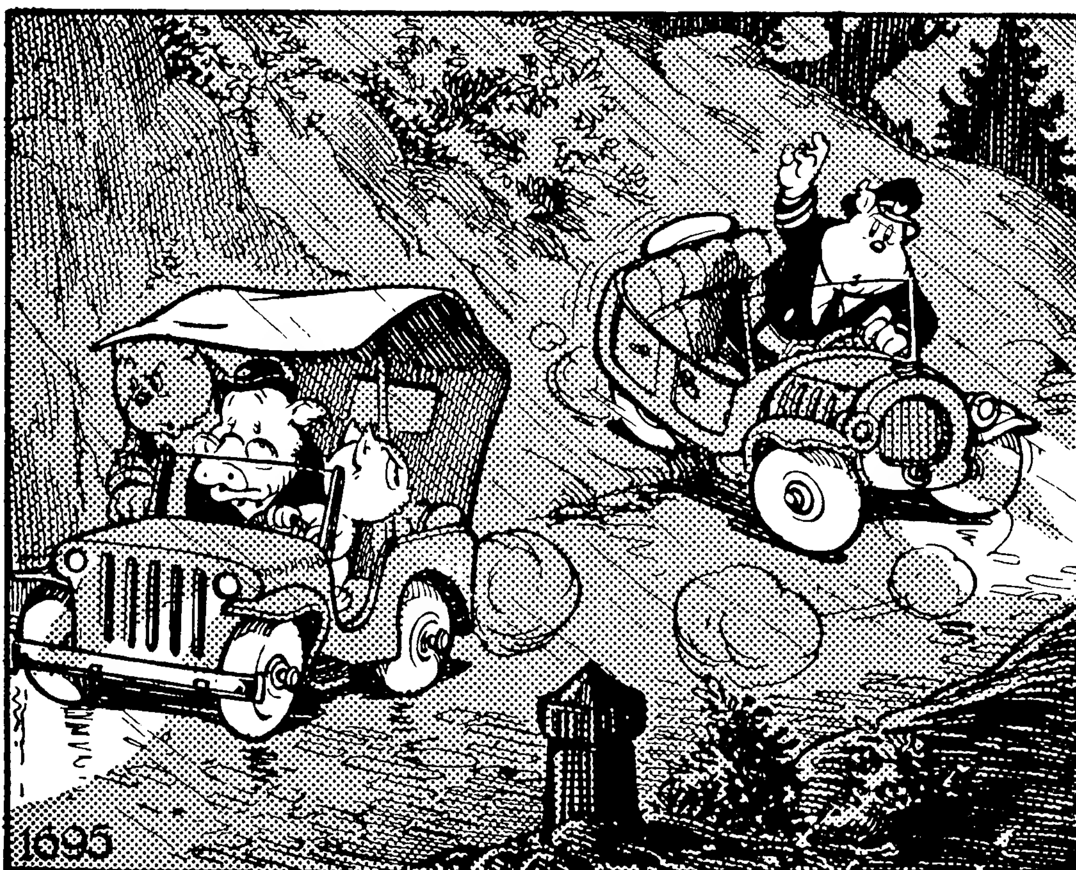
'Hallo, jonge vriend!' riep hij. 'Heb je de schurk gevangen? Mooi zo! Goed werk! Precies wat ik zelf had willen doen als ik niet eerst de politie had moeten bevrijden uit die munitie-fabriek!'

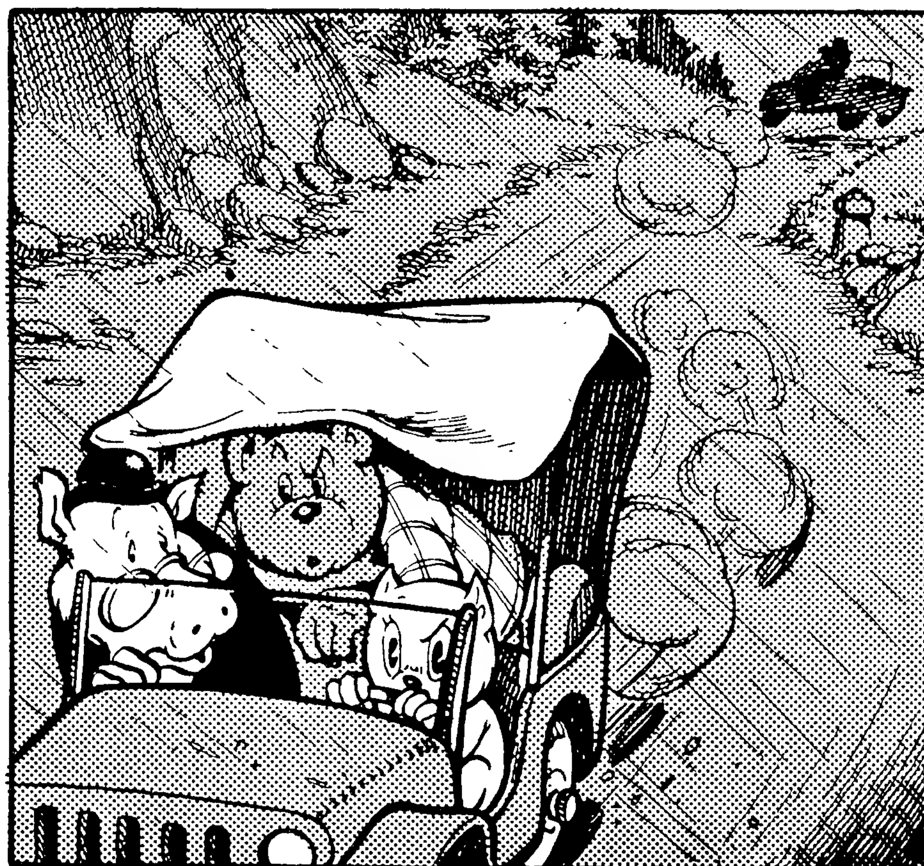
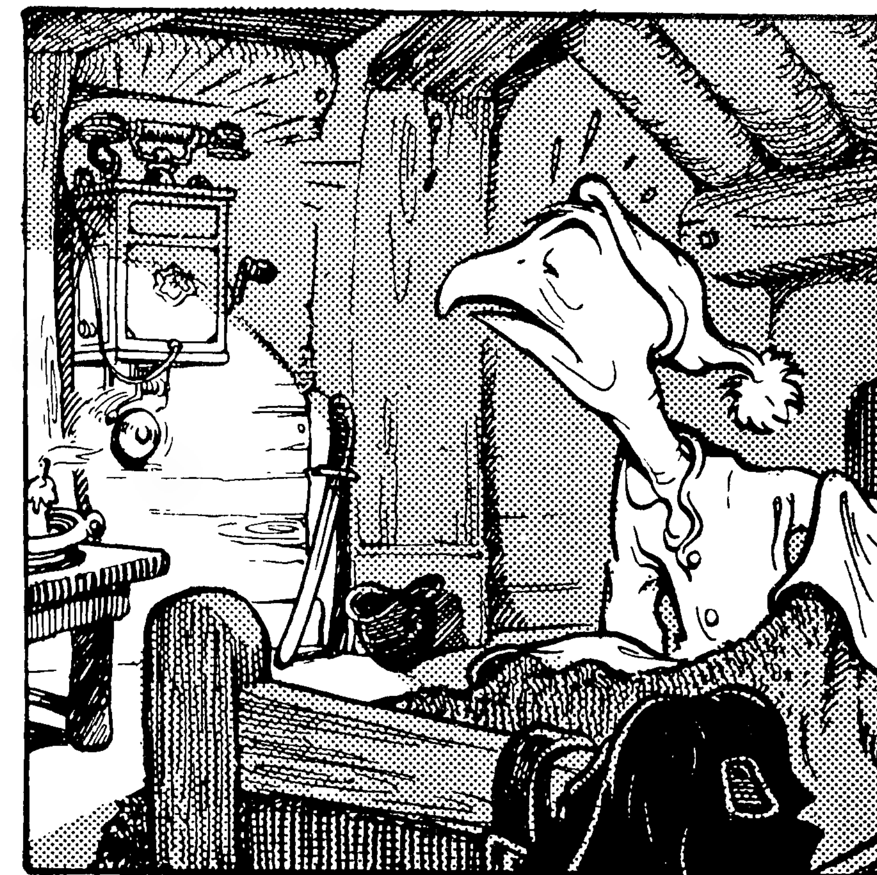
'Ik heb hem niet gevangen!' zei Tom Poes. 'Daar loopt hij!'

'Ja, daar loopt hij!' snauwde de commissaris scherp. 'Houdt de dief!'

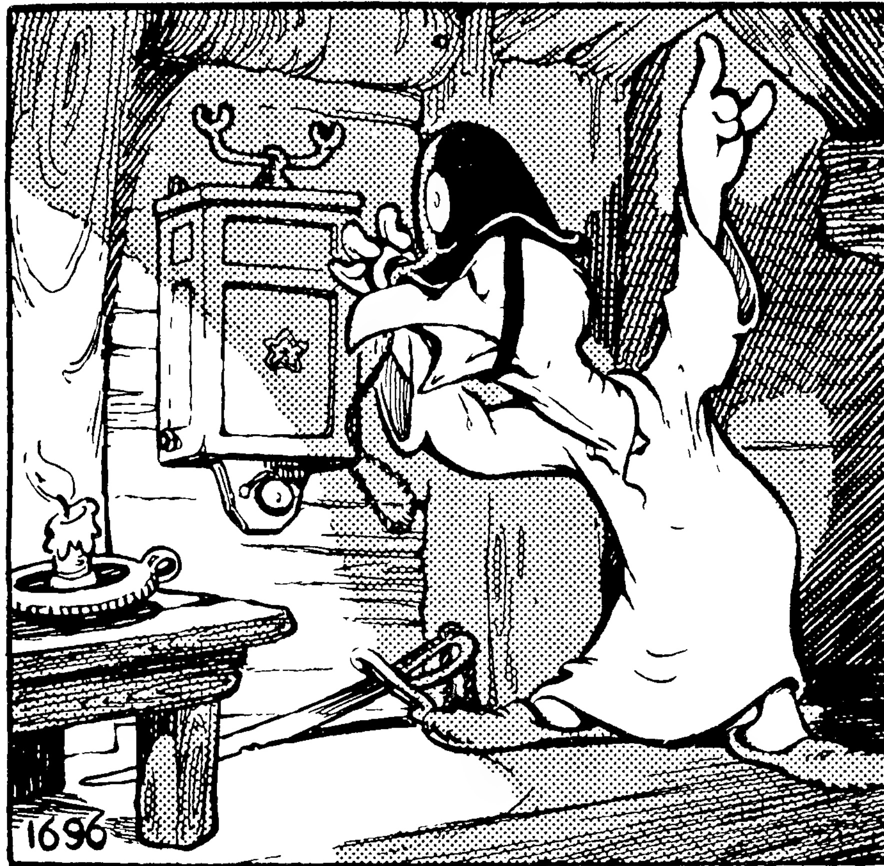
'Houdt hem zelf!' riep heer Ollie, die zijn goede humeur plotseling verloor. 'Moet een heer dan altijd alles zelf doen? Daar gaat mijn boek en de politie doet niets! Waar wachten we op? Hem na!'

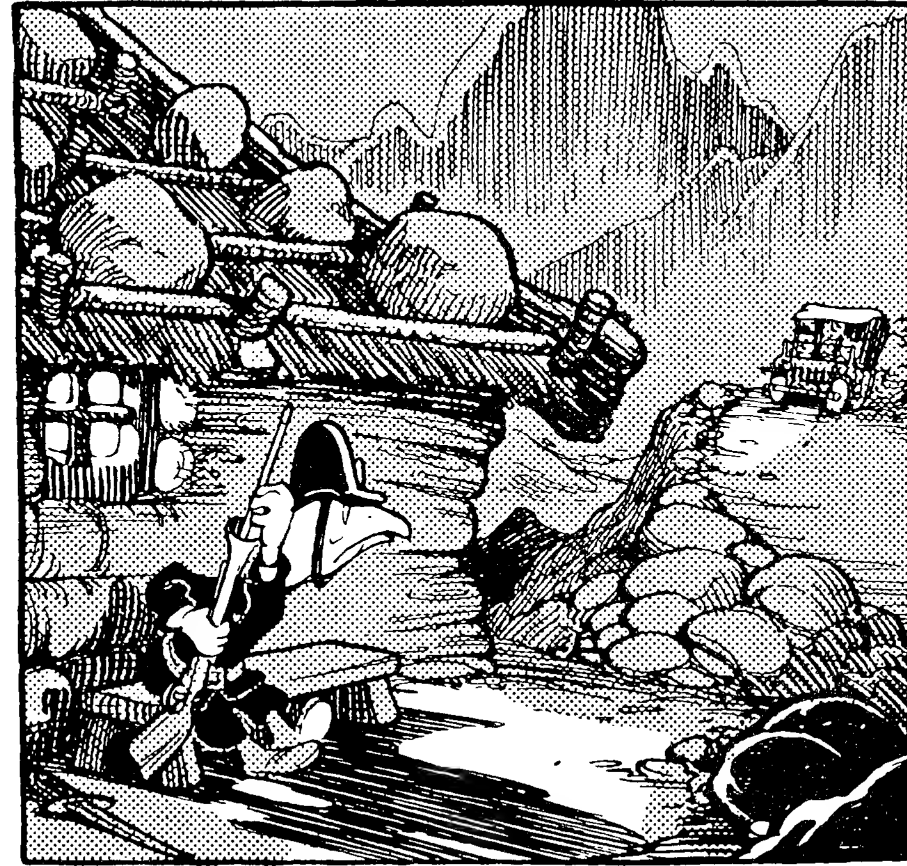
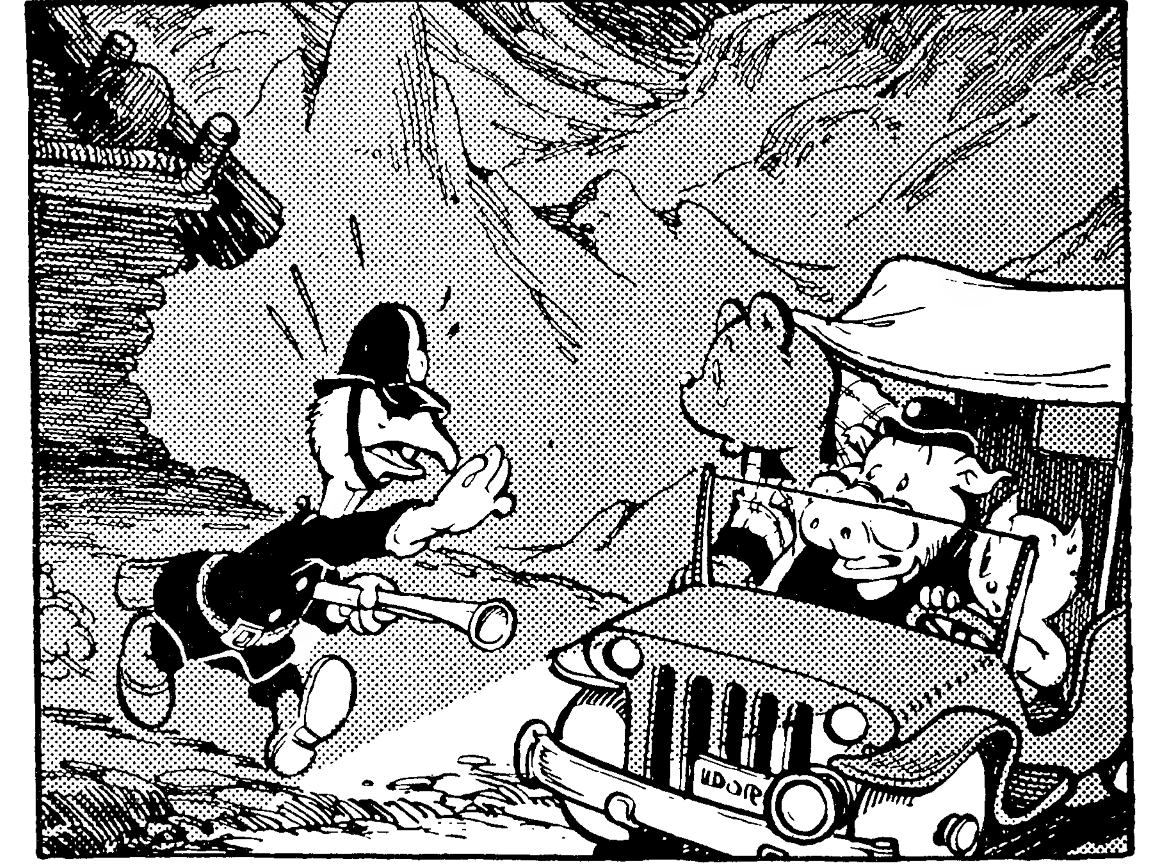
'Hm!' mompelde Bulle Bas, zich de kruin krabbend. 'Dat gaat niet! Hier bij de grens houden mijn bevoegdheden op! Ik kan niet verder!'

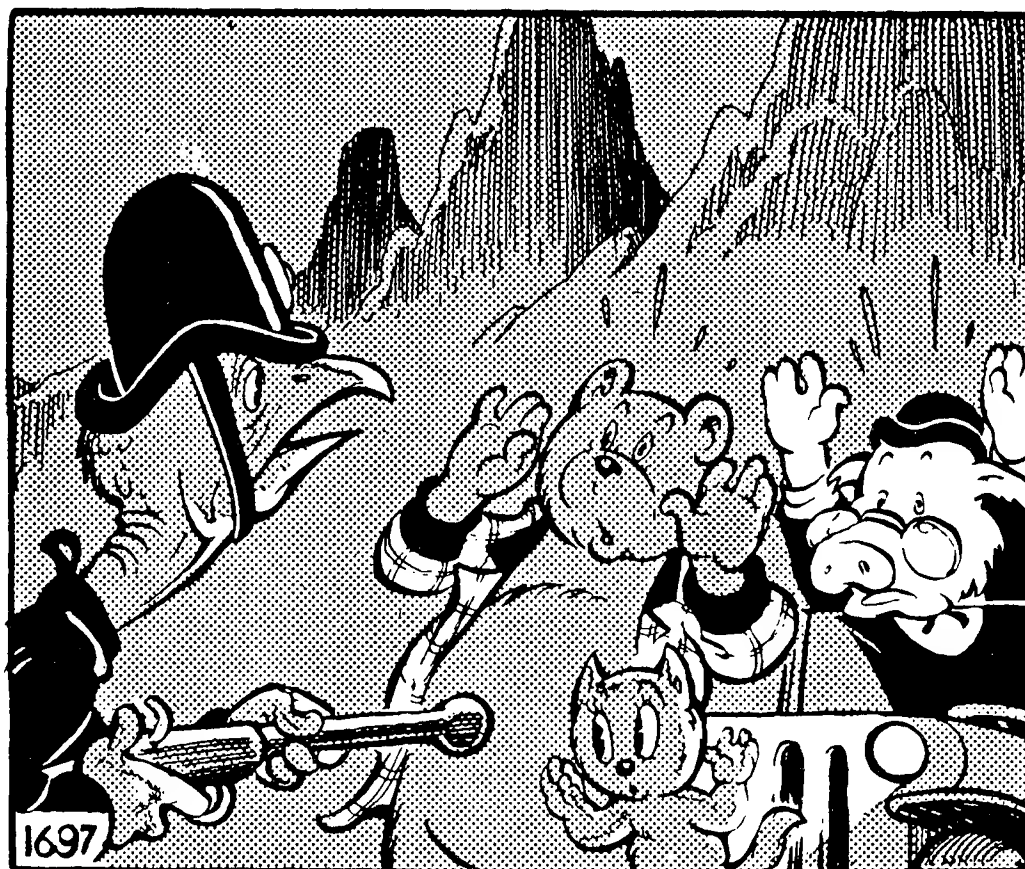

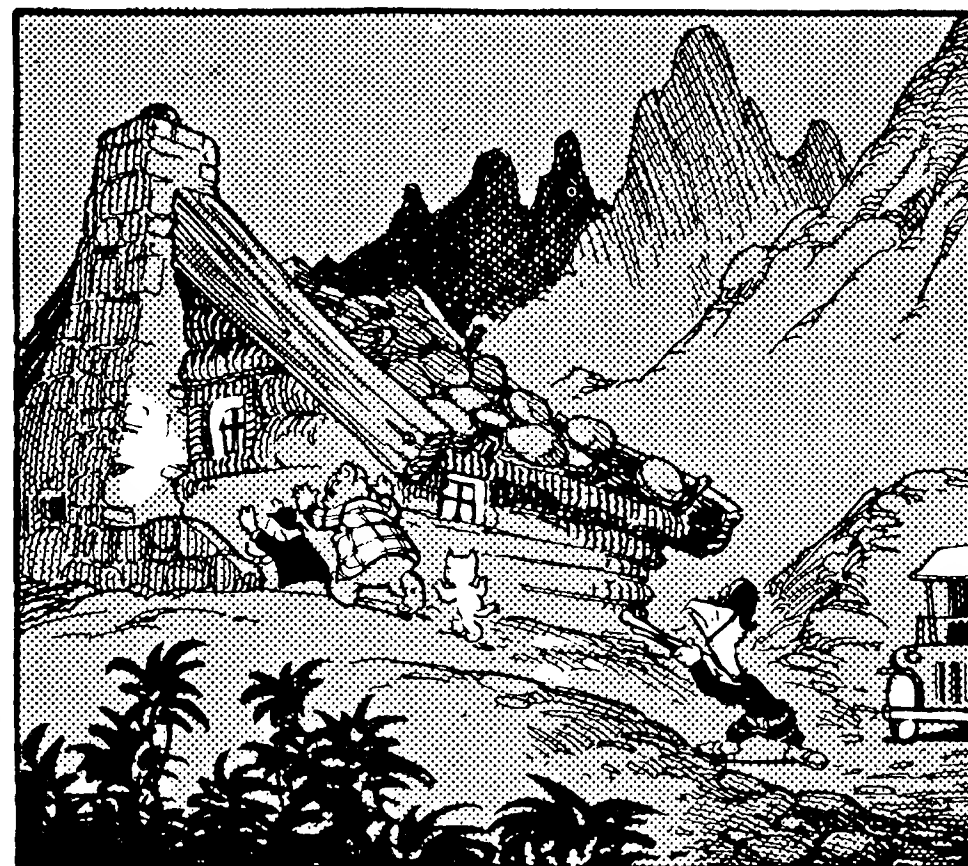
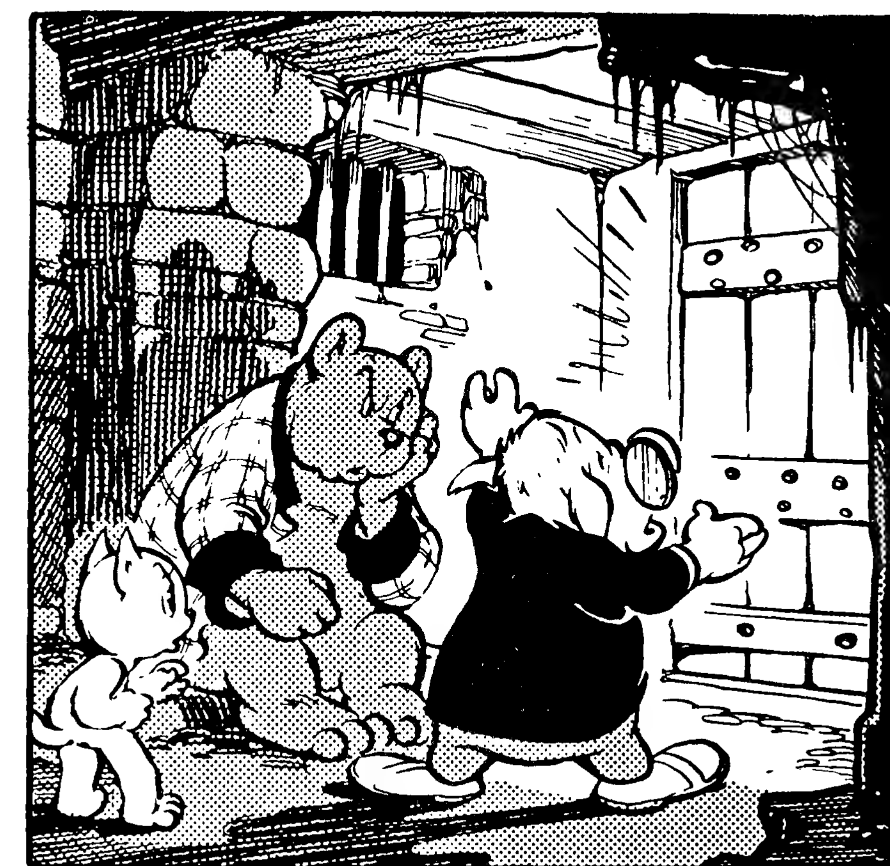
Commissaris Bulle Bas slofte naar zijn auto terug en klom naar binnen. 'Ik kan niets doen aan de andere kant van de grens!' gromde hij. 'Huh, het spijt me! Ik rijd terug en zal de politie van de Zwarte Bergen opbellen – dat is het enige wat in mijn vermogen ligt!'
Heer Bommel maakte zich gereed om zijn mening over het politiewezen op toornige wijze naar voren te brengen, maar Tom Poes trok hem mee naar de jeep en duwde hem naar binnen. 'We gaan verder!' riep hij de verslagen politie-chef toe en hij startte de motor. De opmerkingen van Bulle Bas over geldige papieren en zo gingen verloren in het geloei van de wegsuizende wagen en de brave commissaris haalde de schouders op en reed terug naar zijn bureau.
En terwijl heer Bommel woedend met Tom Poes en Sijmen Weromstuit de grens over reed om toe te zien dat er recht zou geschieden en hij zijn kaartboek zou terug krijgen, belde Bulle Bas de gemeenteveldwachter van het district Zwarte Bergen op.
Deze veldwachter bekleedde eveneens de functie van hoofdcommissaris en bewaarde de orde en tucht in een gebied, dat ongeveer de grootte had van Australië. Doch dit verontrustte de brave beambte niet in het minst. De telefoon wekte hem dan ook uit een gezonde slaap, die hij genoot in zijn hoofdbureau.
Geeuwend steeg hij uit zijn bed, zette zijn politiehelm op en vatte de hoorn van de haak, terwijl hij met wriemelende tenen naar zijn sloffen zocht.
'Politie Zwarte Bergen!' meldde hij kort. 'Ja, met koddebeier Kalkhoen persoonlijk! Wat is er aan het handje, Bas?'

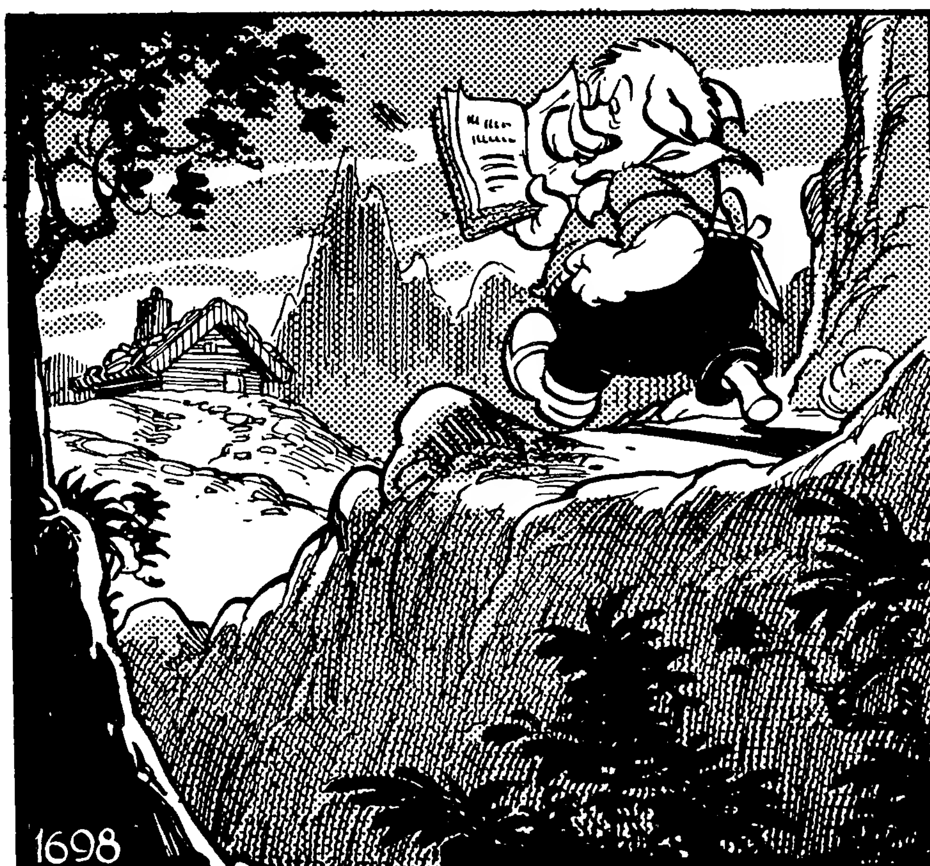
De politie-beambte J. Kalkoen, van het district Zwarte Bergen, luisterde enige tijd geduldig naar de opgewonden stem van commissaris Bulle Bas en zijn gelaat nam een grimmige uitdrukking aan.
'Ever Weromstuit, zogezegd?' vroeg hij. 'Is die in mijn gebied, Bas? Wel, wel, dat is even een goed nieuwtje! Maar laat het maar aan mij over! Dat zaakje is in goede handen, hoor! Ik zal er onverwijld voor zorgen, dat hij gegrepen wordt; hij en al zijn trawanten! Ik zal ze opsporen en voorgeleiden, daar kan je rustig op zijn! Je hoort van mij!'
En voortvarend hing hij de hoorn op de haak en schoot in zijn morsige uniform. Daarop nam hij een oude voorlader van de haak en begon die, zittend op een bankje voor zijn berghut, vol schroot te stoppen.
'Het is evengoed wat te zeggen met die bandieterij tegenwoordig!' mompelde hij. 'Wie had nou gedacht, dat zo'n schurk op mijn gebied zou komen? Hier is toch zogezegd niks te halen? Maar hij zal van een kouwe kermis thuiskomen, die Kereweer-of-hoe-hij heet!'
Op dat moment werd de aandacht van de wakkere beambte getrokken door het geluid van een naderende auto en het schijnsel van koplampen. Onmiddellijk sprong hij op en trad op de weg.
'Daar is een agent', zei heer Ollie. 'Stop eens even, Tom Poes!' Tom Poes remde en heer Bommel leunde naar buiten. 'Heb je hier soms een schurk gezien, goede vriend?' vroeg hij.
'Nee, maar ik zie er nu een!' riep de veldwachter grimmig. 'Kom er uit, Kereweer! Jij en je trawanten!'

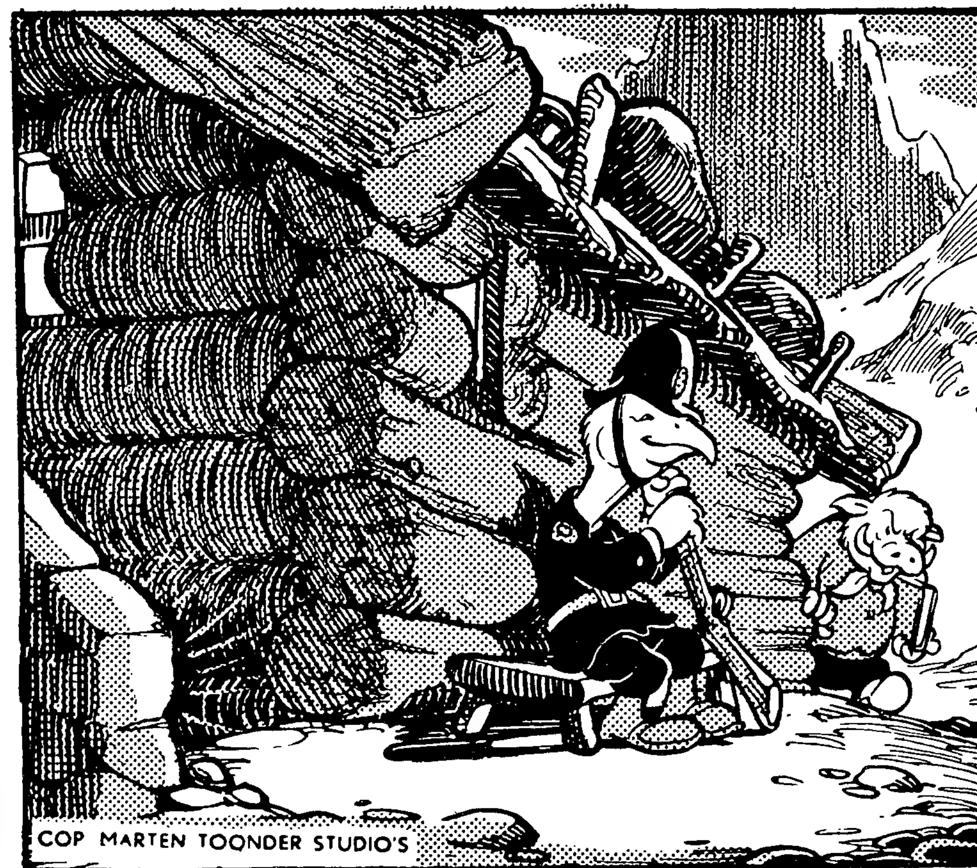

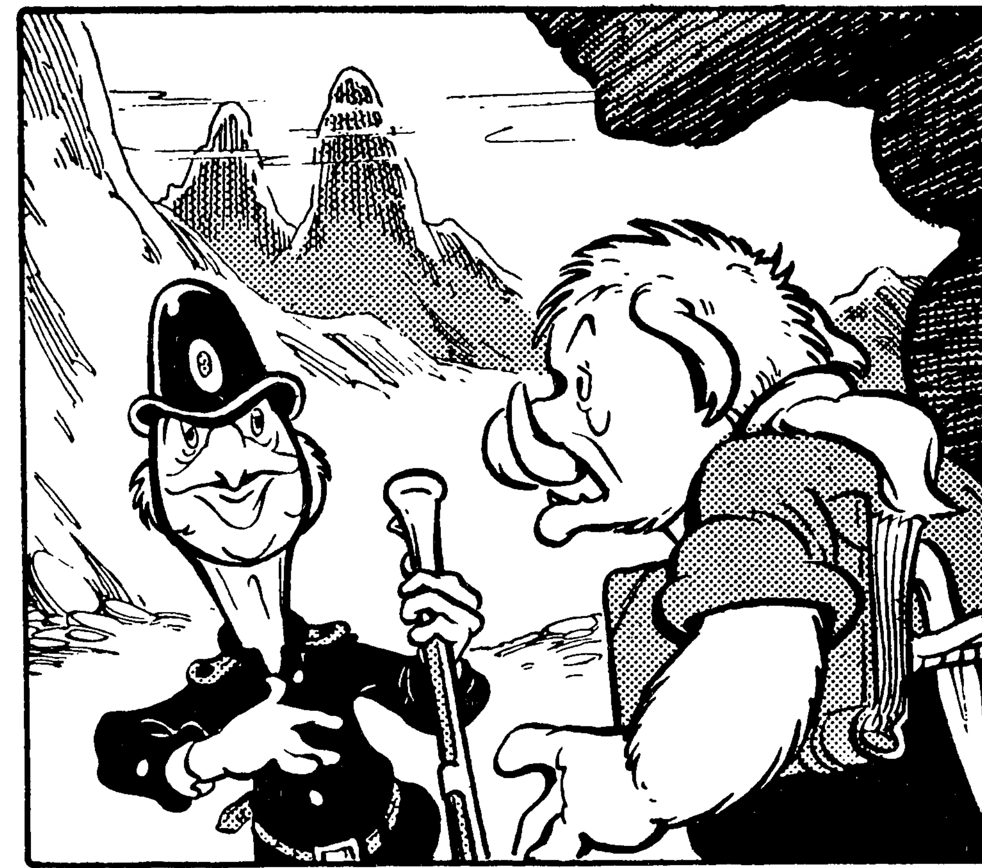

'Handen omhoog, schurken!' donderde veldwachter J. Kalkhoen. 'Ik heb jullie op de korrel! Kom uit die auto en noem je namen!'
'Dat is geen behandeling!' riep heer Bommel onthutst. 'Ik ben Olivier B. Bommel en dit is Tom Poes en wij zijn...'
'En wie is dat daar?' onderbrak de wakkere beambte. 'Die daar met die platte bolhoed?'
'Ik ben Sijmen Weromstuit!' piepte de Vader van de Vereniging tot opheffing van Laaggezonkenen.
'Juist! Die moet ik hebben!' riep de speurder geestdriftig. 'Dat was de naam! Mooi! Zie je dat trapje daar? Goed zo! Naar beneden met jullie! Ik ga jullie even goed opsluiten en voorgeleiden! Ik heb nog nooit zo'n stelletje schurken, medeplichtigen en helers in mijn district gehad! Vort! Achter de grendels met jullie!'

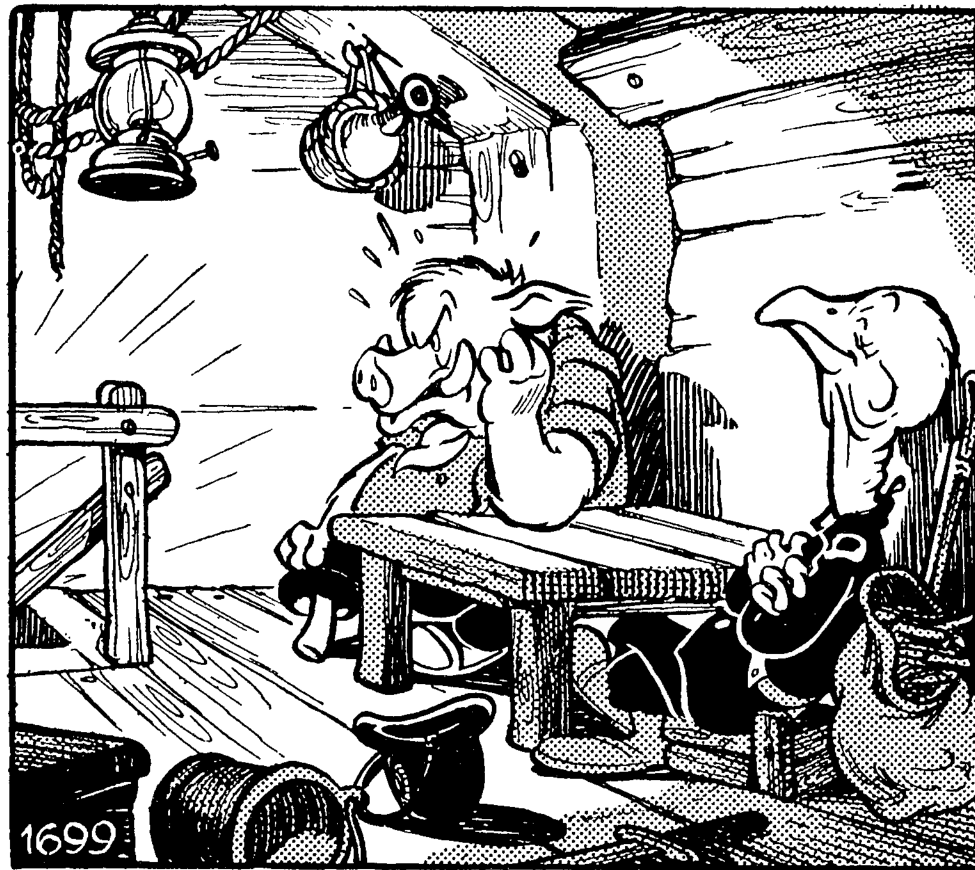
En hoewel heer Ollie schold, Sijmen jammerde en Tom Poes probeerde alles uit te leggen, dreef de koddebeier hen zonder luisteren zijn kelder binnen en sloot de deur veilig achter hen dicht. Het was een uitermate donker en smerig hokje, het vocht sijpelde langs de wanden en de spinnewebben wapperden in de tocht.
Heer Ollie zette zich zuchtend op een bankje.
'Er is geen recht meer!' prevelde hij. 'Het is maar goed, dat mijn brave vader dit niet hoeft mee te maken! En dat allemaal om die schurk Ever Weromstuit.'
'Ach, mijn arme broeder!' jammerde Sijmen. 'Het is vreselijk om te denken, dat dit de soort omgeving is waar hij de langste tijd van zijn leven pleegt door te brengen!'

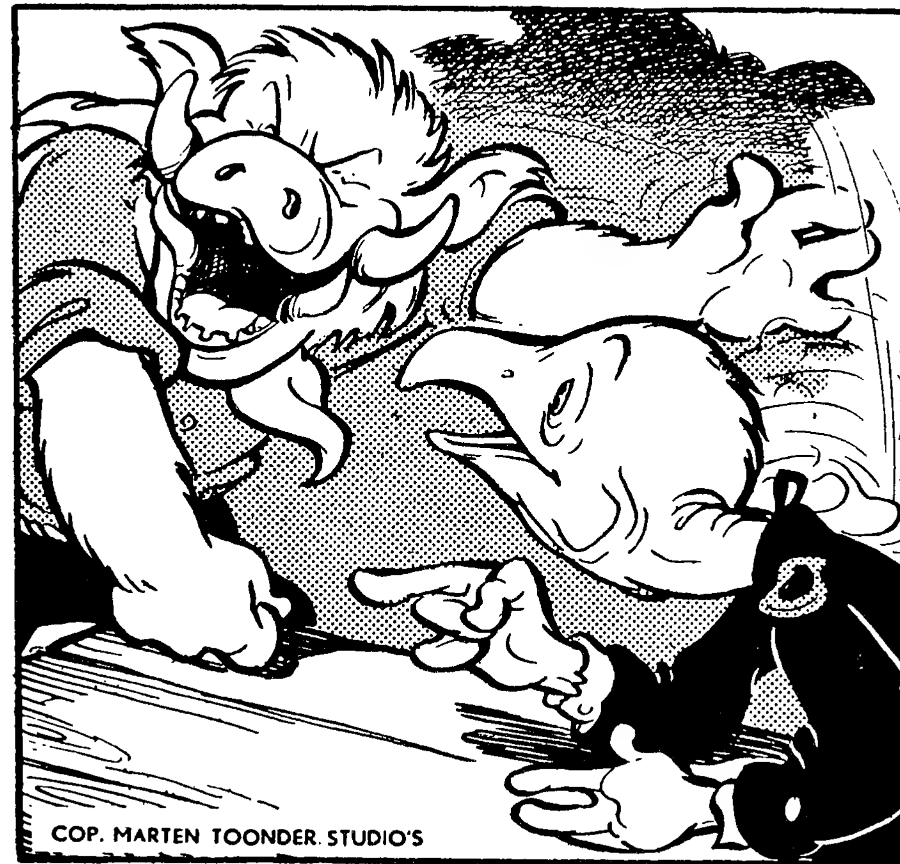

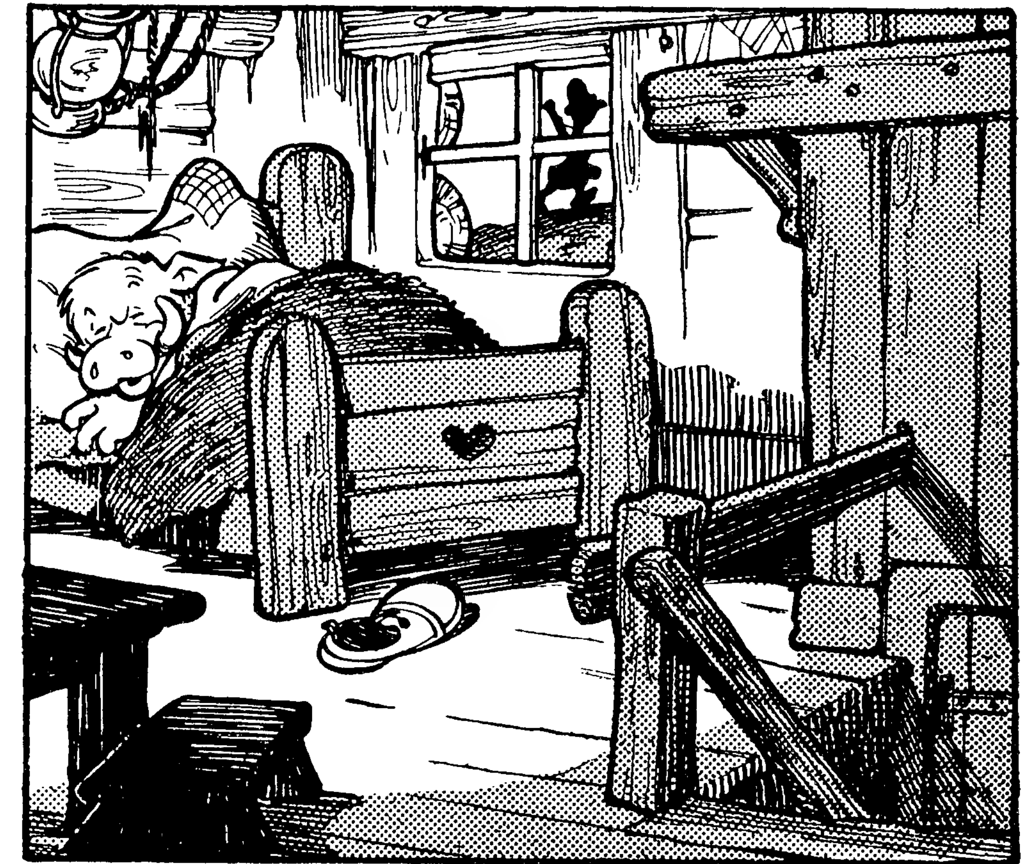

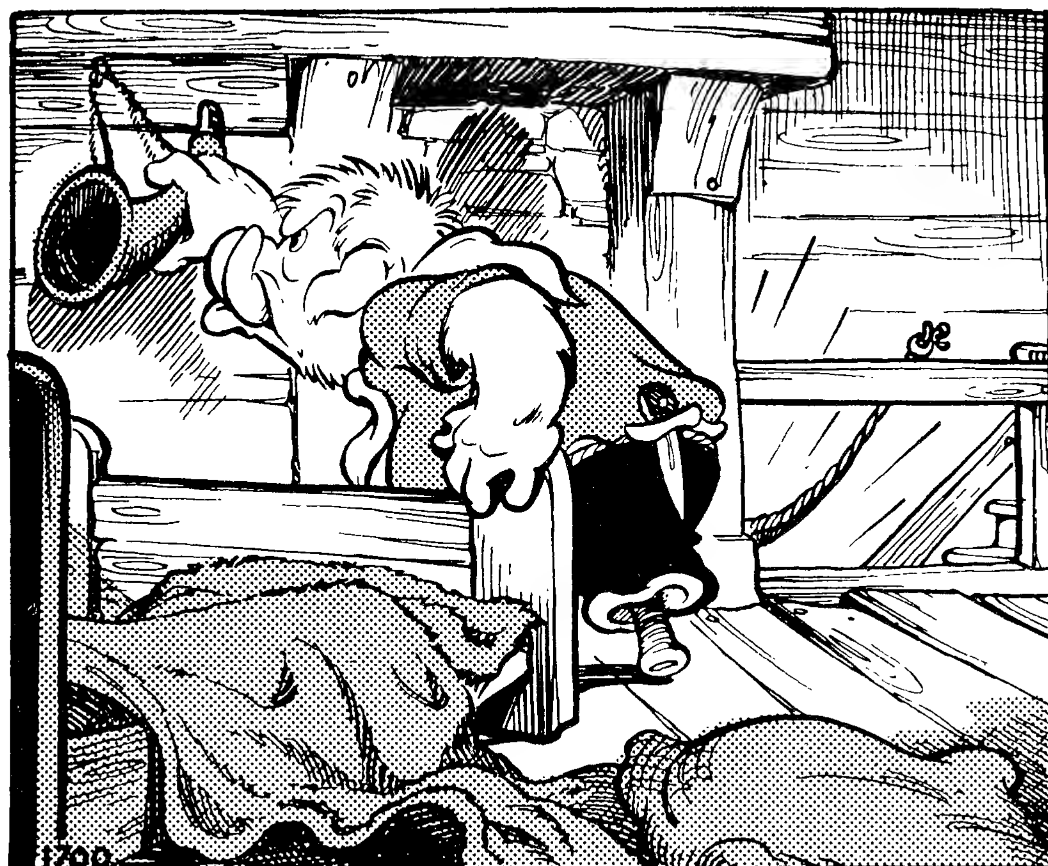
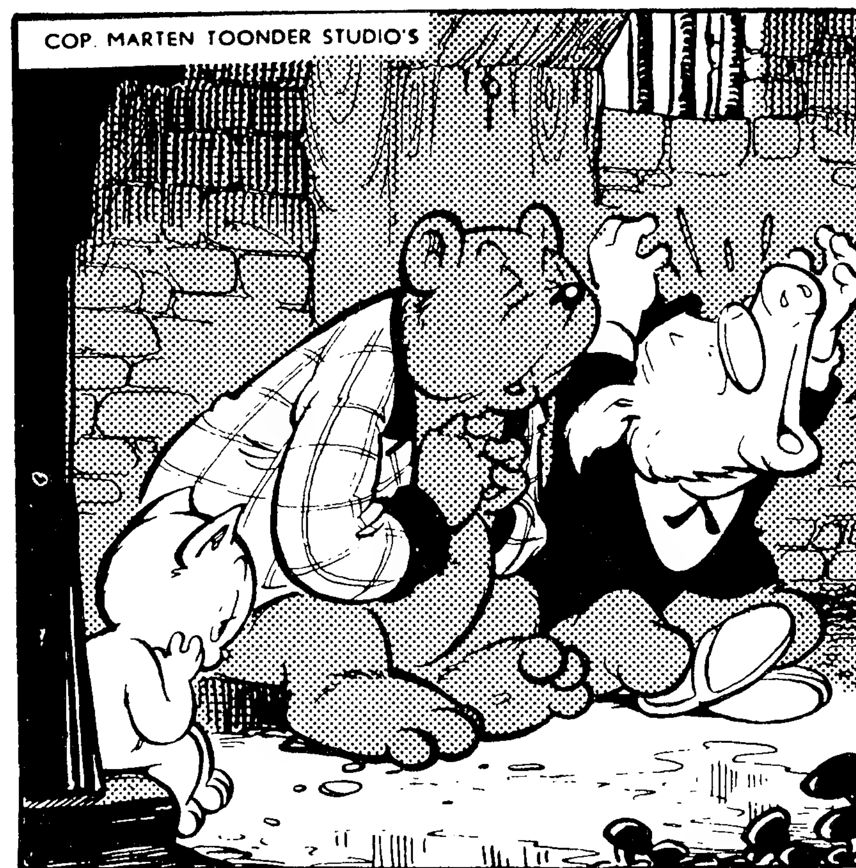
Terwijl al de verschrikkelijke dingen, die ik gisteren getracht heb te beschrijven, plaats grepen bij de eenzame politiepost in de Zwarte Bergen, was de grote misdadiger Ever Weromstuit op weg door het woeste landschap.
Al lopende kortte hij zich de tijd met het lezen van zijn grootvaders dagboek. Zoals we weten, had de oude bandiet in dit geschrift de bergplaats van zijn schatten aangetekend en het mag dan ook geen verwondering wekken, dat zijn kleinzoon geheel in de lezing er van opging. Van tijd tot tijd sloeg hij met een woeste ruk een bladzijde om en hij was zo in zijn lectuur verdiept, dat hij niet merkte, dat er bij het krieken van de ochtend een eenvoudige berghut in zicht kwam.
Vóór deze hut zat de veldwachter J. Kalkhoen met zijn voorlader. De wakkere koddebeier was doende zijn gevangenen te bewaken en hij luisterde met een fijn glimlachje naar het geroep, dat uit de kelder opsteeg. Dit geroep was het, dat Ever op het bestaan van het politiebureel opmerkzaam maakte en aanvankelijk besloot hij het een beetje voorzichtig aan te doen. Maar de politiedienaar, die hem om de hut zag sluipen, wenkte hem vriendelijk nader.
'Wees maar niet bang, vreemdeling!' riep hij hem toe. 'U hoeft zogezegd volstrekt geen angst te hebben. Ik heb de onverlaten met eigen hand gevangen en opgesloten!'
'Wat onverlaten?' gromde Ever wantrouwig.
'De bende van Ever Weromstuit natuurlijk!' riep de ander trots. 'Ze zitten veilig opgeborgen, hoor! Luister maar! Een eerlijk reiziger als u hoeft niet bang te zijn in mijn gebied!'

De veldwachter J. Kalkhoen was een vriendelijk en gastvrij ambtenaar. Want behalve koddebeier en commissaris van politie was hij ook hotelhouder, en in die laatste kwaliteit bood hij Ever Weromstuit een stevig ontbijt aan voor de billijke prijs van vier florijnen exclusief. En terwijl de gewetenloze schurk met grote gulzigheid zijn maal naar binnen schrokte, vertelde de brave herbergier, hoe hij met groot gevaar voor eigen leven de woeste roversbende had ingerekend.
'Ik heb ze allemaal geknipt!' besloot hij trots. 'Een dikke, die Bommel heet, en een bleke witte, die de naam van een taartje heeft en dan natuurlijk de hoofdman, ene Sijmen Kereweer!'
'Ik dacht, dat hij Weromstuit heette?' bromde Ever met volle mond.
'Dat is zogezegd hetzelfde!' riep de veldwachter, gul lachend.
'Hahahaha! Natuurlijk!' bulderde Ever. 'Mooi werk, smeris! Net goed voor die lummels! In het cachot met die uitslovers, dan kunnen ze ook eens zien, hoe dat er van binnen uitziet.
De politiedienaar betrok een weinig bij het woord smeris en het was duidelijk, dat ook de rest van Evers woorden hem een weinig bevreemdden.
'Kom', zei hij, 'ik moet mijn ronde eens gaan maken. Als u soms moe bent, kunt u op mijn bed even goed een beetje slapen. Tot kijk!' En hij stapte met zijn voorlader de deur uit, terwijl de bandiet zich op de legerstede wierp. Maar slapen kon hij niet. Daarvoor werd hij te zeer gestoord door het geklaag en geween van zijn broeder, dat uit de cel tot hem doordrong...

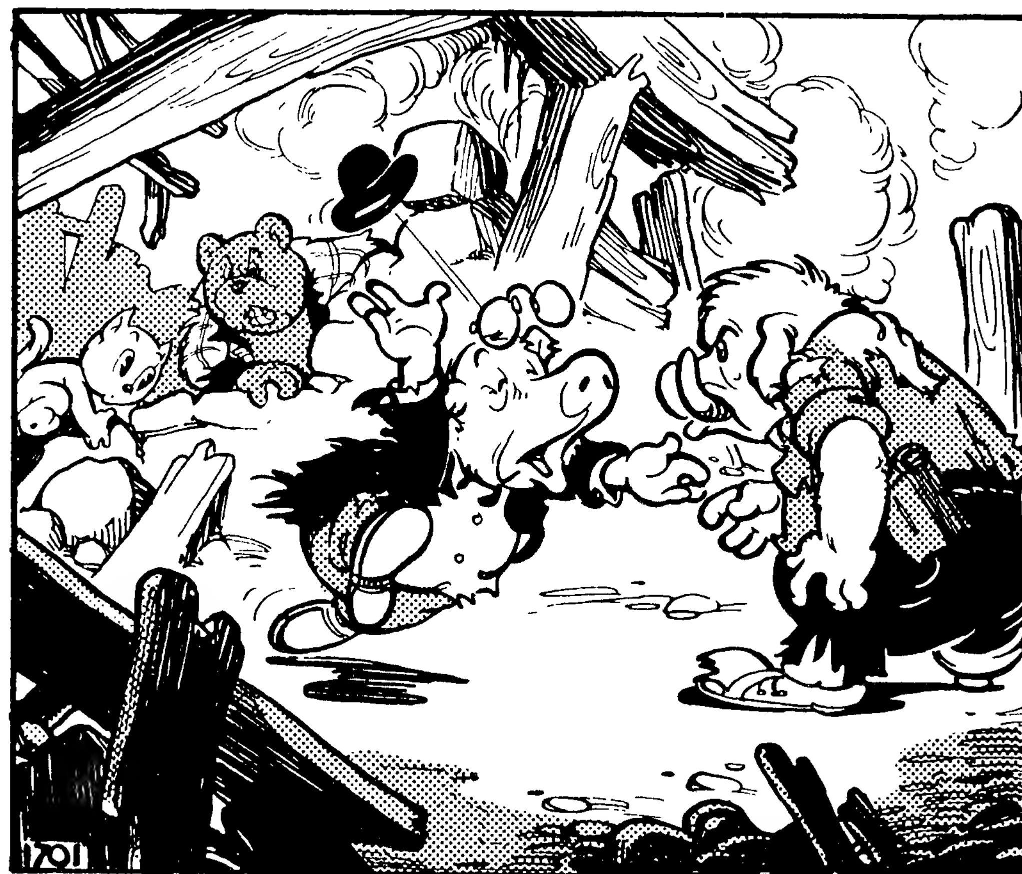

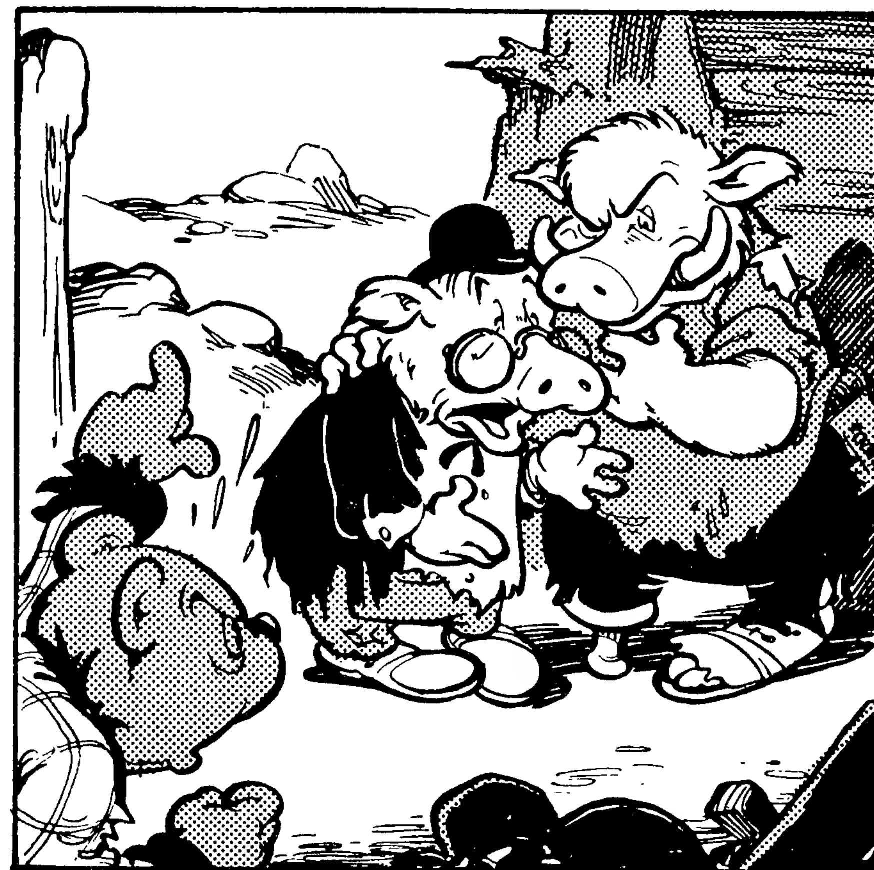
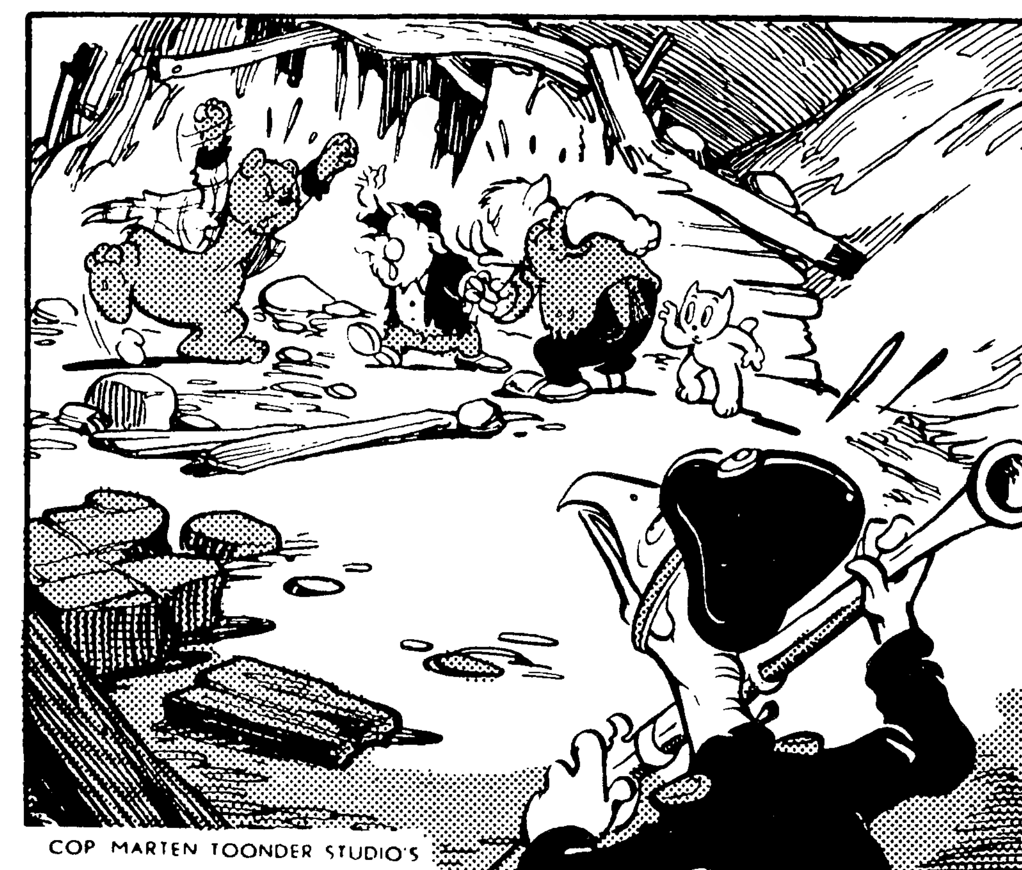
De schurk Ever Weromstuit wierp zich slapeloos op zijn legerstede om en om. Het gejammer van zijn broeder stoorde hem in zijn rust en bracht hem tot nadenken. Na zichzelf aanvankelijk te hebben gelukgewenst met de slag, die aan zijn achtervolgers was toegebracht, kwamen hem beelden uit zijn gelukkige jeugd voor de geest. Hij herinnerde zich de vele malen, dat hij de spaarpot van Sijmen had leeggehaald om er snoep en andere lichtzinnigheid voor te kopen en zuchtte tenslotte weemoedig bij de gedachte hoe hij zijn broeder bij hun kleine ruzietjes in de moddersloot achter het huis placht te werpen. Het was duidelijk, dat al deze en dergelijke beelden zijn verhard gemoed begonnen te verzachten en tenslotte stond hij op. Wat beschaamd over zijn eigen tederheid loerde hij de armzalige hut rond en vond tenslotte aan de muur de kruithoorn van de veldwachter. Er kwam iets zachts in zijn ruwe trekken, toen hij hiermede gewapend de trap naar de kelder afdaalde waar de gevangenen waren opgesloten. Nu, daar was het droevig mee gesteld. Tom Poes zat somber te broeden op een list, heer Bommel protesteerde luid tegen het onrecht, dat een heer hier werd aangedaan en Sijmen Weromstuit zat wenend zijn broeder te beklagen, die het grootste deel van zijn leven in dit soort omgevingen had doorgebracht.

'Ach! was ik maar vrij!' kreet de ongelukkige. 'Ik zou een Stichting tot verbetering van het Gevangeniswezen stichten! Maar helaas! Wij zullen nimmer meer het licht zien!'

Op dat moment zagen zij eensklaps een donderend schijnsel, dat de muren deed instorten.

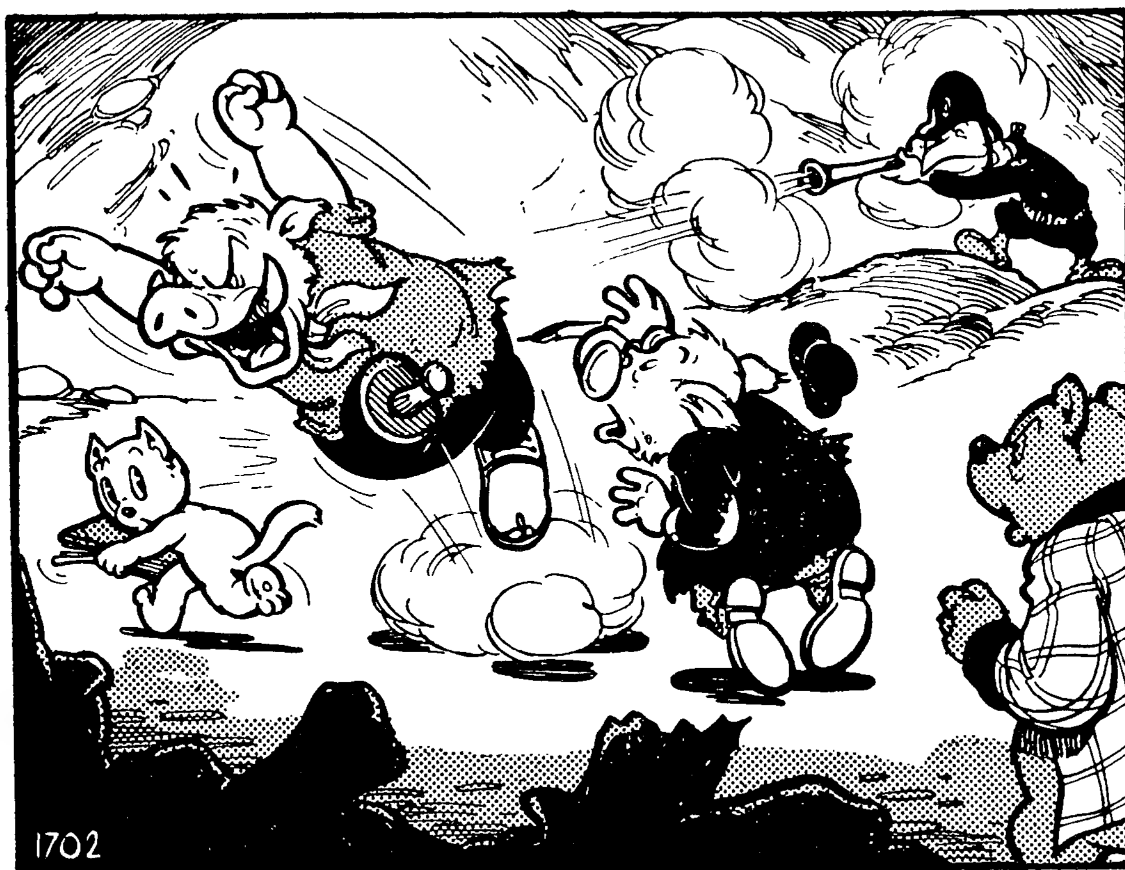
Ever Weromstuit had de gevangenisdeur opgeblazen...

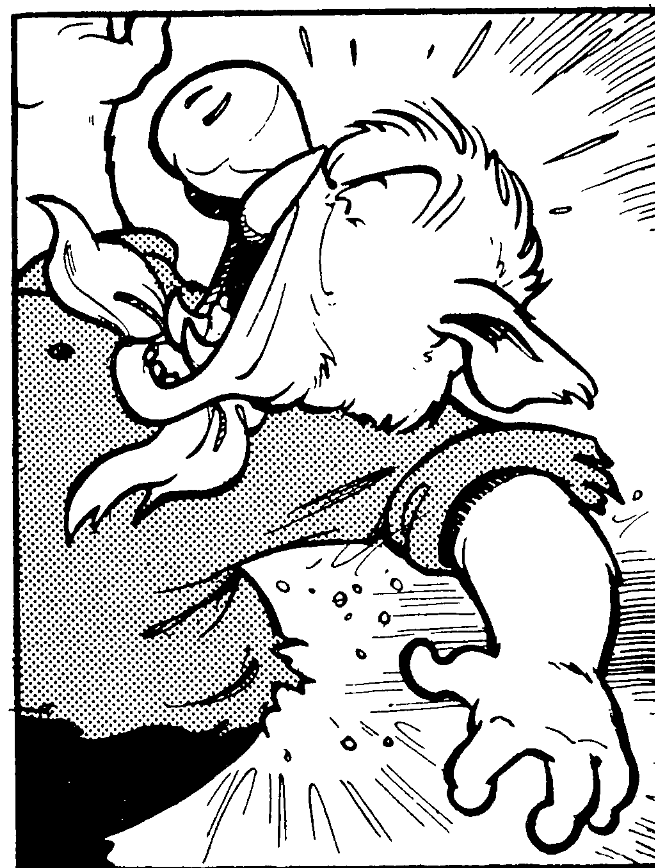

Toen de wolken van de ontploffing waren opgetrokken en de ongelukkige gevangenen het daglicht weer konden zien, ontwaarden zij ook het beeld van Ever Weromstuit, die met grimmige voldoening naar de resultaten van zijn werk staarde.
'Broeder!' kreet Sijmen ontroerd en hij wierp zich in de armen van zijn misdadige bloedverwant. 'Ik wist wel, dat je een heel mooi innerlijk onder je verharde trekken verborg! Ik wist wel, dat je mij niet in de steek zou laten! Ik wist, dat eens het goede in je zou zegevieren!'
'Bah!' zei Ever, die zich begon te schamen over zijn daad. 'Het was alleen maar omdat ik die smeris dwars wou zitten. En bovendien ben ik de enige, die het recht heeft jou te sarren. Kom, laten we die dikke en die kleine in de afgrond gooien, dan kunnen we verder naar opa's schat gaan zoeken!'

Maar nu werd heer Ollie boos.
'Wil je mij in de afgrond gooien?' brieste hij. 'Mij, een heer en een Bommel? En dat, terwijl je rondloopt met een boek, dat je van mij gestolen hebt? Ha! Ik zal je tonen, dat het recht altijd zegeviert! Grijp hem, Tom Poes!'
Ever Weromstuit lachte woest. Er kwam een lelijk lichtje in zijn ogen en hij deed een stap in heer Ollie's richting. Tom Poes zag nu zijn kans schoon. Voorzichtig sloop hij achter de schurk om het dagboek, dat uit diens zak stak, te bemachtigen.
Op dat moment keerde de veldwachter J. Kalkhoen terug van zijn ronde. Enkele ogenblikken bleef hij verbluft staan staren naar het toneel, dat zich voor zijn ogen ontvouwde, doch toen bracht hij vastberaden zijn voorlader in de aanslag...

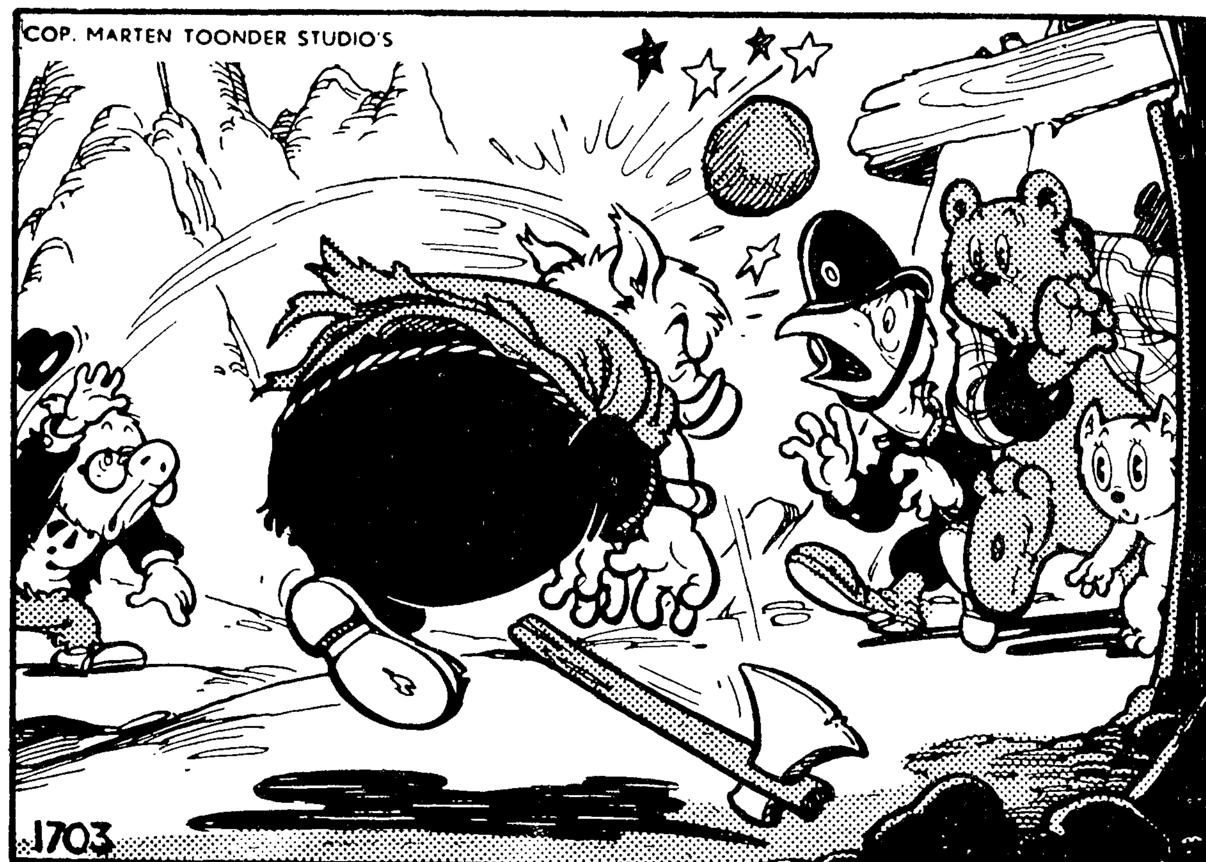
Veldwachter J. Kalkhoen staarde enige tijd verstomd naar het bewogen toneeltje voor hem. Hij constateerde, dat zijn gevangenen zich op vrije voeten bevonden en nu in een ernstig meningsverschil gewikkeld waren met zijn gast. Verder merkte hij op, dat zijn eens zo fraaie politiepost voor het grootste deel in puin lag en tenslotte zag hij, dat Tom Poes met een snelle greep een boek uit de achterzak van zijn bezoeker trok. Dit was voor de wakkere agent voldoende om te beseffen, dat er iets onregelmatigs aan de hand was. Hij bracht dus zijn roer in aanslag en gaf haastig vuur; juist op het moment, dat Ever Weromstuit woedend achter zijn dagboek aansprong.

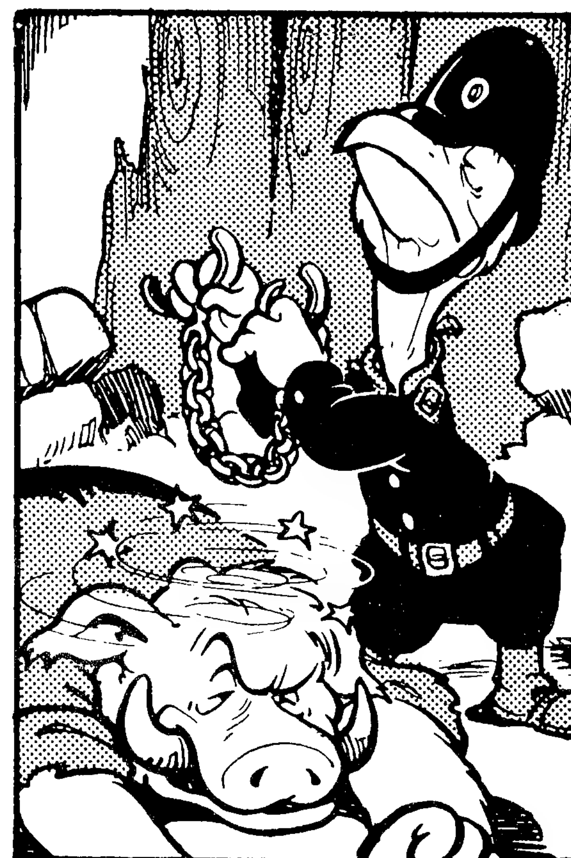
Nu wilde het geval, dat enige hagelkorrels uit de lading schroot de bandiet raakten en zoals te begrijpen valt, bracht dit de toch al razende woesteling tot het uiterste. Met een kreet, die niets dierlijks meer had, greep hij een enorme bijl van de grond en wendde zich tot zijn tegenstanders. Dezen schoolden angstig samen in een hoek van het vervallen gebouwtje en staarden met uitpuilende ogen naar het koud-glimmende staal, dat de schurk boven hun hoofden drilde.

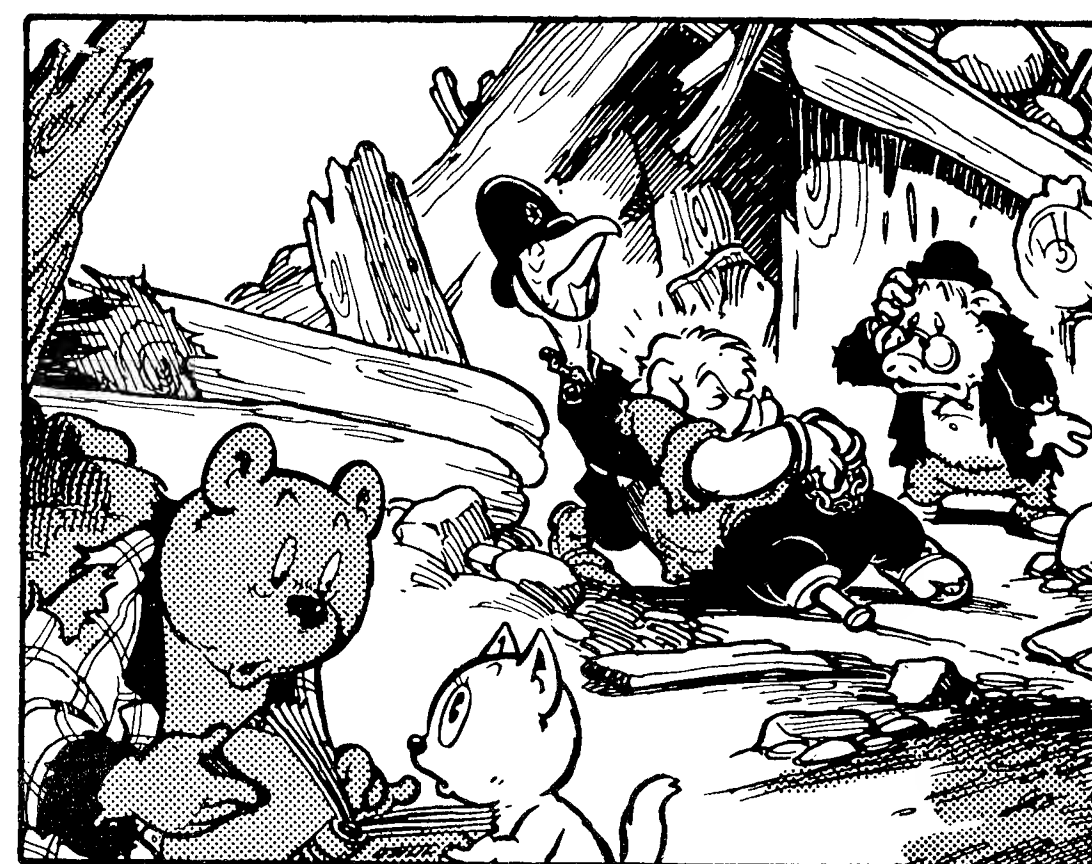
Sijmen Weromstuit, die wat achteraf was gebleven, keek in grote wanhoop toe en slaakte kreet op kreet.

'Ever toch!' riep hij. 'Bedenk toch, wat je doet! Zie toch in, dat ruw geweld alleen maar tot verderf leidt!'

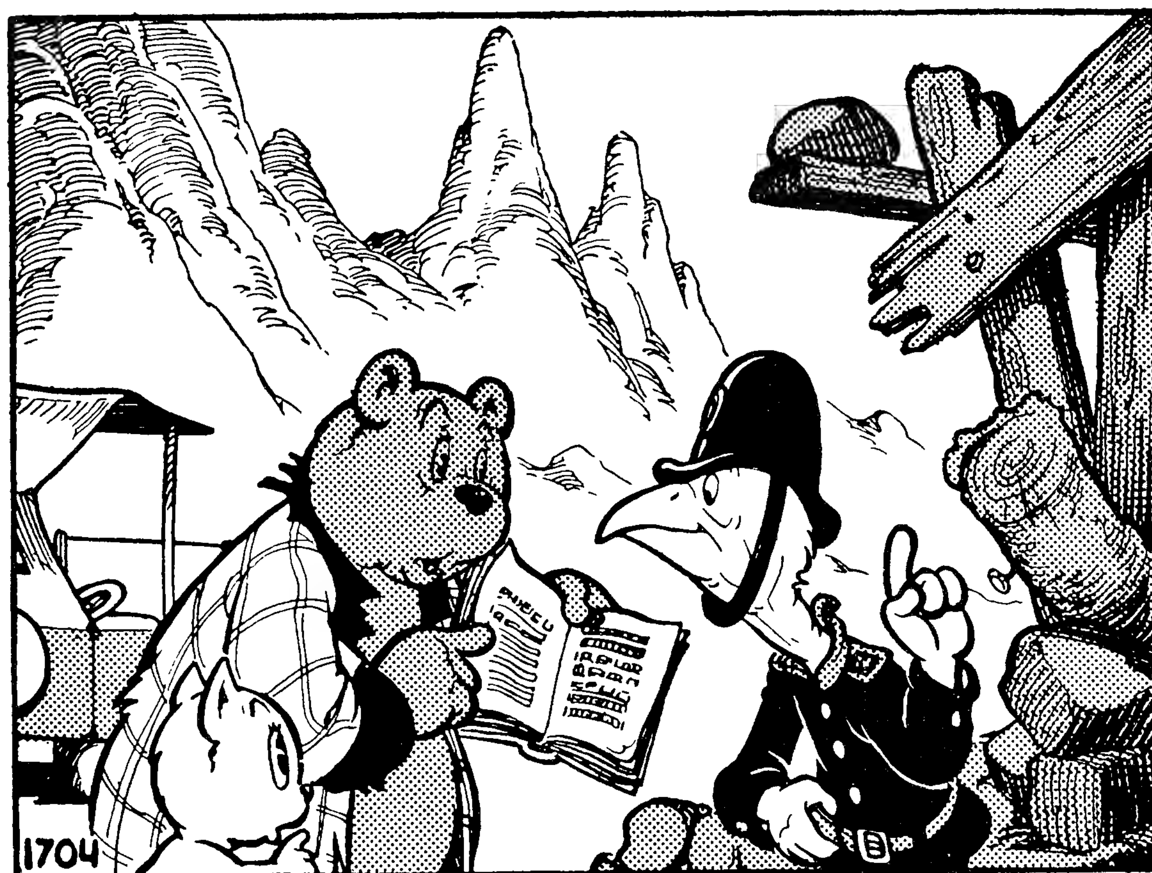
Maar het was vergeefs. De zachte woorden van zijn broeder maakten in het geheel geen indruk op de boosdoener...

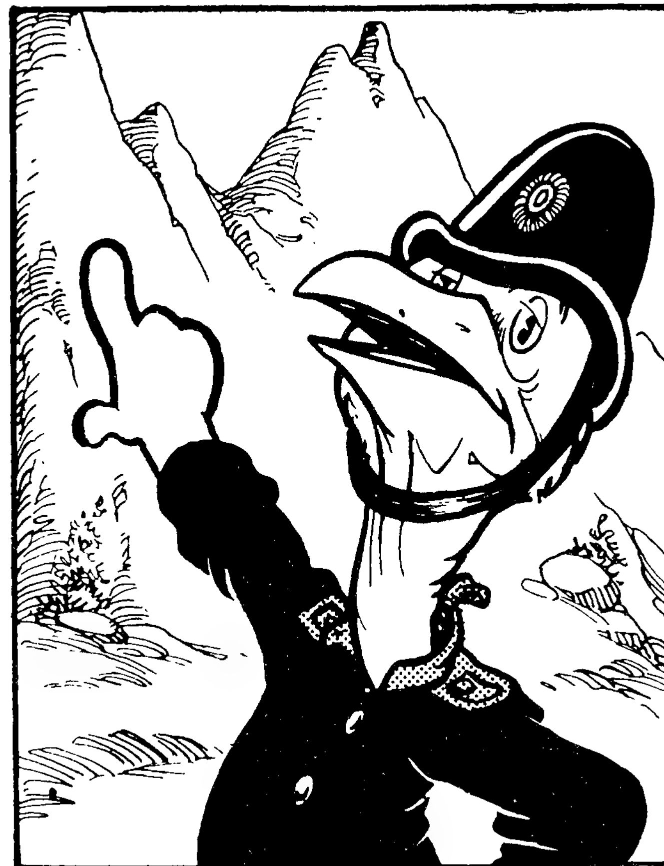
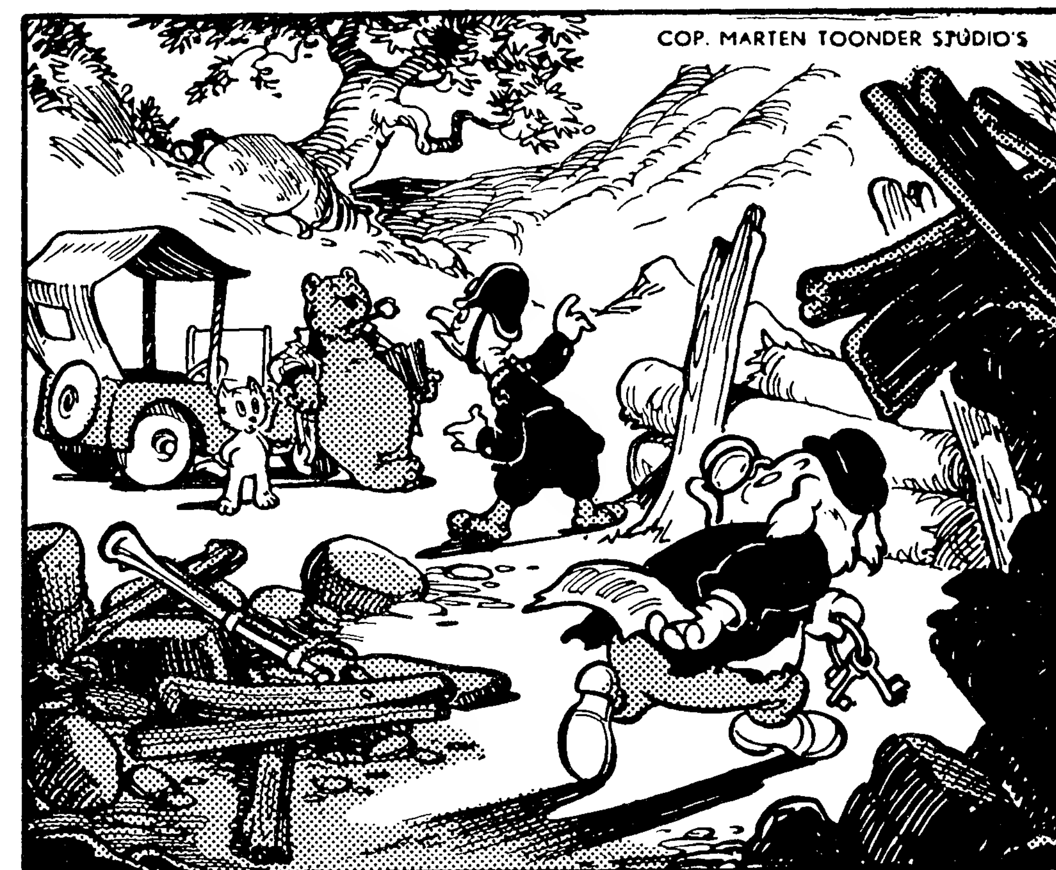

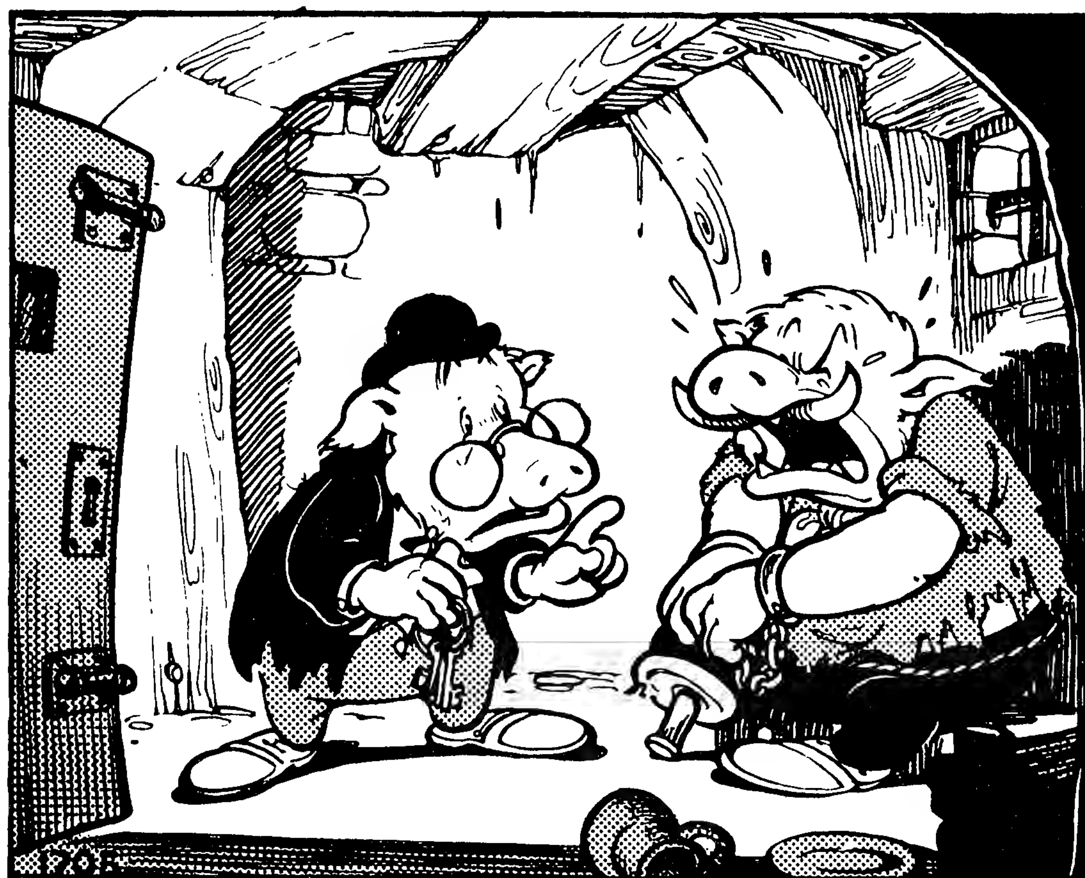

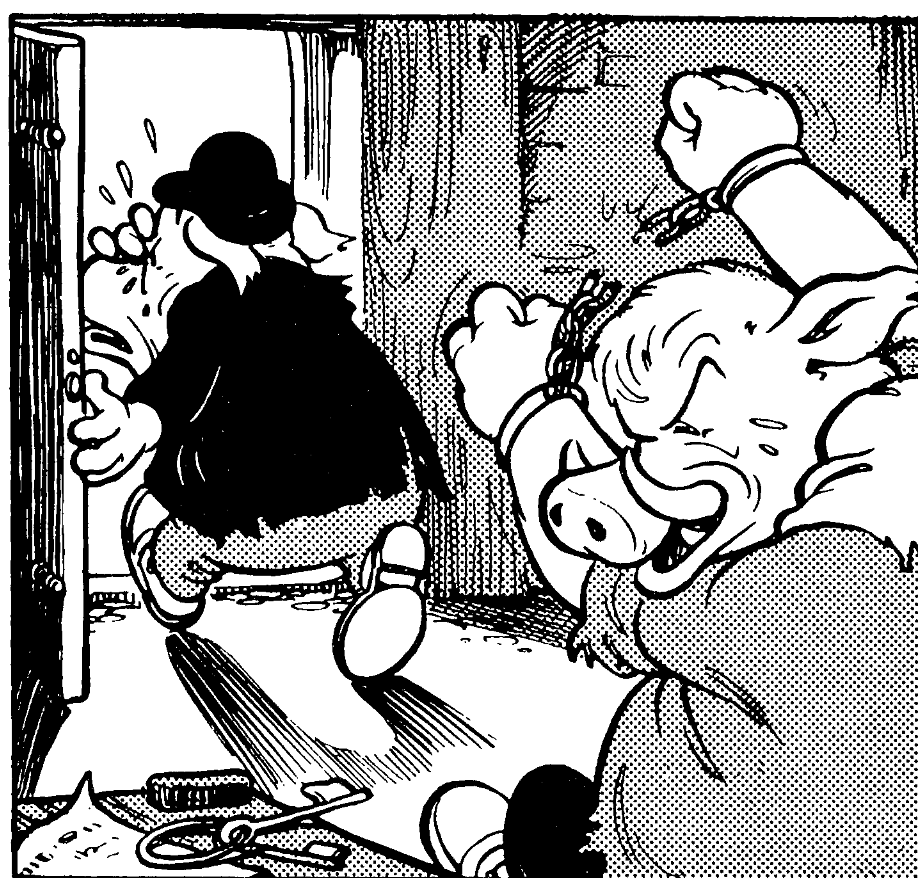
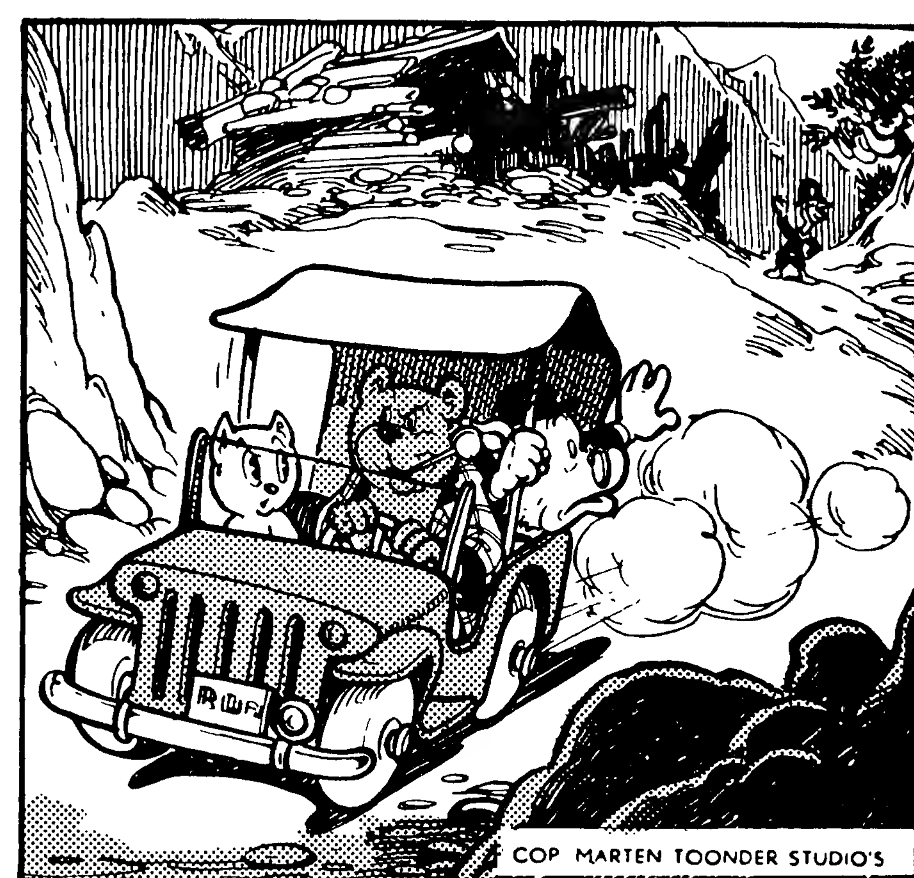
Het was een vreselijke toestand bij de bouwvallige berghut. De anders zo kordate veldwachter stamelde slechts: 'In naam der wet!' en ook heer Bommel kon geen verstandig woord uitbrengen. Alleen Tom Poes bewaarde zijn tegenwoordigheid van geest.
'Help!' riep hij.
Deze kreet bracht Sijmen Weromstuit tot handelen. Nu hij begreep, dat zachte woorden zijn broeder niet konden tegenhouden, begon het bloed van zijn grootvader plotseling in hem te bruisen.
Hij greep een steen van de grond en wierp deze met grote kracht tegen de schedel van Ever, juist op het moment, dat deze wilde toeslaan. De schurk gaf een rauwe kreet en zeeg op de grond, terwijl hij het wapen uit zijn machteloze vuist liet glippen.
De politiedienaar staarde een ogenblik naar de getroffen figuur aan zijn voeten. 'Dus dat is de struikrover!' mompelde hij met grote scherpzinnigheid. Vervolgens haalde hij triomfantelijk zijn handboeien uit de zak en ketende de misdadiger. En terwijl hij de bewusteloze boosdoener de ruïne binnensleepte, op zoek naar een ongeschonden cel in zijn kelder, liet Tom Poes het gestolen boek aan heer Bommel zien.
'Dit is het dagboek van Ever Weromstuit waarom alles begonnen is!' zei hij. 'Het lijkt me het beste, dat we nu beginnen met de bergplaats van de schat op te zoeken!'
'De schat! Ach, ja!' prevelde heer Ollie. 'Daar is alles om begonnen, net zo je zegt! En dat, terwijl geld voor een heer geen rol speelt!'
'De schat!' riep Sijmen, 'ach daar rust geen zegen op! Alleen maar bloed en tranen! Mijn arme broeder! Wat heb ik hem aangedaan!'

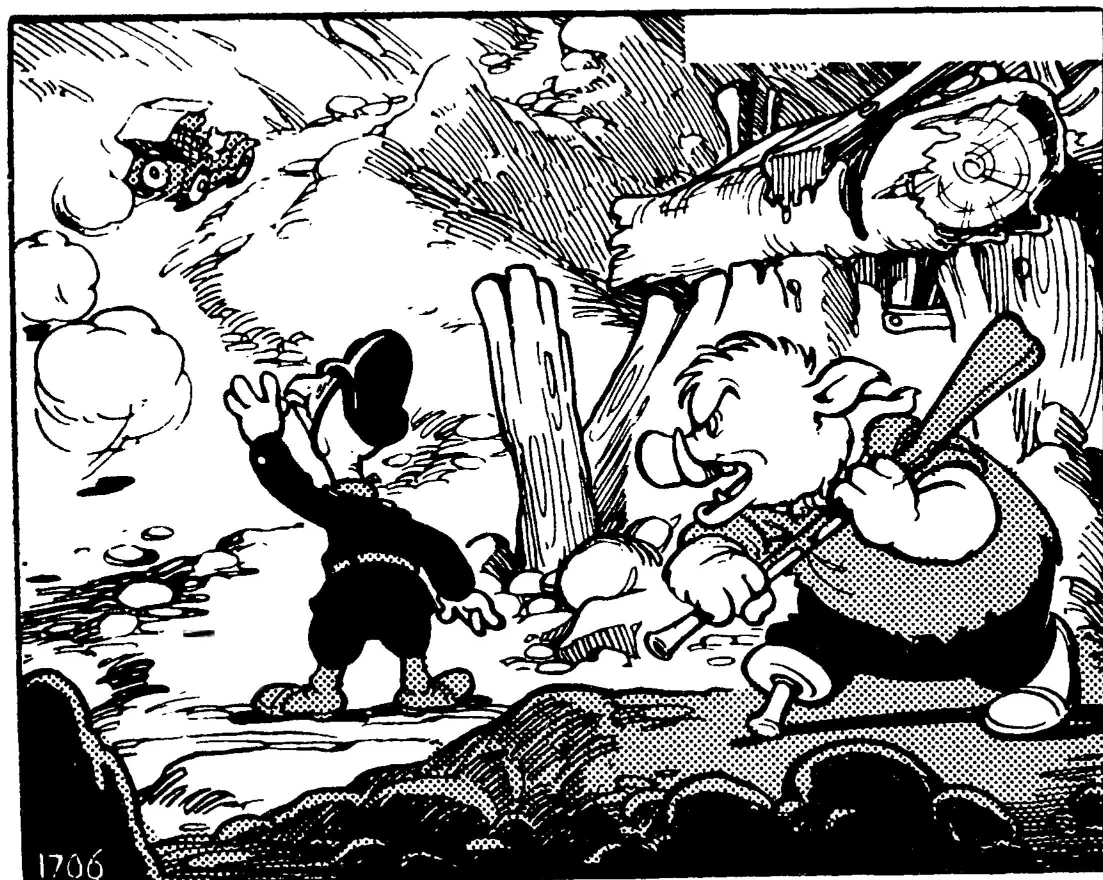
Heer Bommel en Tom Poes lazen enige tijd met grote aandacht in het dagboek van de oude Weromstuit en na een half uur hadden ze de plek gevonden waar de bejaarde struikrover de bergplaats van zijn schatten beschreef.
'Hm!' zei heer Bommel, 'de schurk heeft het hier over 'de bodem van de put in de Knekelgrot!' Dat is heel duidelijk jonge vriend. Voor een ervaren bergbeklimmer als ik kan dat geen moeilijkheden opleveren. Alleen een paar dingen moet ik iets scherper weten! Ten eerste: Hoe komen we op de bodem van die put? Ten tweede: Waar is die put? Ten derde: Waar is de Knekelgrot? En ten vierde: Waarom heet zij Knekelgrot? Niet, dat ik bang ben, maar de naam bevalt me niet, als je begrijpt wat ik bedoel!'
'Zoekt u de Knekelgrot, heren?' vroeg veldwachter J. Kalkhoen, die juist terugkeerde. 'Dan kunt u het beste dat pad daar beklimmen. Aan het eind daarvan woont een kluizenaar, die u zeker de spelonk zal kunnen wijzen – het is een wijs iemand, die alle vragen kent!'
Sijmen Weromstuit luisterde enige tijd naar dit gepraat, maar het was duidelijk, dat hij er met zijn gedachten niet helemaal bij was. Het denkbeeld, dat zijn broeder weer opgesloten was in een donkere cel drukte zijn gemoed. Tenslotte hield hij het niet meer uit. Een beetje schichtig greep hij de sleutels van de politiedienaar en sloop naar de keldertrap.
'Ik ga met Ever praten!' mompelde hij, 'ik ga hem een tractaatje van de Vereniging tot Opheffing van Laaggezonkenen brengen. De mooie en diepe gedachten, die ik daarin vervat heb, zullen hem helpen op het goede spoor te komen...'

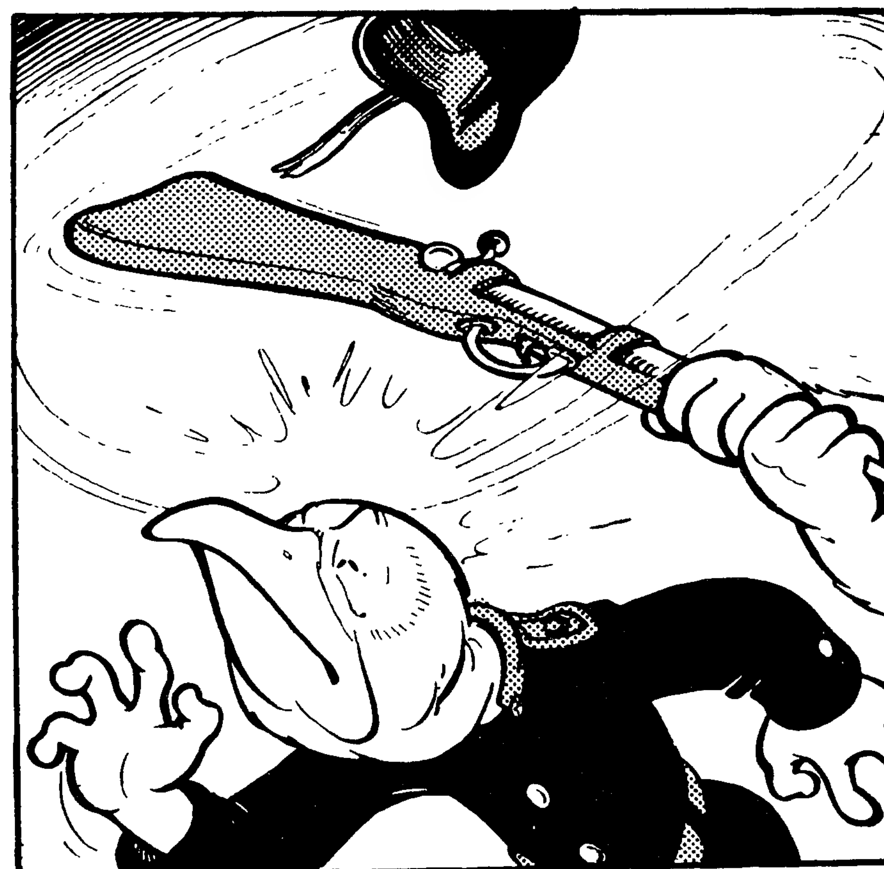
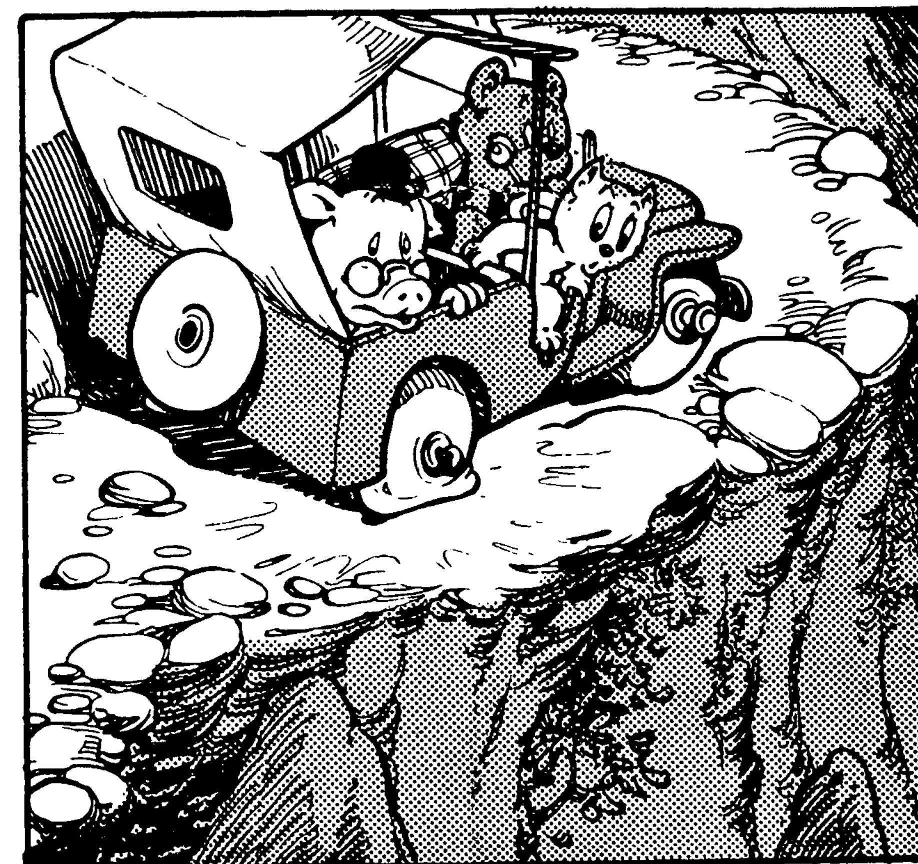

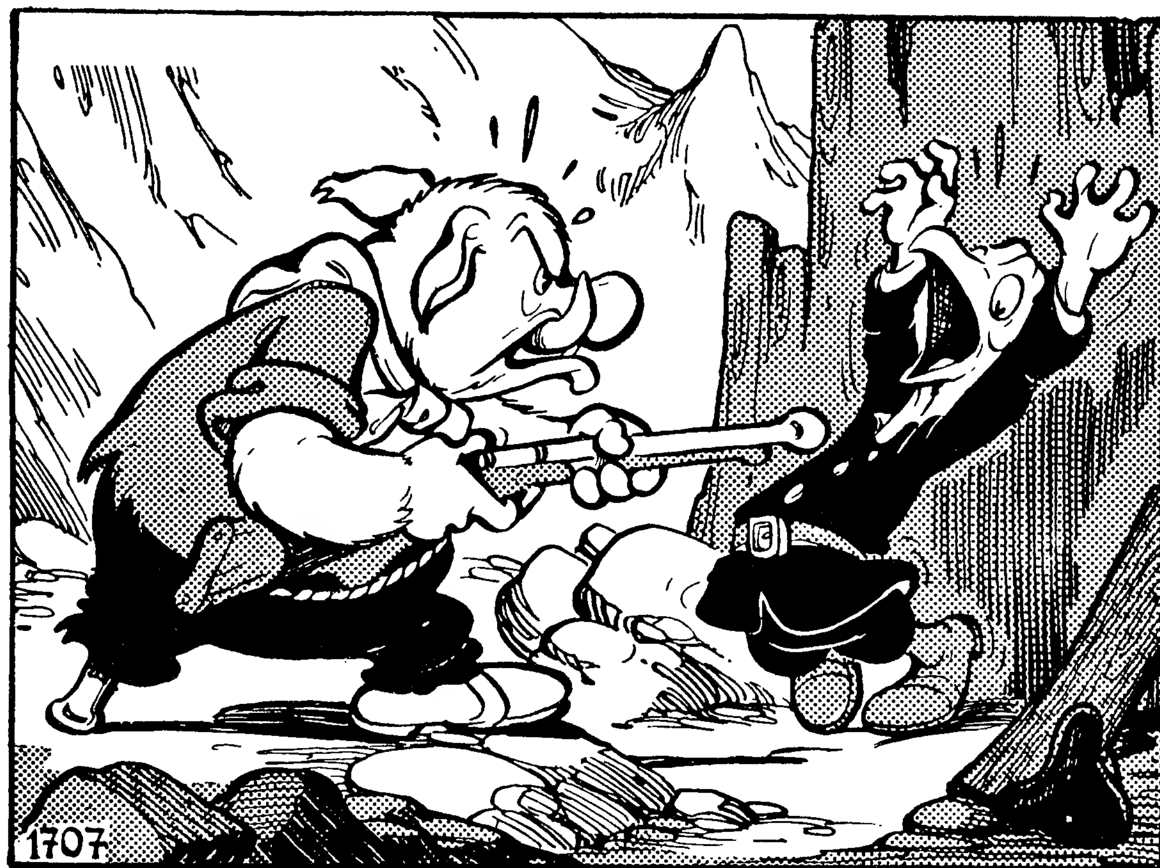
Sijmen sloop dus de keldertrap af en opende de deur van de cel met de sleutels, die hij van koddebeier J. Kalkhoen geleend had. In de donkere muffe ruimte zat Ever zuchtend op een bankje en op het zien van zijn broeder sprongen de geslepen booswicht de tranen in de ogen. 'Ach, Sijmen!' riep hij met rauwe stem, 'het is jofel van je, dat je me hier uit komt halen! Je bent toch wel een mieterse knaap!'
'Ik kan je hier niet uithalen, Ever!' sprak Sijmen ernstig. 'Je hebt nu eenmaal te boeten voor je wandaden! Je moet tot berouw en inkeer komen en door een leven vol goede daden boete doen voor je slechtigheid! Kijk, hier heb ik een geschriftje vol mooie gedachten...
'Ach, wat! Klets!' riep Ever bitter uit. 'Hoe kan ik nu goeie daden doen als ik me hier zit te verkniezen? Ik heb al lang berouw en zo – laat me er nu maar uit! Het is welletjes!'

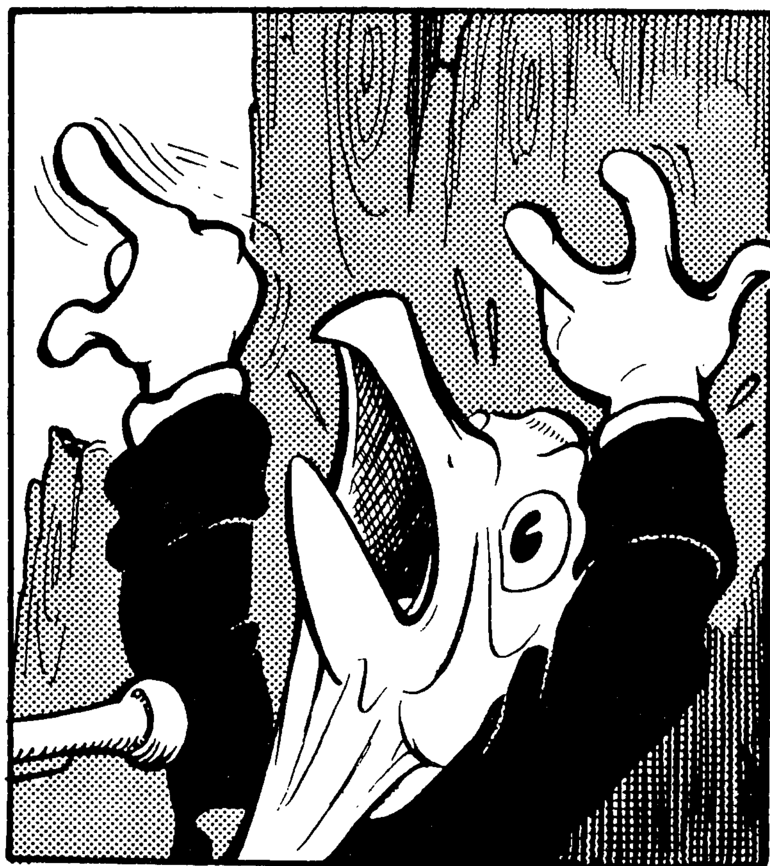
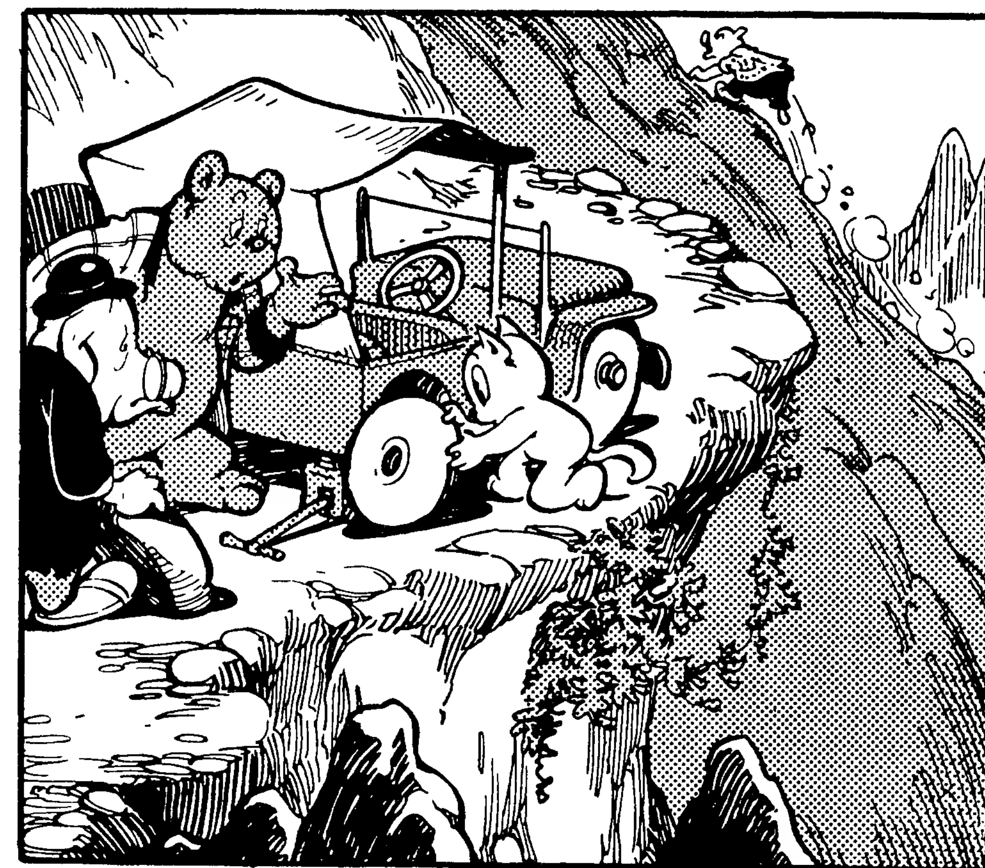
Sijmen stond een poosje na te denken. 'Het is heerlijk, dat je reeds berouw hebt!' prevelde hij tenslotte, 'maar ik mag het werk van de overheid niet verstoren! Weet je wat? Ik laat de sleutels van je cel bij je achter. Wanneer je dan denkt, dat je genoeg gelouterd bent, kan je zelf naar buiten gaan! Vaarwel, Ever, het ga je goed!'
Zo sprekende liep de brave Sijmen met een droge snik het hok uit en hij spoedde zich naar buiten, waar Tom Poes en heer Bommel al in de politieauto zaten te wachten.
'Komaan, heer Weromstuit!' riep heer Ollie, 'we gaan op zoek naar de schat! Deze goede veldwachter is zo vriendelijk geweest ons het adres van een bekwaam kluizenaar te geven, die onze gids zal zijn!'
Sijmen klauterde naar binnen en even later reed de jeep met brullende motor het rotspad op...

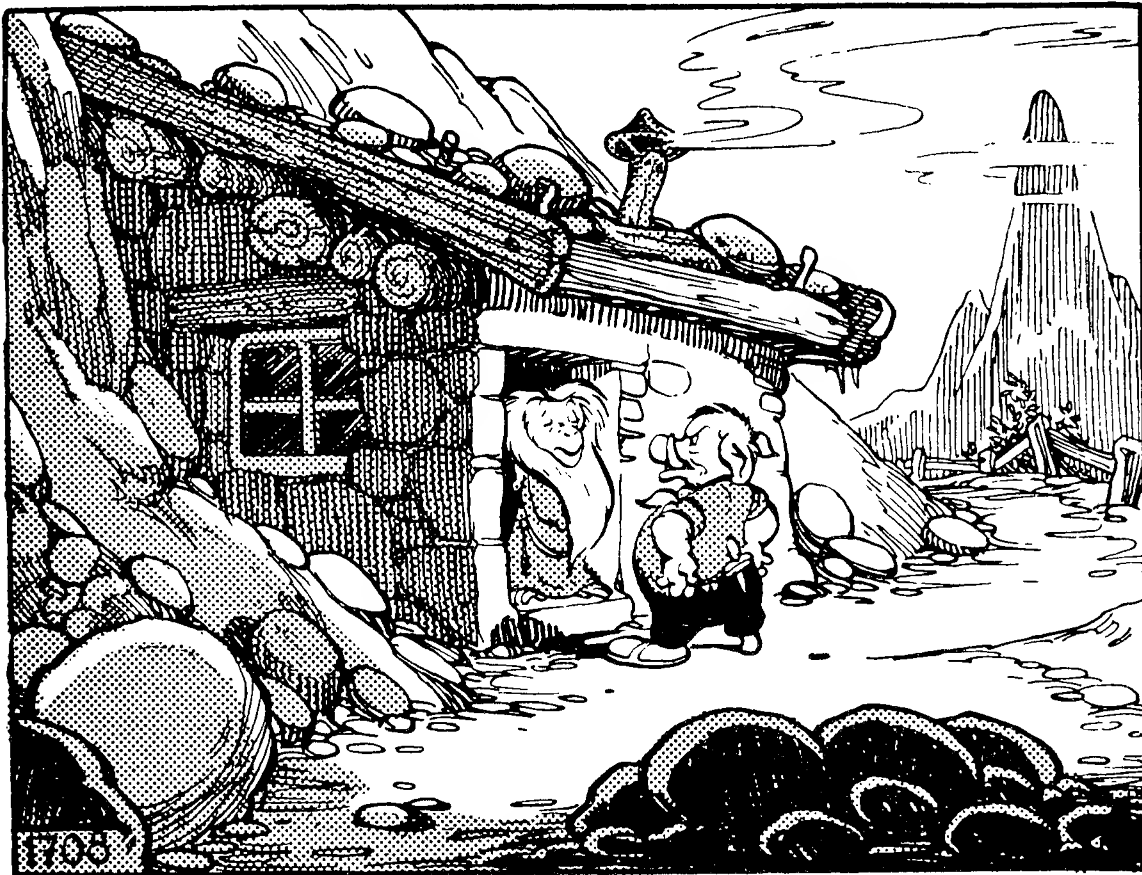

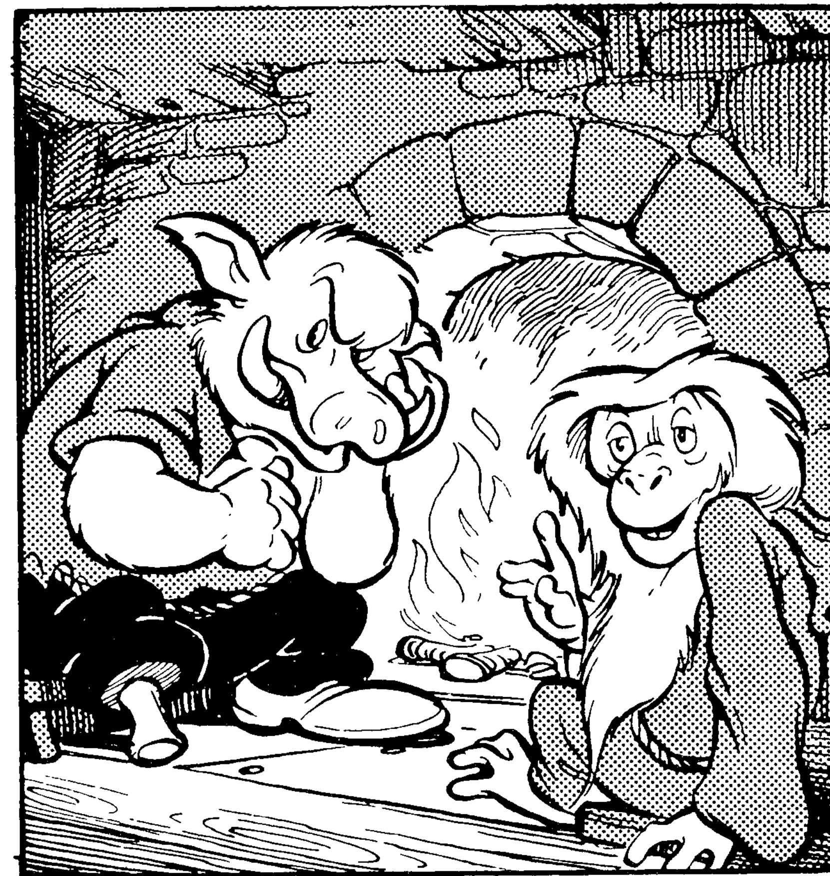
Veldwachter J. Kalkhoen wuifde de politiejeep na, tot deze bij een bocht van de weg uit het oog verdween.
'Oef!' mompelde de wakkere politiedienaar, zich het voorhoofd afwissend. 'Ik ben even goed blij, dat die lui goed en wel weg zijn. Het was tenslotte toch maar een lelijk ding, dat ik ze bij vergissing in de cel gegooid had, in plaats van de echte schurk, die er nu in zit. Hoe gemakkelijk hadden ze boos kunnen worden! Hoe licht hadden ze mij zogezegd een drukker kunnen bezorgen. Maar het waren echte heren, met een ruim begrip voor de moeilijkheden van een ambtenaar in functie. Het is goed afgelopen en ik zal wel zorgen, dat zoiets geen tweede keer gebeurt. En wat die schurk Ever Kereweer betreft, die zit veilig opgeborgen! Er moet heel wat gebeuren voor die vrij komt!'
Nu, dat was niet waar. Want zoals we hebben gezien had de boosdoener de sleutels van de cel van zijn broer Sijmen gekregen om naar buiten te kunnen gaan wanneer zijn berouw rijp zou zijn. En hoewel er van inkeer bij deze verharde woesteling natuurlijk geen sprake was, snelde hij naar buiten zodra hij de kust vrij dacht. Hij maakte zich meester van de voorlader van de agent en sloeg deze neer voordat hij zijn alleenspraak geheel beëindigd had.
Terwijl dit droeve staaltje van bandietendom plaats vond, tufte de auto dapper over het rotspad, op weg naar de kluizenaar. Maar de weg was slecht en vol scherpe stenen en oneffenheden. Het mag dan ook geen verwondering wekken, dat een van de achterbanden op een gegeven moment leeg liep.
'Hij is lek!' riep Tom Poes. 'We zullen het reservewiel er op moeten zetten...'

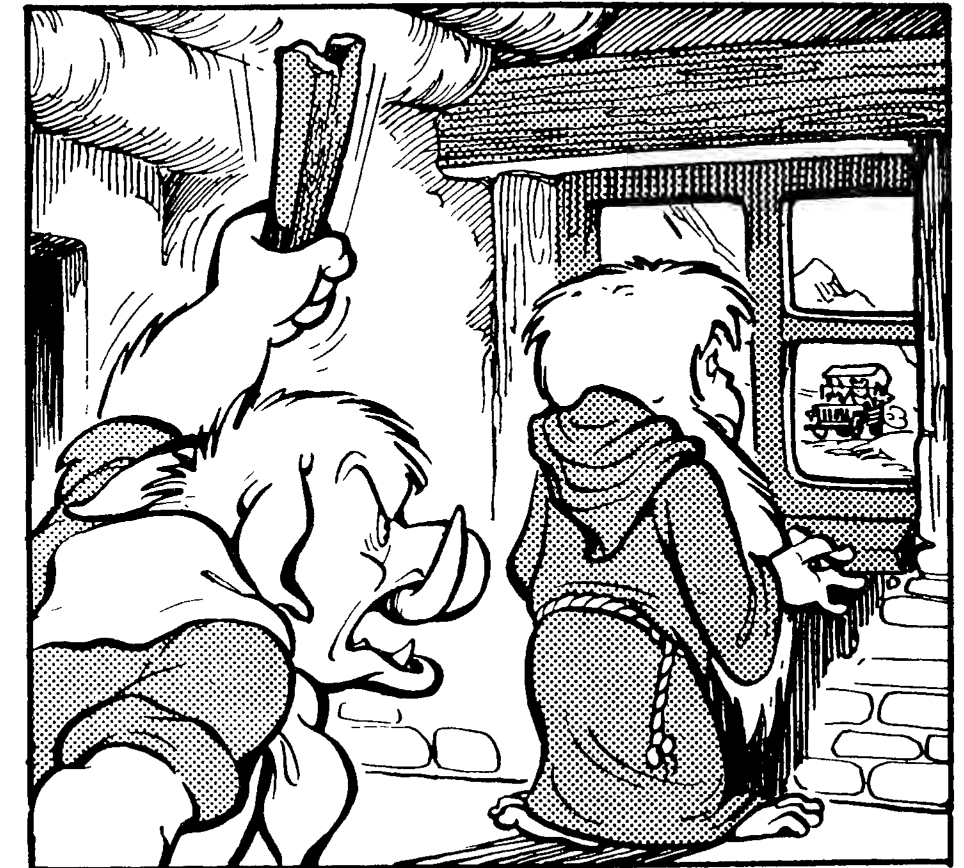

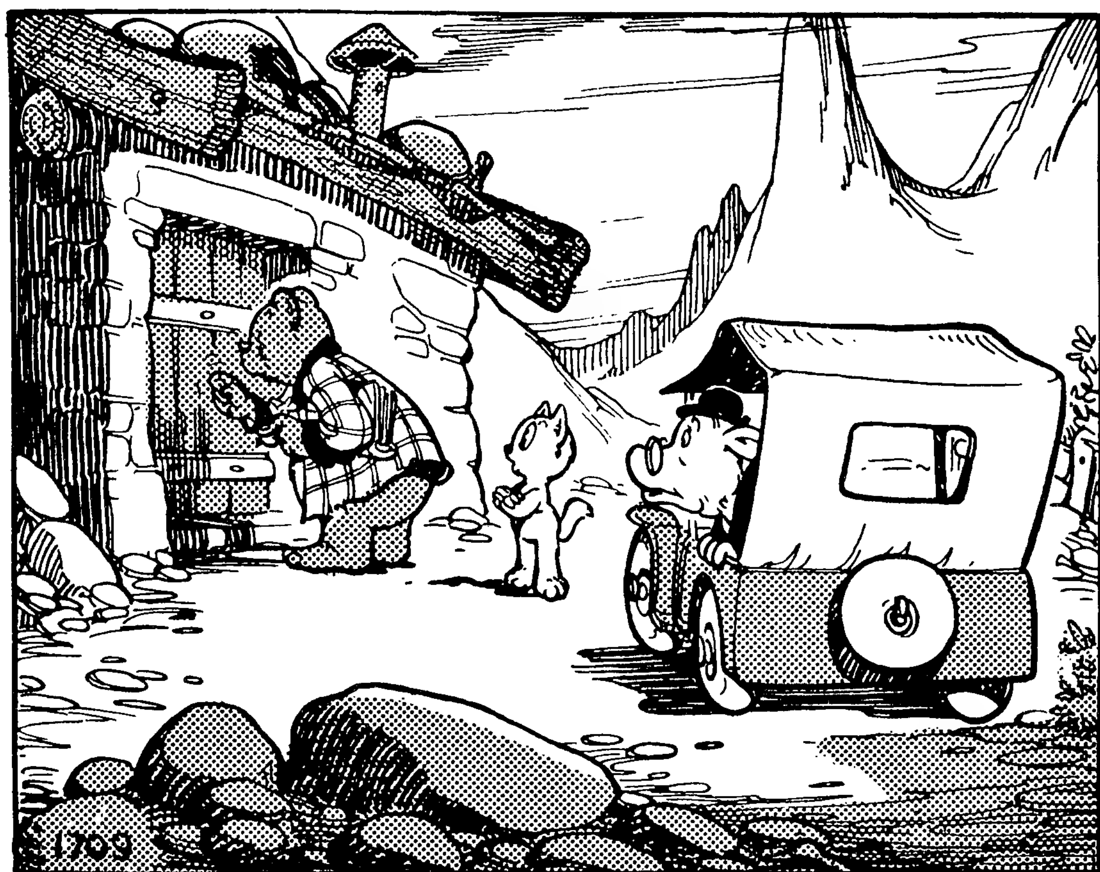
De veldwachter J. Kalkhoen kwam langzaam weer bij en richtte zich moeizaam overeind.
'Wa-wat wastat?' prevelde hij, zijn buil betastend. 'Er viel iets op mijn hoofd, geloof ik!' En hij maakte zich gereed een glas fris water te gaan drinken, toen hij werd opgeschrikt door een woeste snauw. Het was Ever Weromstuit, die met geveld geweer op hem indrong.
'Ho, smeris!' grauwde de schurk. 'Handen omhoog! Je dacht, dat je me te grazen had, hè? Maar dat zal je niet glad zitten! Waar is mijn dagboek?'
'Da-dag-dagboek?' stamelde de politieagent, in doodsangst in de geweerloop starend, 'wat d-dag-dagboek?'
'Mijn boek!' schreeuwde de bandiet ongeduldig. 'Waar is die dikke met die ruitjesjas en waar is die kleine witte en waar is mijn broer Sijmen? Gauw, zeg op! Anders maak ik een vergiet van je!'
'D-de heren zijn in de auto de berg opgegaan!' jammerde de arme ambtenaar. 'D-daar boven woont een kluizenaar, die hun de weg naar de Knekelgrot kan wijzen...'
'Aha! De schat!' riep Ever. 'Ze zitten achter opa's schat aan! Maar ik zal ze! Aha! Kluizenaar! Knekelgrot!'
En onder deze en dergelijke uitroepen wierp hij de voorlader in het ravijn en snelde in grote vaart de berg op, zonder zich aan de regels van het bergbeklimmen te storen. Hij bereikte dan ook zo'n snelheid, dat hij de politiejeep-met-de-lekke-band op aanzienlijke afstand passeerde en al gauw achter zich liet liggen...

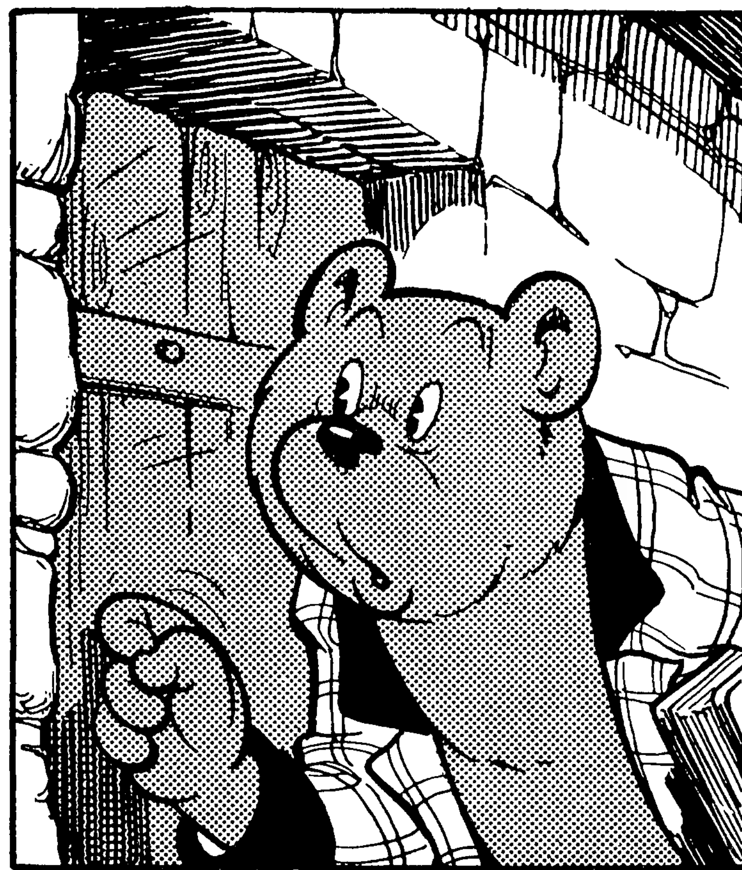

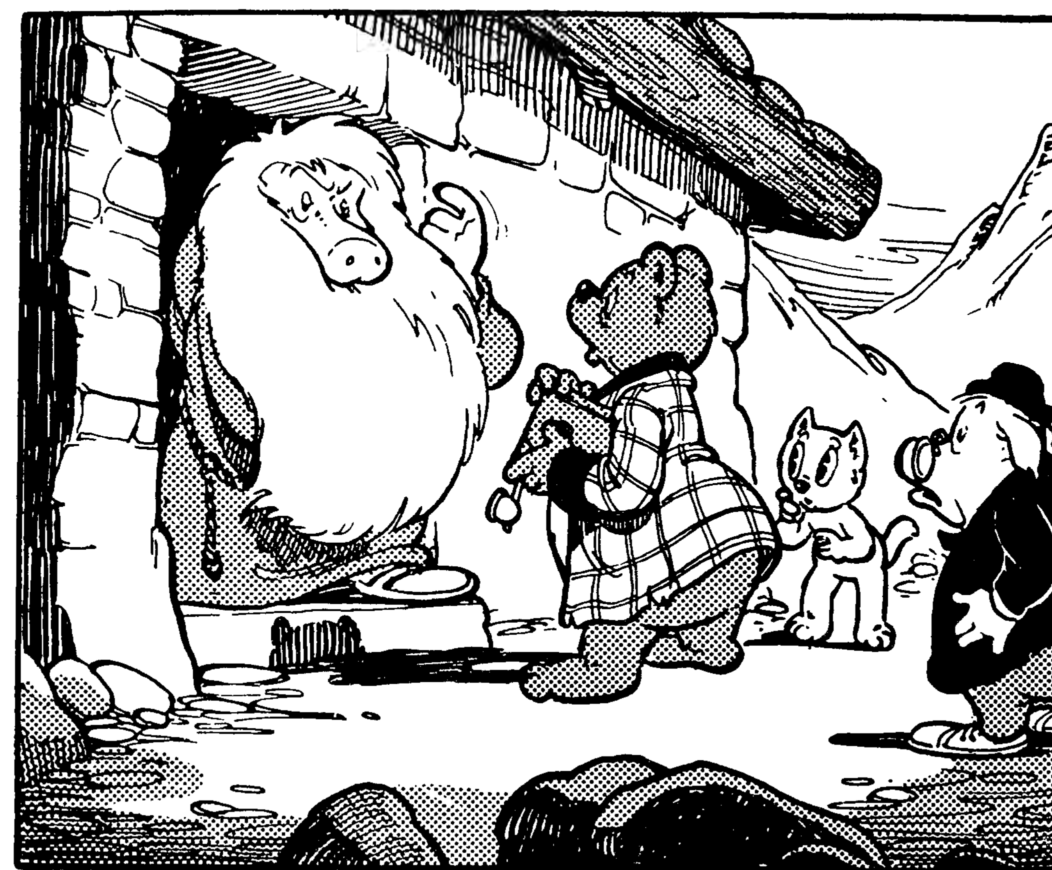

Terwijl Tom Poes dus druk doende was om een andere band op het leeggelopen achterwiel te zetten klom de bandiet Ever Weromstuit de bergen op totdat hij de schamele woning in het oog kreeg.
‘Ha!’ mompelde hij, ‘daar moet die kluizenaar wonen!’ en hij klopte aan.
In het inwendige van het optrekje werd een vaag gestommel hoorbaar en even later knarste de deur open. Een eenvoudige grijsaard in een wijde pij stond op de drempel.
‘Welkom, broeder!’ zei die hartelijk. ‘Wat voert u naar mijn stille hut?’
‘Ja, dat is een heel verhaal!’ zei de booswicht, schichtig om zich heen loerend of hij de auto nog niet zag naderen. ‘Mag ik niet effe binnenkomen? Ik ben verdwaald en koud is het ook!’
‘Maar natuurlijk!’ riep de oude, ‘treed binnen en zet u bij het vuur! Ik zal wat kamillethee voor u bereiden. En vertel me uw verhaal, goede vriend, ik zal u helpen als ik kan. Uw uiterlijk zegt me, dat ge een geteisterde zijt!’
‘Hoe zie je dat zo?’ riep Ever bewonderend, ‘da’s knap hoor! Maar gelijk heb je, ik ben een arme drommel, die nooit vreugde heeft gekend. Altijd opgejaagd en verkeerd begrepen, dat is mijn lot!’
Op dat moment naderde buiten motorgeronk en de brave grijsaard wendde zich naar het raam. ‘Nieuwe gasten!’ zei hij, blij verrast. ‘Het is zo’n genoegen voor mij een vermoeide reiziger te helpen. En dit zijn er drie, zo te zien!’
‘Ja, ja, drie, dat klopt!’ mompelde de gewetenloze booswicht. Hij was opgestaan en naderde nu met een opgeheven stuk hout zijn gastheer...

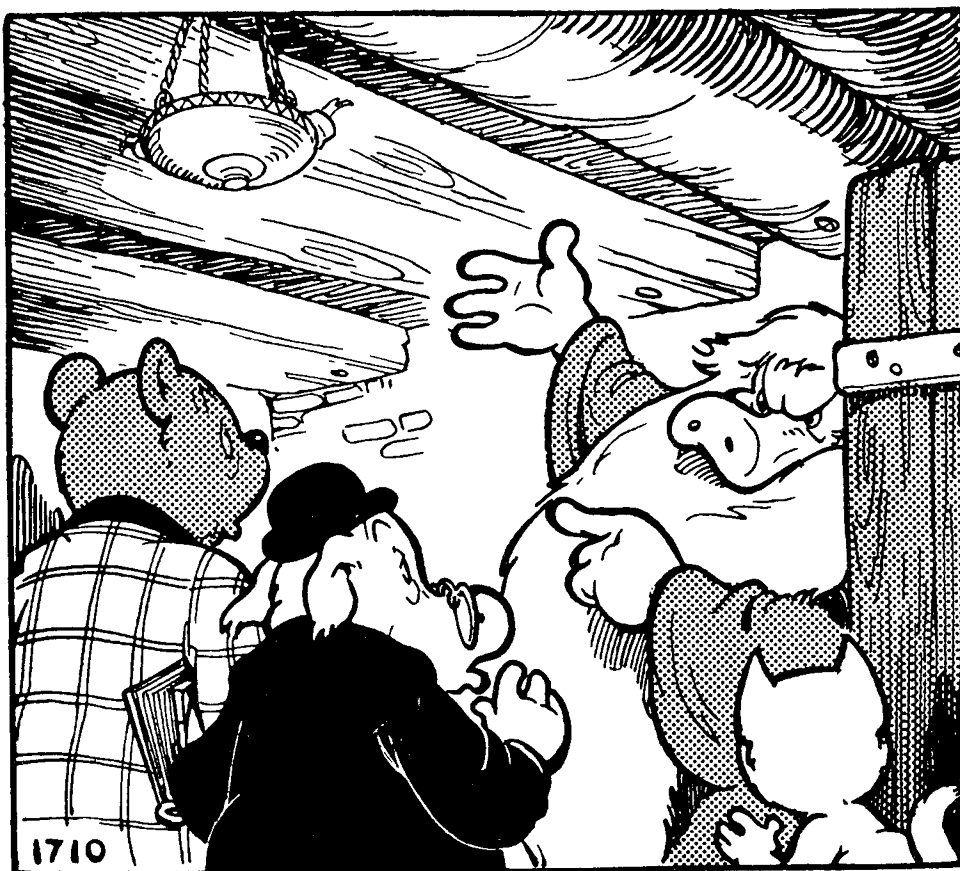

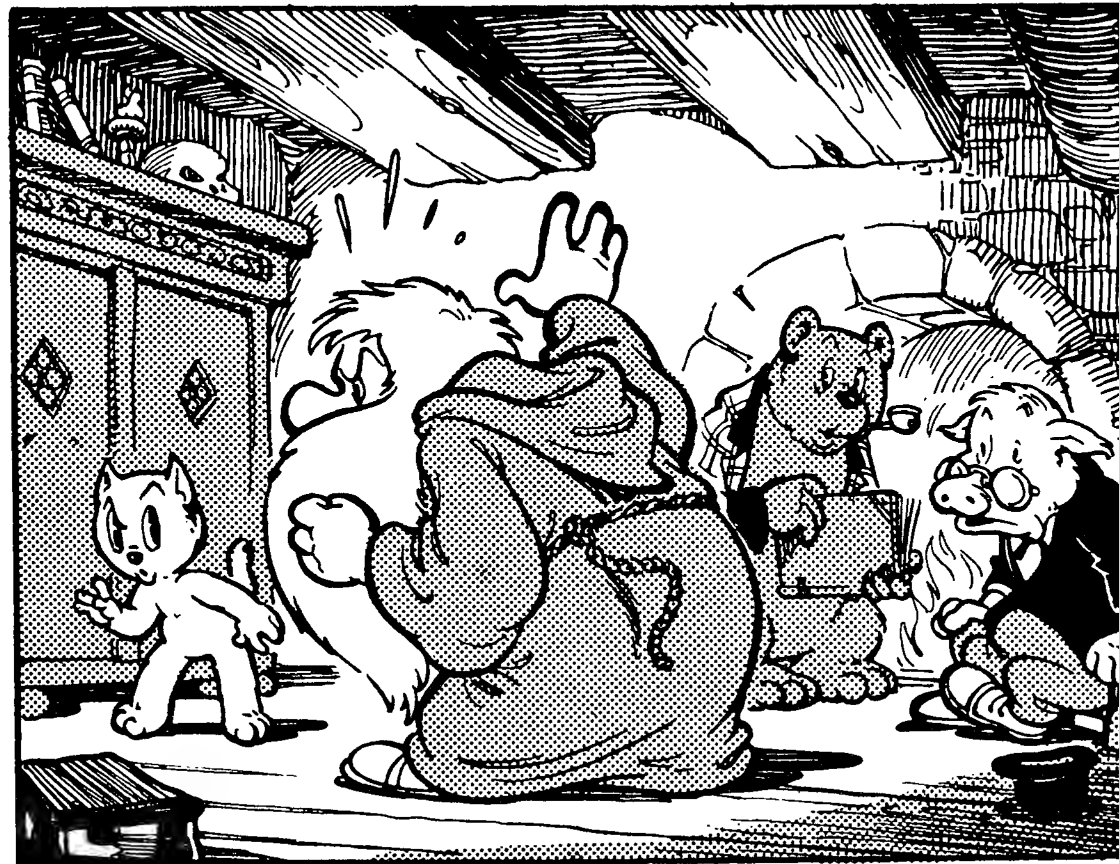

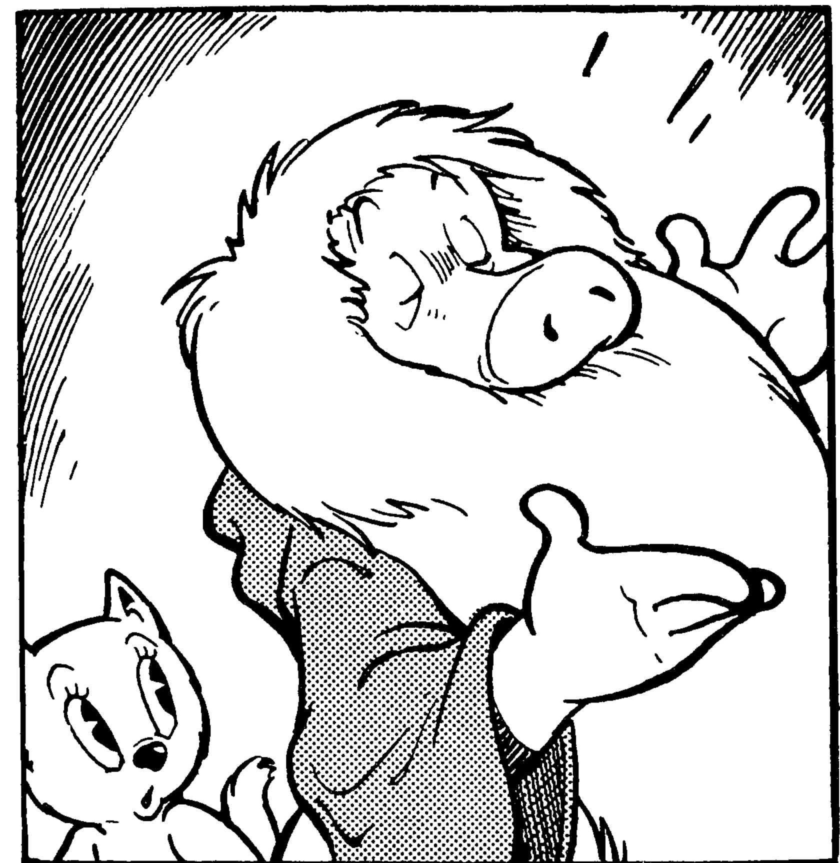

De jeep had, zoals we gisteren zagen, de hut dus ook bereikt en remde piepend voor de deur.
'Ziezo!' zei heer Bommel, op de grond stappend. 'Hier woont dus de kluizenaar. Ik hoop, dat hij zo vriendelijk zal zijn ons naar die grot te brengen. Laat mij het woord maar doen, jonge vrienden. Ik ben gewend om met alle soorten lieden om te gaan en we moeten vooral deze hoogstaande grijsaard niet afschrikken door harde stemmen en vulgaire taal. Dit is werk voor een heer!'
Zo sprekende klopte hij zacht en beschaafd op de deur. Binnen klonk enig gebonk en gestommel, doch er verscheen niemand. Na een poosje wachten tikte heer Ollie dus nogmaals aan, nu iets krachtiger en dat had effect.
'Ogenblik!' grauwde een rauwe stem uit het inwendige. 'Hou je gedekt, ezels, of ik sla er op!'

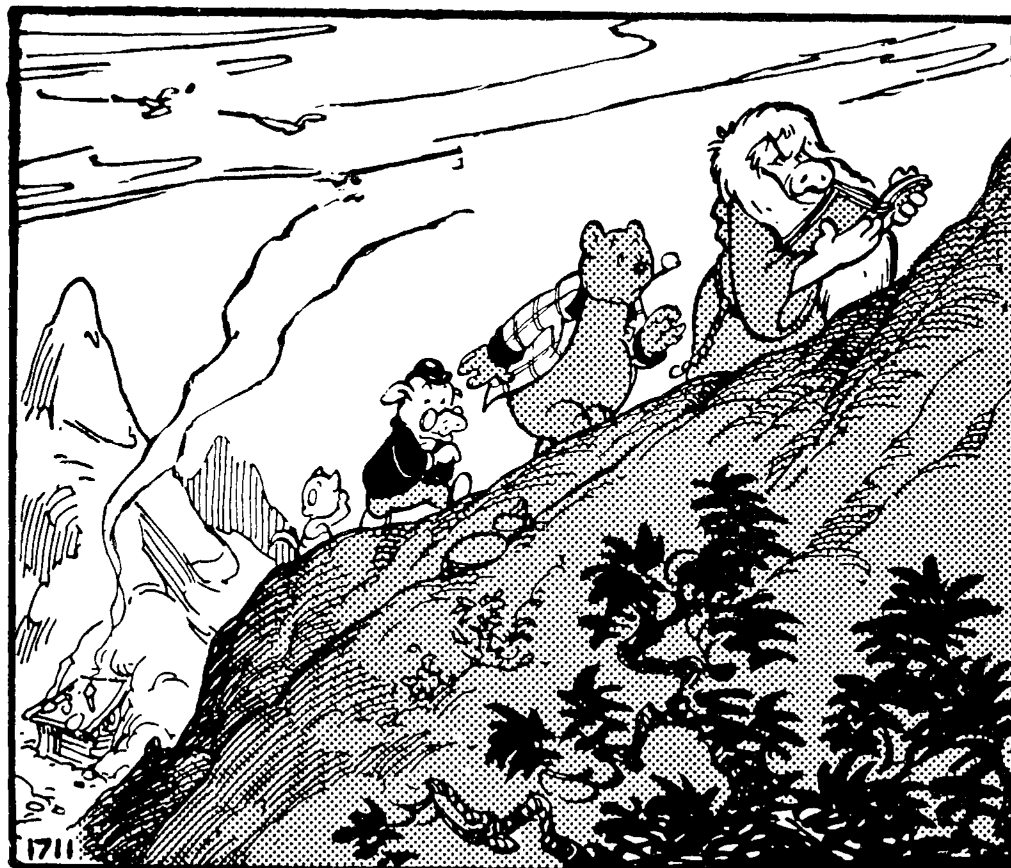
Heer Bommel deinsde geschokt achteruit en Sijmen Weromstuit verbleekte.
'Vreemd!' mompelde hij, 'deze taal had ik niet verwacht!'
Tom Poes schoof een beetje naar voren en terwijl zijn gezelschap zich bezig hield met de vraag of dit nu eigenlijk de manier van spreken was, die een ingekeerd kluizenaar pleegt te gebruiken, probeerde hij de deur te openen. Maar op dat moment werd deze aan de binnenkant ruw ontgrendeld en stond er een baardige figuur in de opening.
'Welkom, broeders!' riep de verschijning joviaal. 'Veeg jullie je poten... eh... en zet je allemaal bij het vuur, bedoel ik!'
Heer Ollie poogde zijn bevreemding te verbergen en Sijmen wreef zich nadenkend de kin. 'Vreemd', mompelde hij, 'het is net of ik deze heremiet al eens eerder gezien heb.'

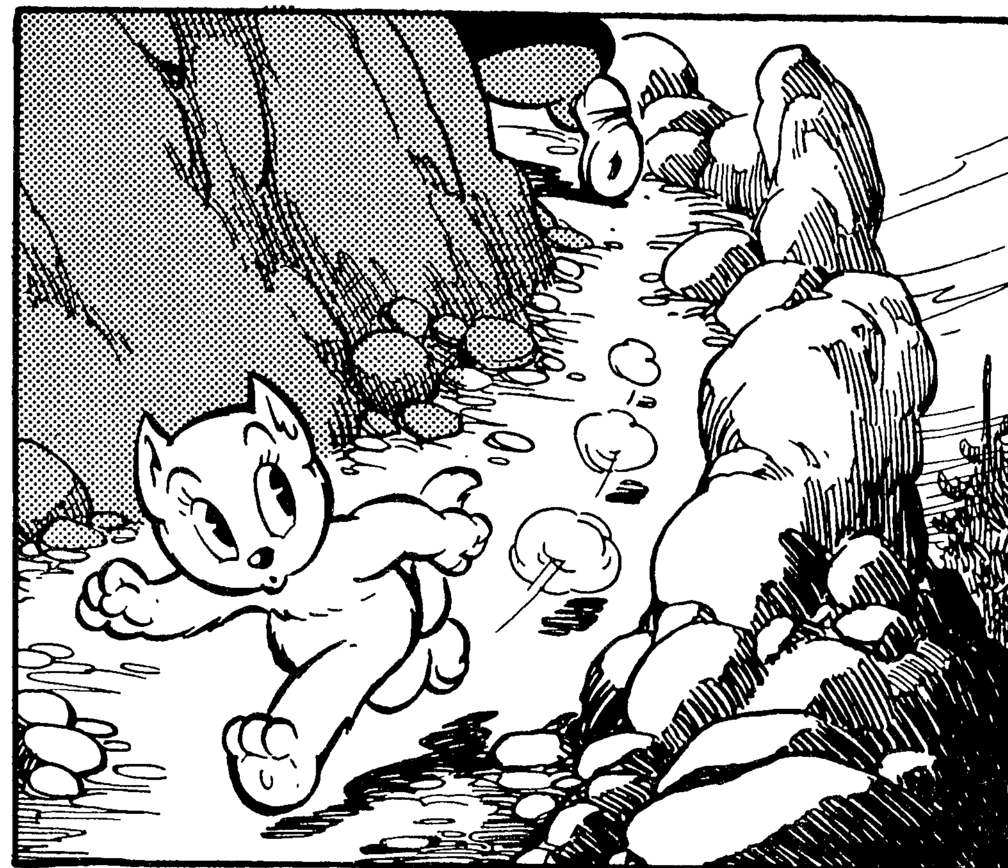

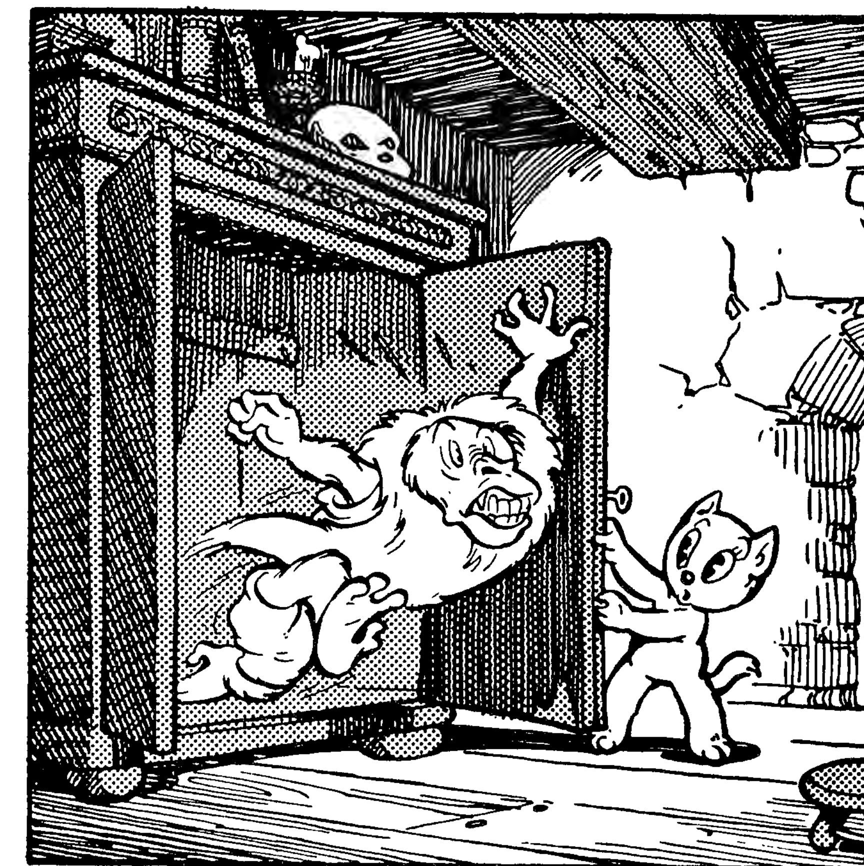

De kluizenaar keek naar de verbaasde blikken die op hem gericht waren en vertrok toen zijn baard in een minzame glimlach.
'Komt er toch in!' riep hij joviaal. 'Staat daar niet te klemmen, kerels... broeders, wil ik zeggen... eh... treedt binnen in mijn stille hut en zet u bij het vuur!'
'Heel graag!' zei heer Ollie een beetje verward. 'We hopen, dat we u niet storen in uw overpeinzingen. Maar we komen u vragen of u ons de weg wilt wijzen!'
Het scheen, dat de grijsaard ongeduldig werd. 'Ach man, lig niet zo te zaniken!' riep hij geprikkeld. 'Kom op met die kaart en zever niet zo!'
Heer Ollie staarde hem geschrokken aan. 'De k-kaart!?' stamelde hij. 'Wat weet u van die kaart? En wat bedoelt u met zeveren?'
De oude herstelde zich. 'Ik weet vele dingen!' sprak hij. 'Hier in mijn eenzaamheid vergaar ik grote kennis, die uw kleine verstand te boven gaat! Ik weet, dat ge de schat van Ever Weromstuit zoekt! Welaan, broeders, toon mij het boek waarin de bergplaats beschreven is.'
Door deze en dergelijke woorden wist hij het vertrouwen van heer Ollie en Sijmen volledig te winnen; maar Tom Poes bleef argwanend. Uit een diepe kast hoorde hij zachte geluiden komen en hij probeerde voorzichtig de deur te openen. Dit stond de vrome grijsaard echter volstrekt niet aan.
'Hou je jatten bij die deur vandaan!' grauwde hij, 'of ik zal je... eh... laat af, lief manneke, of ge zult uzelf bezeren, meen ik. En wat nu die schat betreft, natuurlijk zal ik ulieden gaarne naar de Knekelgrot geleiden! Volgt me, broeders!'

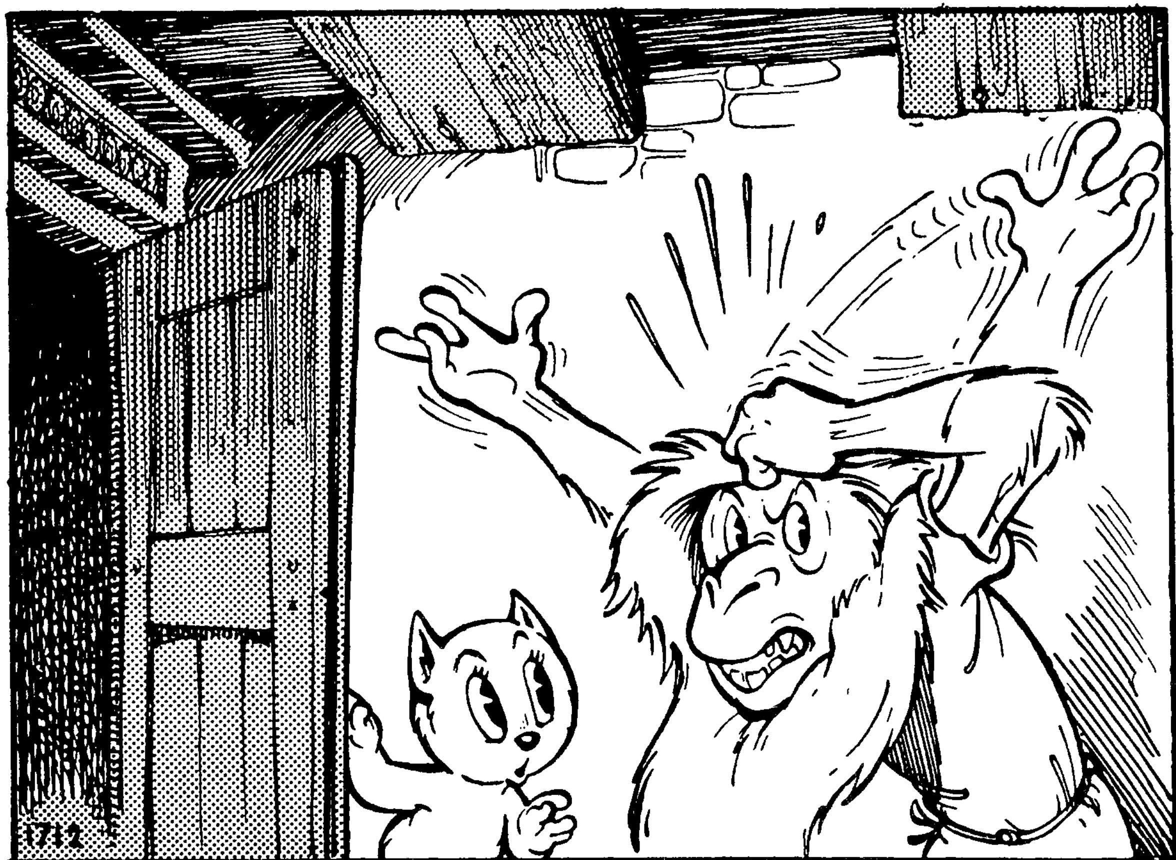

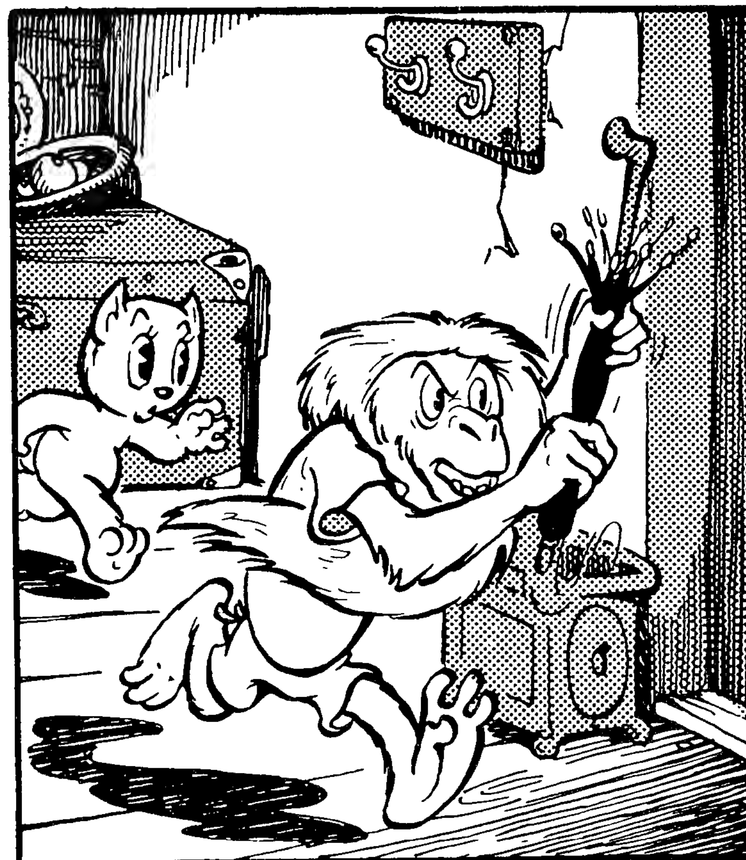
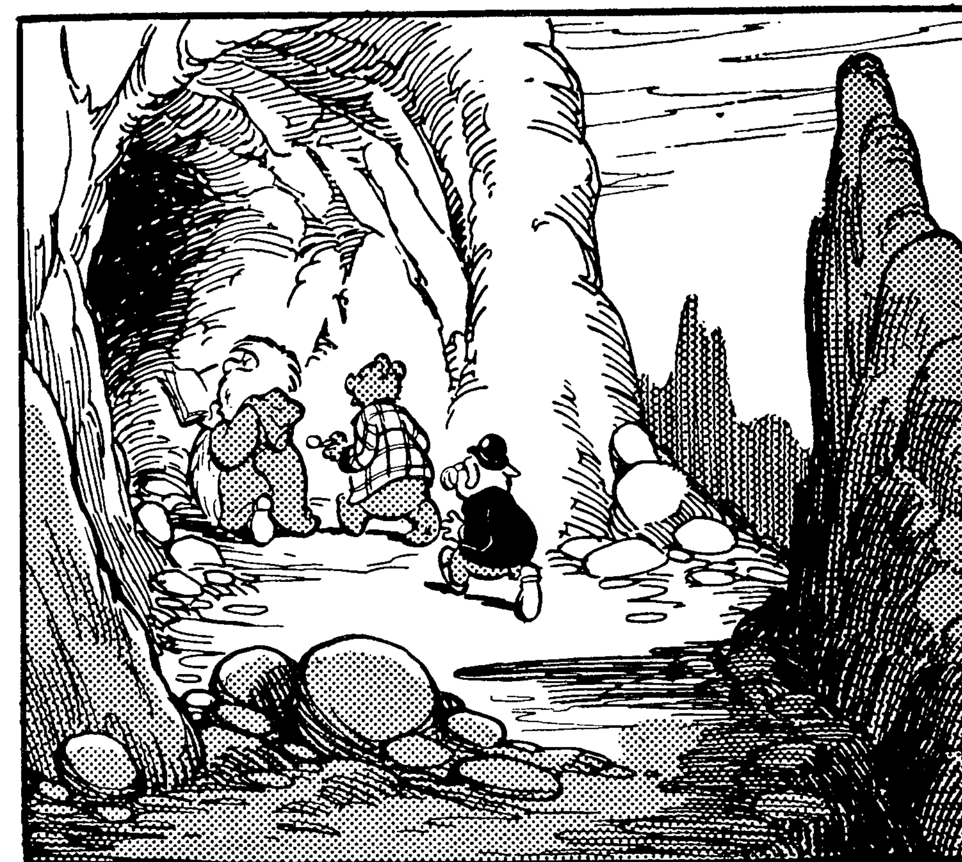

Voorafgegaan door de kluizenaar begon men nu de berg te beklimmen. De grijsaard droeg het boek van de rover Ever Weromstuit en bekeek oplettend de aangegeven richting. Sijmen trachtte intussen een hooggestemd gesprek over het opheffen van laaggezonkenen te beginnen, maar dat viel niet in goede aarde.
'Leuter niet!' riep de oude geprikkeld, 'hou op met dat gezever... eh... zwijg een wijle, broeder. Ik moet me concentreren, meen ik!'
Terwijl men nu in gedrukt zwijgen verder klom, bleef Tom Poes steeds meer achter. Hij vertrouwde hun vrome gids niet zo heel erg en hij herinnerde zich de geheimzinnige geluiden, die uit de kast in de kluizenaarshut geklonken hadden. Toen het groepje dan ook een hoek van het bergpad omging keerde hij zich om en snelde terug naar de kluis.

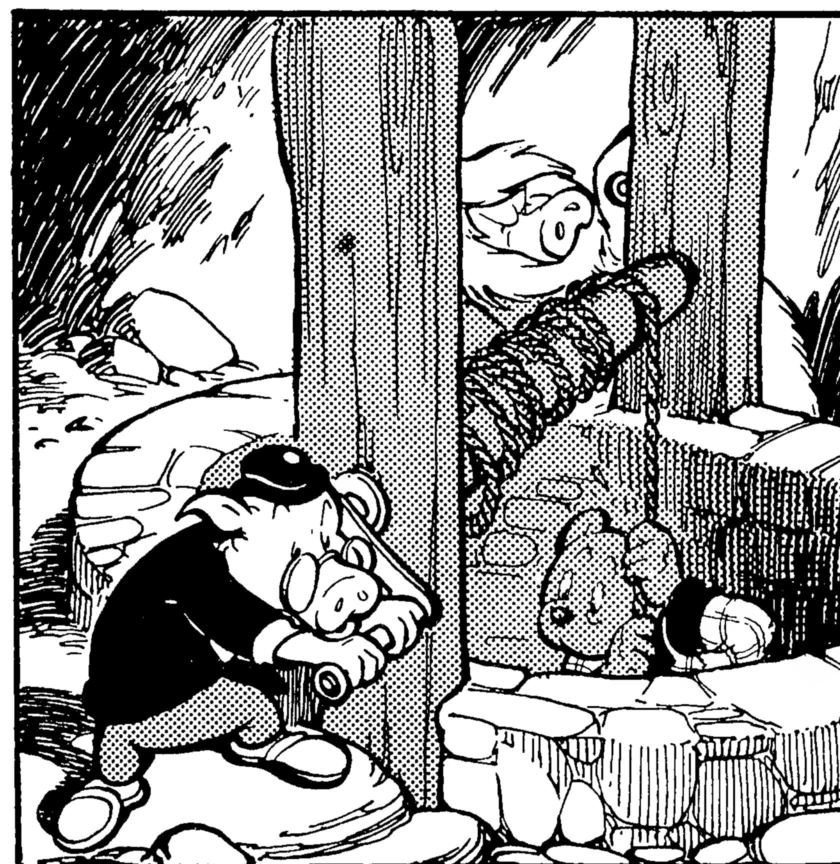
Er was niemand die het merkte. De grijsaard had het te druk met het bestuderen van zijn boek, heer Ollie was geheel in het beklimmen van de berg verdiept en Sijmen trachtte zich tevergeefs te herinneren waar hij de kluizenaar eerder had gezien.
Tom Poes bereikte dan ook ongehinderd de hut, opende de deur en liep naar binnen – regelrecht op de kast af. Daaruit klonken nog steeds geluiden – een zwak gestommel en een onderdrukt gemompel.
Het was duidelijk, dat daar iemand zat opgesloten, net als hij steeds al gedacht had, en met enige moeite opende hij het zware meubel.
Een knokige gedaante met een grijze baard en gekleed in keperen onderpak wankelde naar buiten en keek verwilderd rond.
'Waar is die reiziger?' vroeg hij gejaagd. 'Waar is die vreemdeling, die mij op mijn hoofd geslagen heeft? En waar is mijn pij?'

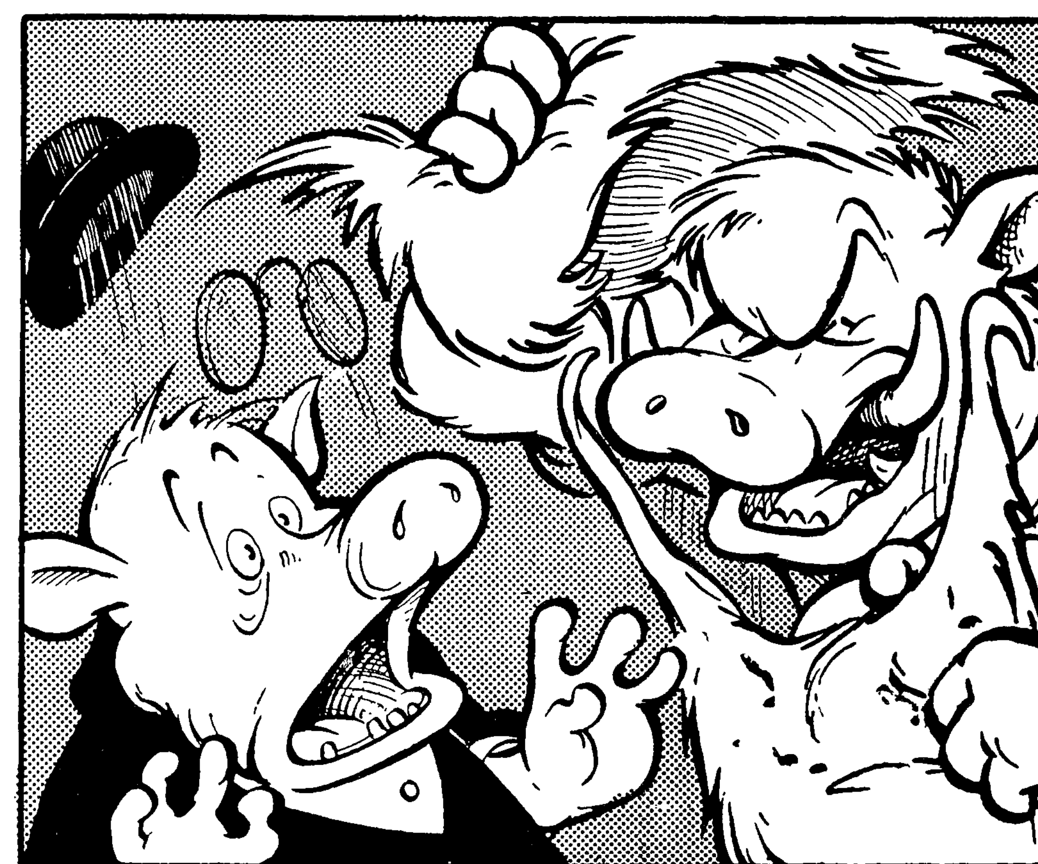

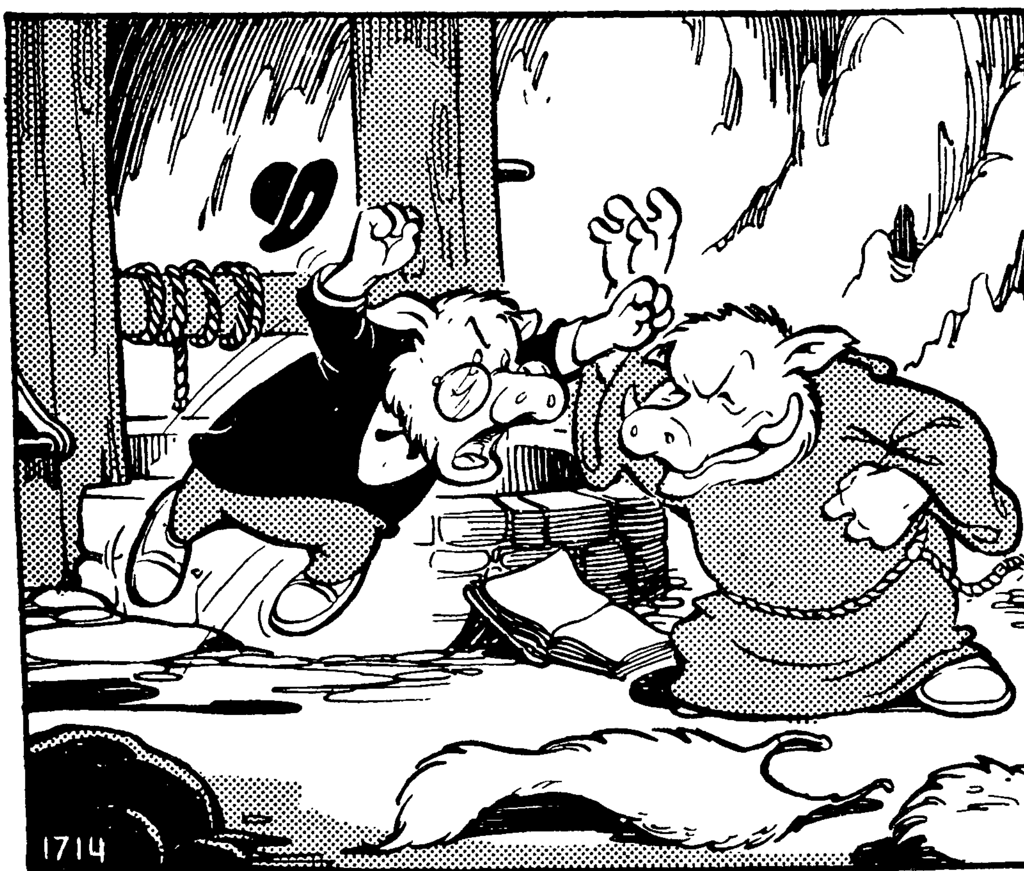
Tom Poes hielp de oude uit de kast en klopte hem een beetje af.
'U bent zeker de echte kluizenaar?' vroeg hij.
'Wel, wis en zeker', riep de grijsaard met schrille stem. 'Ik tracht hoog in het gebergte, in stilte en eenzaamheid en ver weg van de roezige en boosaardige wereld tot rust en inkeer te komen. Maar wat gebeurt? De boze wereld klimt omhoog naar mijn stille kluis en slaat op mijn schedel! Zóver is het reeds met het verval gekomen, vriendje! Men gunt iemand de eenzaamheid niet meer! Welnu, ik ben wel goed, maar niet gek. Ik moet mijn pij terug hebben want dit is geen gezicht! Maar wie zijt gij eigenlijk, manneke?'
Tom Poes vertelde de hele geschiedenis van de rover Ever Weromstuit, zijn ongelukkige tweelingbroeder Sijmen en het dagboek van zijn grootvader, en de kluizenaar luisterde met klimmende verontwaardiging.
'Welja! Dat doet maar!' riep hij tenslotte uit. 'Bandieten en rijke lieden jagen elkander na over de toppen van mijn verheven bergen en loeren op schatten, die door roof en plundering verkregen zijn. Maar dat duld ik niet. Hier in de hoogte moet het rustig zijn! Waar het aardse rijk zijn spel speelt, is het uit met de schone gedachten! Kom mee, ik ga ze allen wegjagen. Waar is mijn geweer?'
Intussen had de onechte kluizenaar, gevolgd door heer Ollie en Sijmen, de Knekelgrot bereikt en stapte binnen.
'Treedt binnen, broeders!' riep hij. 'We naderen de poet... eh... de bergplaats van de schat, meen ik!'

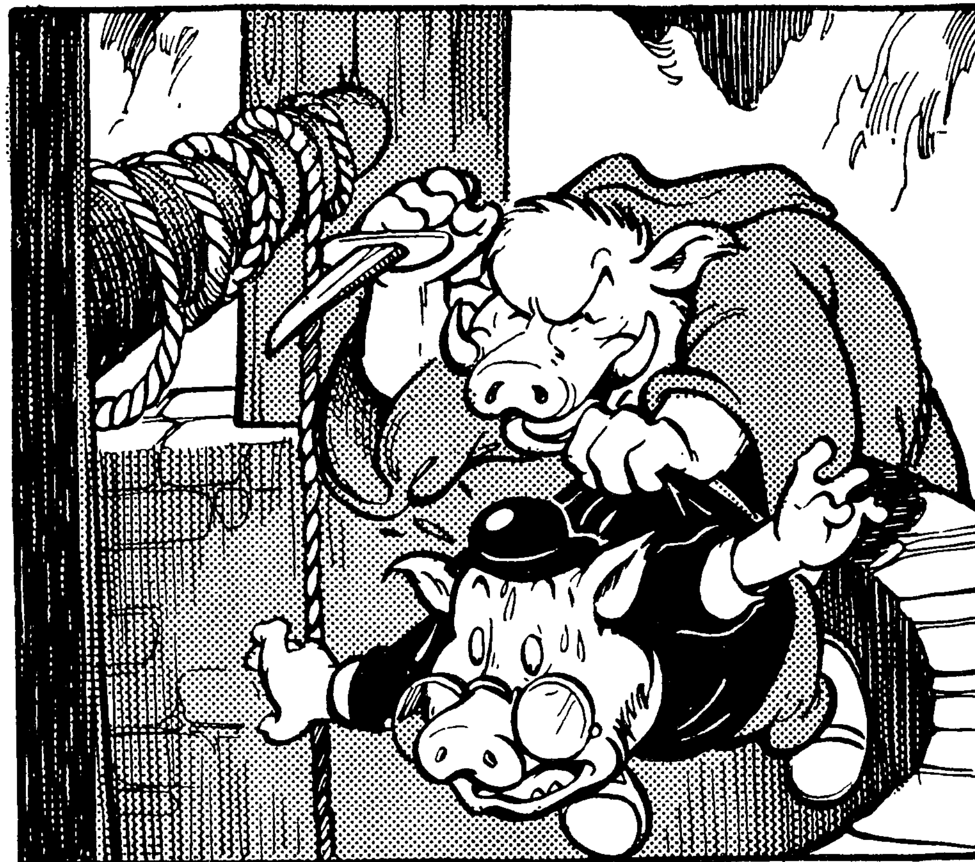

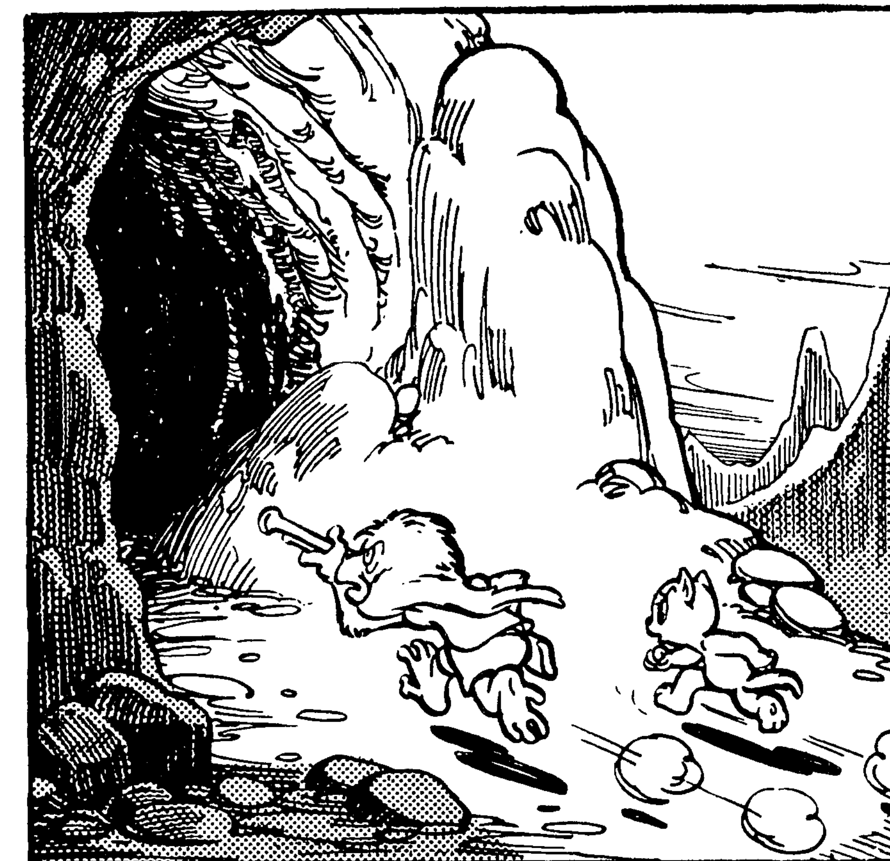

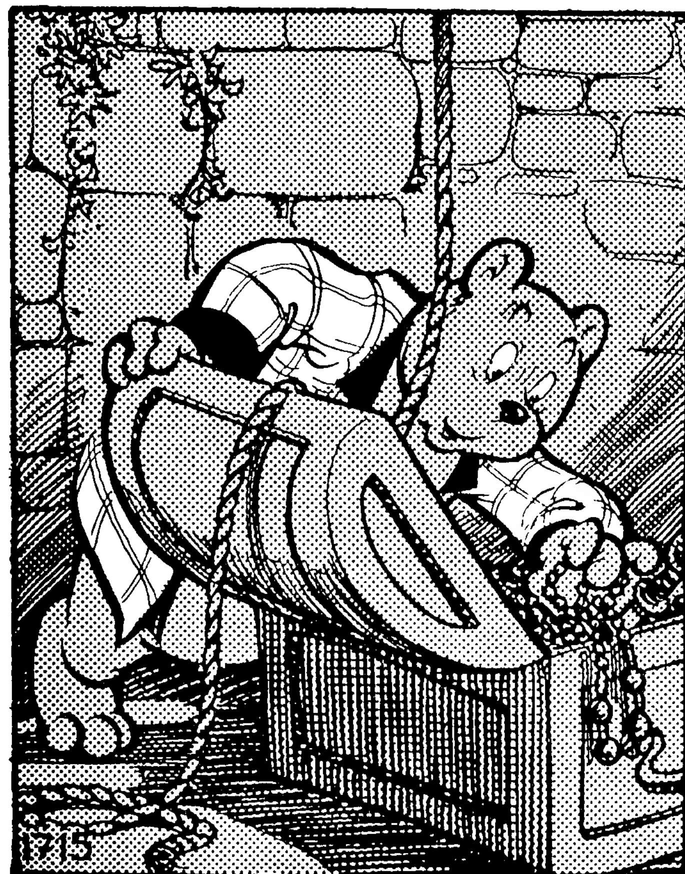
Heer Bommel bleef staan en haalde diep adem, terwijl hij om zich heen keek in de duistere spelonk.
'Oef! Dat was een hele klim!' zei hij monter. 'Maar daar zijn we dan! Een aardige grot! En daar zie ik een soort put! Op de bodem daarvan moet de schat liggen, als u begrijpt, wat ik bedoel, heer kluizenaar! Ik stel voor, dat ik nu de leiding van het bergingswerk op mij neem...'
'Zever niet!' riep de grijsaard. 'Kom hier, dikke... eh, gaat gij ons voor naar de bodem, meen ik. Wij zullen u voorzichtig laten zakken door middel van deze takelinrichting. Vreest niet, broeder!'
Heer Bommel trad een weinig verward voorwaarts. Het karakter van de kluizenaar was hem nog steeds niet geheel duidelijk, maar hij besloot dat hij tegenover de behulpzame oude niet al te wantrouwig mocht zijn. Diep ademhalend greep hij dus het touw en stapte over de rand van de put. Sijmen en de grijsaard lieten de windas langzaam vieren totdat het touw slap kwam te hangen.
'De heer Bommel heeft de bodem bereikt!' zei Sijmen, zich het voorhoofd afwissend. 'Zal hij daar de schat vinden? Dat is nu de vraag!'
Op dat moment steeg er uit de put een blijde kreet omhoog, die door de wanden van de grot weerkaatst werd. Toen de echo's waren weggestorven, zei de kluizenaar tevreden: 'Hij heeft de schat gevonden!'
Vervolgens greep hij zich in de baard en trok de gehele haartooi in één ruk van het gelaat.
Sijmen keek hem hevig geschrokken aan en deinsde achteruit.
'Ever!' stamelde hij. 'J-je b-bent Ever!'

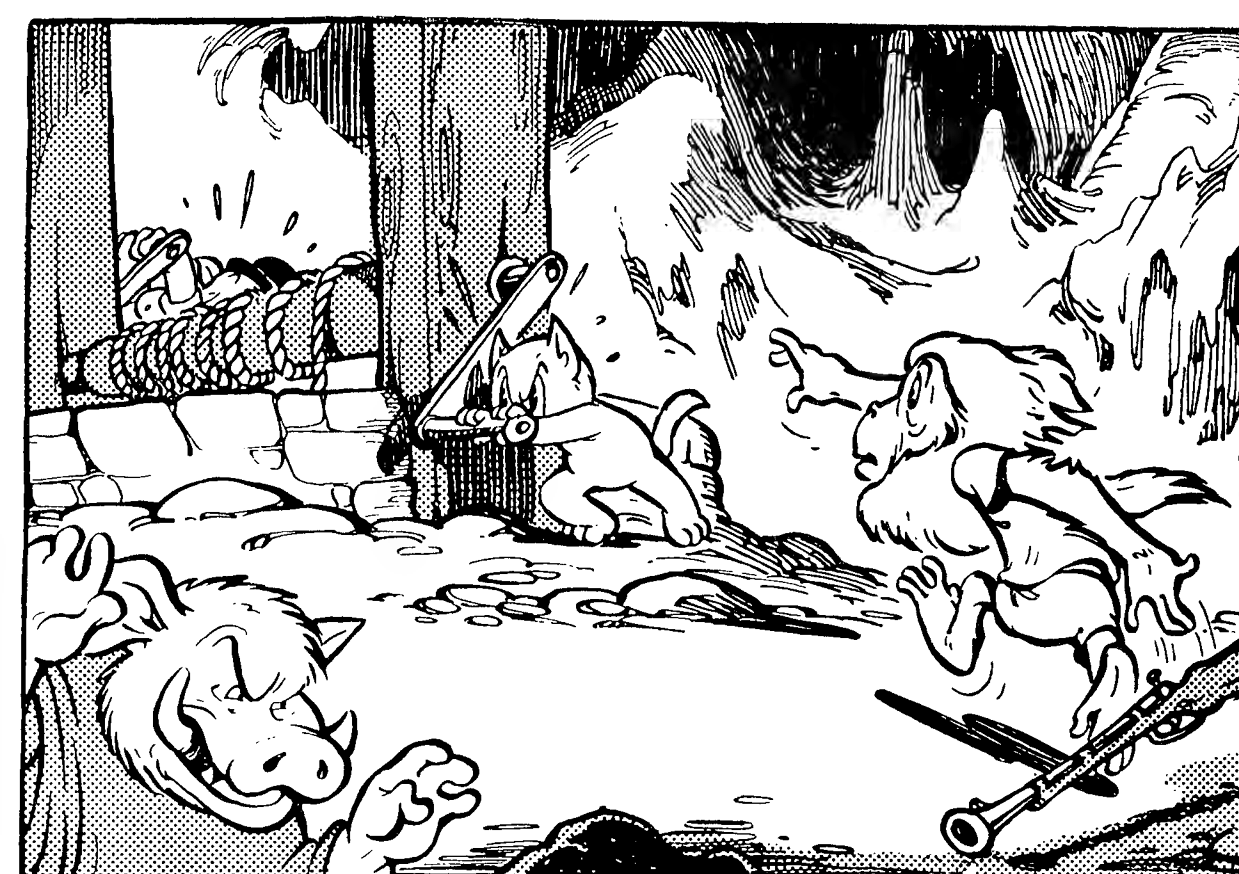

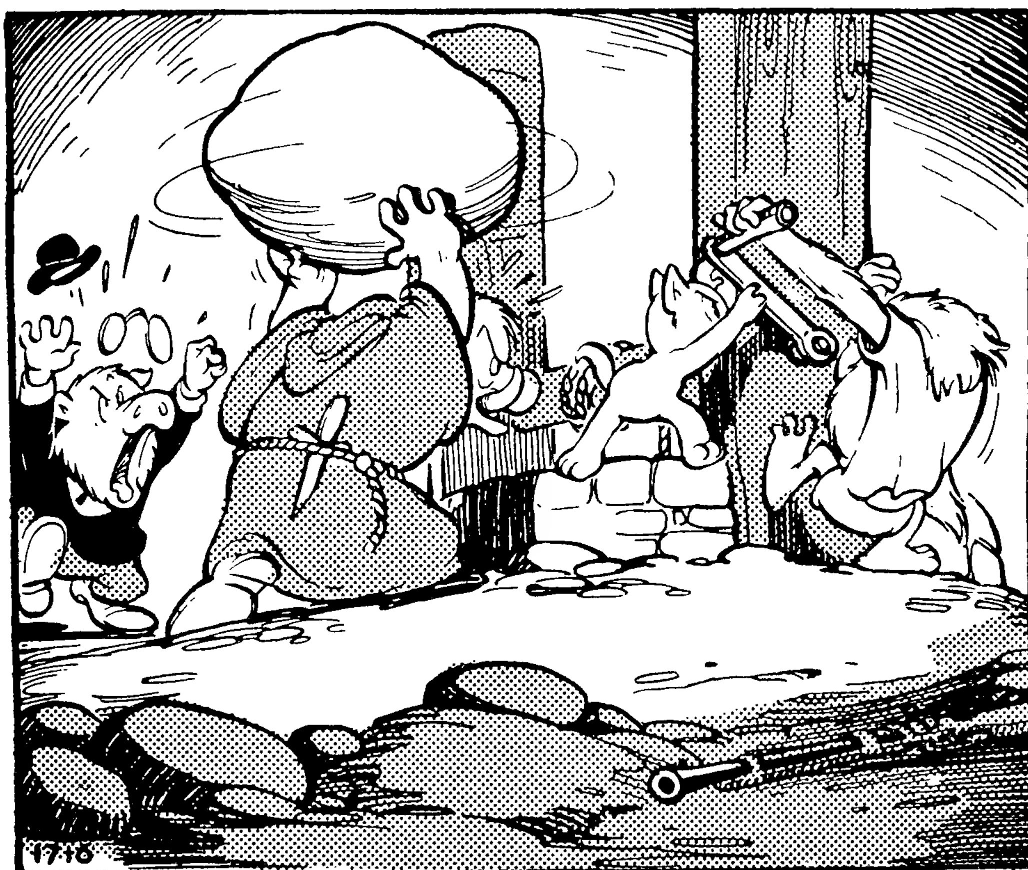
Sijmen Weromstuit staarde met ontzetting naar het gelaat van zijn broeder Ever, dat zo plotseling van achter de woeste baard te voorschijn was gekomen. Ever van zijn kant stiet een rauwe lach uit en wierp de pluk vlas, die hem tot beharing had gediend, achteloos in een hoek.
'Daar kijk je van op, hè?' riep hij. 'Maar ik ben het, ouwe jongen. Als je me nu even helpt om die dikke Bommel daar beneden uit zijn tobben te helpen...'
Dit was Sijmen echter te veel. Het oude bloed van zijn woeste grootvader begon weer in hem te bruisen en blind van drift stortte hij zich op zijn ontaarde bloedverwant.
Deze zag hem echter aankomen. Met een beheerste beweging greep hij zijn broeder in het kraagje en tilde hem op, totdat hij boven de put hing. Met zijn vrije hand trok hij vervolgens een kampeermes uit zijn broekzak en knipte het open.
'Je moet me niet tegen zitten, Sijmpje!' snauwde hij. 'Wat let me eigenlijk om je naar beneden te gooien als een zak aardappelen? Dan zijn jullie allebei uit de weg, jij en die dikke, die daar onder geld zit te tellen. In ieder geval zal ik vast dit touw doorsnijden, dat maakt het lastiger om boven te komen!'
'Niet doen!' jammerde Sijmen. 'Laat me los... hou me vast, bedoel ik! Zet me neer! Help!'
Op dat moment werden buiten de grot naderende voetstappen hoorbaar en een oude stem sprak: 'Dit is de Knekelgrot, manneke! Als ik me niet vergis, zie ik daar reeds mijn pij zitten!'
Het waren Tom Poes en de kluizenaar, die haastig naderden...

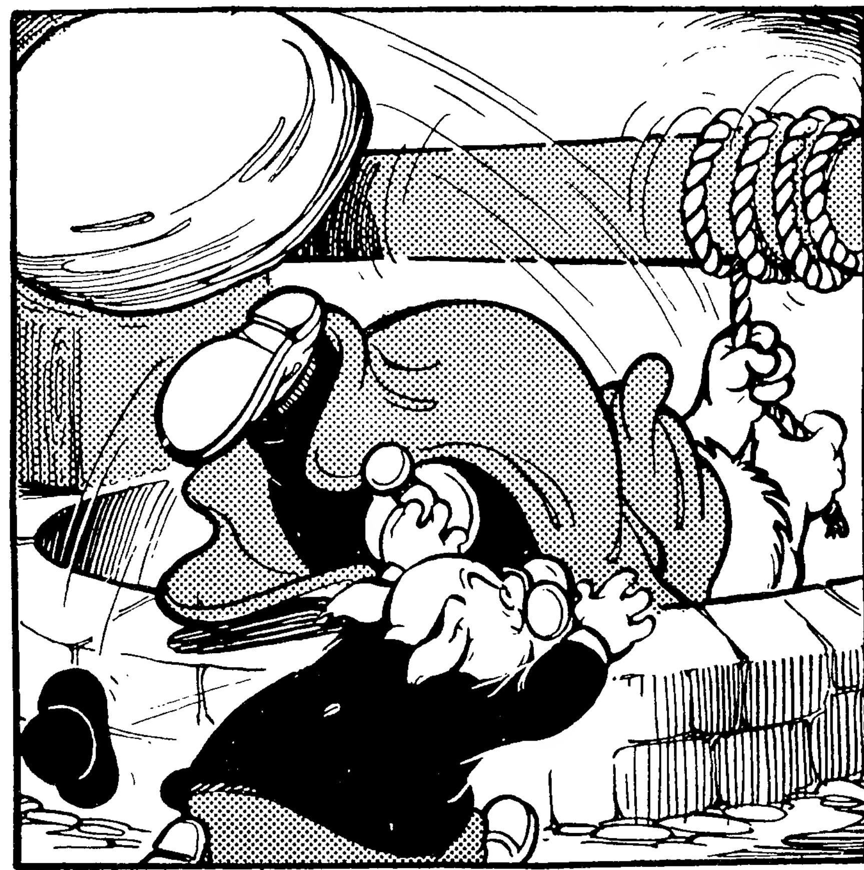

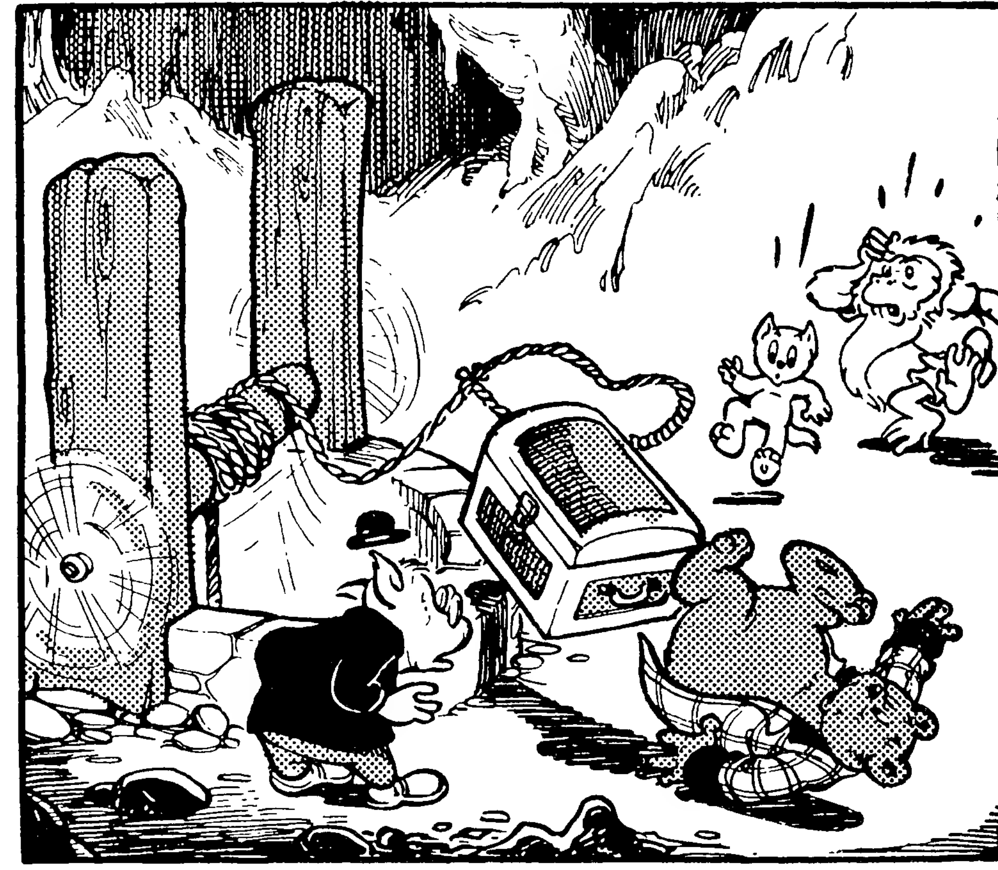

Terwijl dit alles in de grot plaats greep, zat heer Ollie op de bodem van de put en was druk aan het werk.
Toen hij door de windas was neergelaten, was hij boven op een stevige kist terecht gekomen. Nu, het was hem meteen duidelijk, dat dit de schat van de oude Ever Weromstuit moest zijn. Onder het slaken van een blijde kreet rukte hij het deksel open en staarde enige tijd verrukt naar het goud en de juwelen, die hem tegenflonkerden. Daarop greep hij er eens in en liet het moois door zijn vingers glijden. Want al is hij dan ook een heer, voor wie het geld geen rol speelt, een struikroversschat vindt men niet alle dagen. Doch tenslotte kreeg hij er genoeg van. Hij sloot de kist en stond op.
'Joho!' riep hij, 'haal me maar weer naar boven, heer Kluizenaar!'
Nu was daarboven de toestand enigszins veranderd, zoals we gisteren hebben gezien.

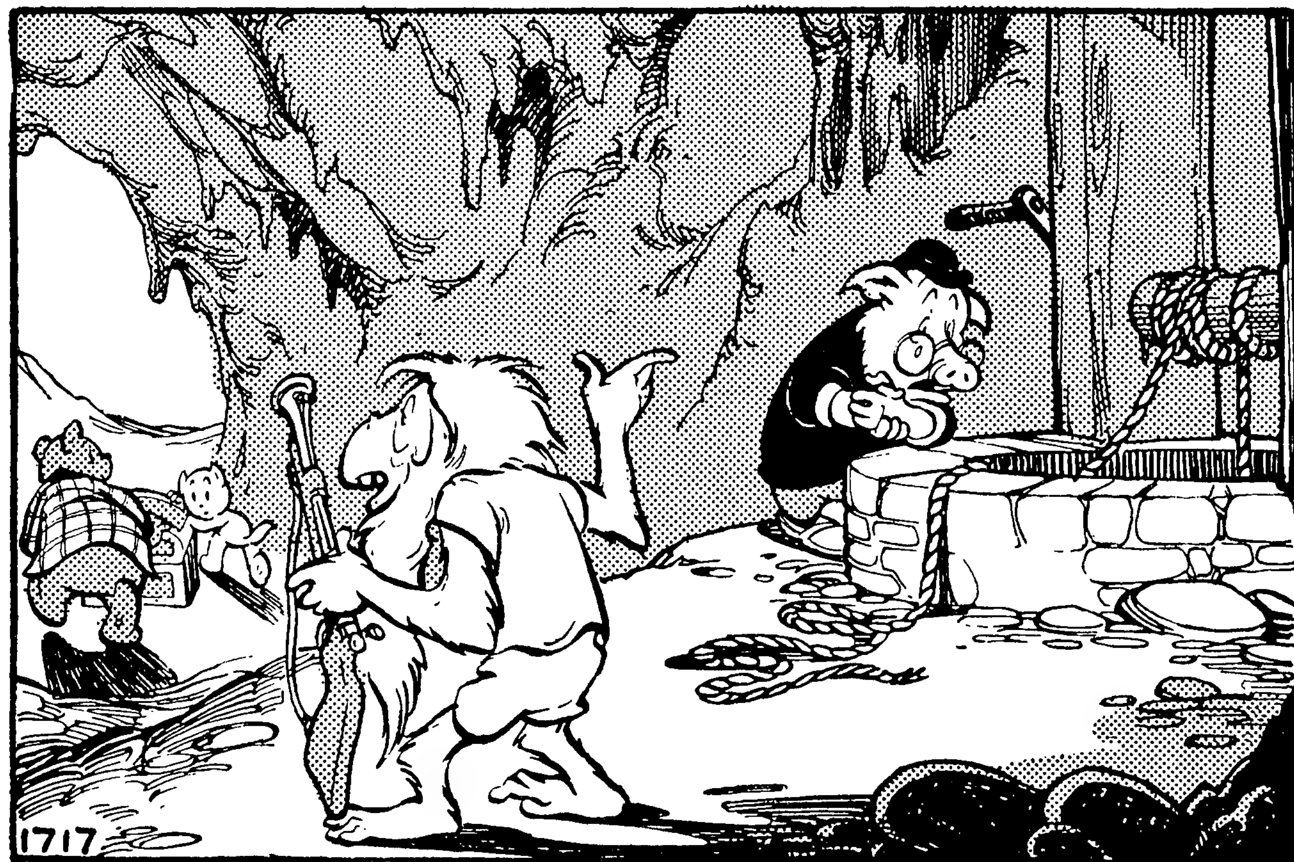
Ever Weromstuit werd door de strijdbare grijsaard onder schot gehouden en Sijmen zat tamelijk triest te peinzen. Het was Tom Poes, die heer Bommel antwoord gaf.
'Hallo, heer Ollie!' riep hij, 'bind uzelf en de schat maar aan het touw vast, dan zullen we u ophijsen!'
Heer Bommel gehoorzaamde, onder het zingen van een vrolijk schatgraverslied en daarop begonnen Tom Poes en Sijmen te draaien. De vracht was echter te zwaar – er was om zo te zeggen, geen beweging in te krijgen. De kluizenaar zag al gauw, dat het niet ging en omdat hij van beginsel een hulpvaardig iemand was, legde hij het geweer netjes weg en kwam helpen.
En dat was nu precies, wat Ever gehoopt had. Zodra het wapen niet meer op hem gericht was, kwam er een boosaardige lach op zijn lelijke trekken...

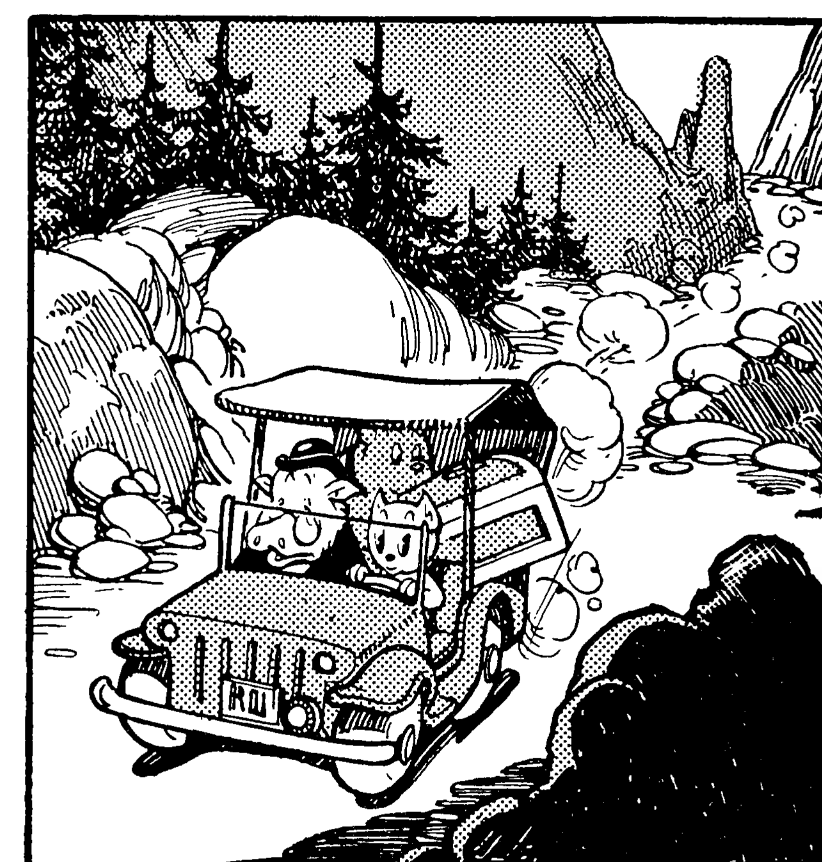

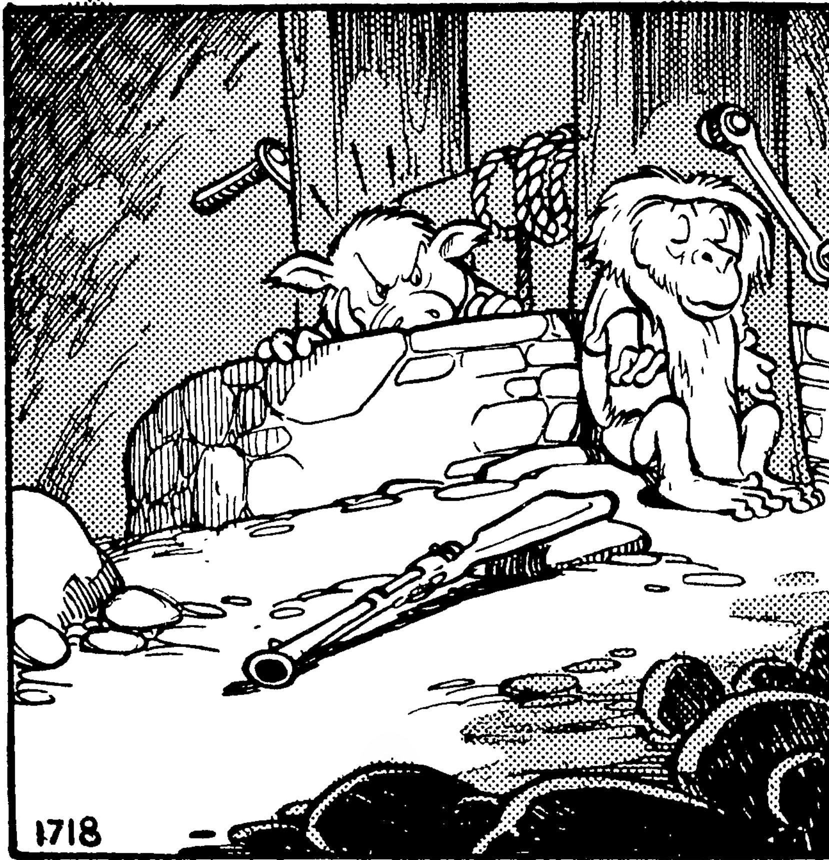
De goede kluizenaar sloeg de hand aan de windas en begon monter Tom Poes te helpen.
Doch nu voelde Ever Weromstuit zich niet langer bedreigd en natuurlijk maakte de sluwe schurk daar onmiddellijk gebruik van. Na enig zoeken vond hij een rotsblok van ongewone grootte, hief dat met enkele goed afgemeten bewegingen boven het hoofd en naderde nu, trillend van kracht, de put.
Sijmen kreeg het gevaar het eerst in het oog. Hij liet de takel in de steek, zodat deze snel afrolde en heer Ollie met z'n schatkist weer bonkend op de bodem van de put deed belanden.
'Niet doen, Ever!' riep de brave borst in wanhoop. 'Ach, Ever toch! Kom toch eindelijk tot betere gedachten. Besef je dan niet hoeveel verdriet en rampspoed je om je heen zaait?'
Het enige antwoord op deze goede woorden was een ruwe lach en de onverlaat ontzag zich niet nòg nader te treden en uit te halen voor een noodlottige worp.
Zoals gewoonlijk bracht het zien van deze misdadigheid de arme Sijmen tot het uiterste.
Met een onbeheerste kreet sprong hij toe en sloeg zijn schurkachtige broeder over de rand van de put. Het rotsblok bonkte op de grond zonder schade aan te richten en de misdadiger verdween tuimelend in de donkere koker. Doch in zijn val greep hij het einde van het afgetakelde touw en dit had een onverwacht gevolg. Want heer Bommel, die al die tijd bij zijn kist eenzaam en verontwaardigd op de bodem van de put had zitten roepen, werd nu plotseling met een ruk omhoog getrokken en suisde met grote snelheid langs de struikrover opwaarts, het daglicht tegemoet...

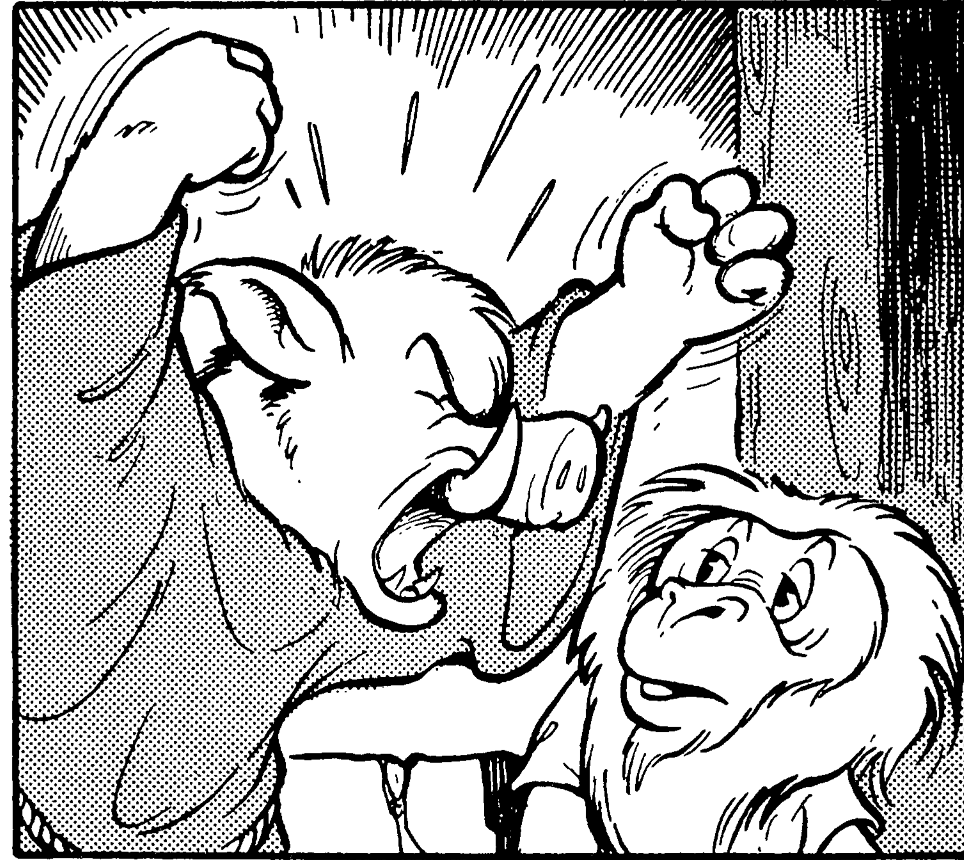

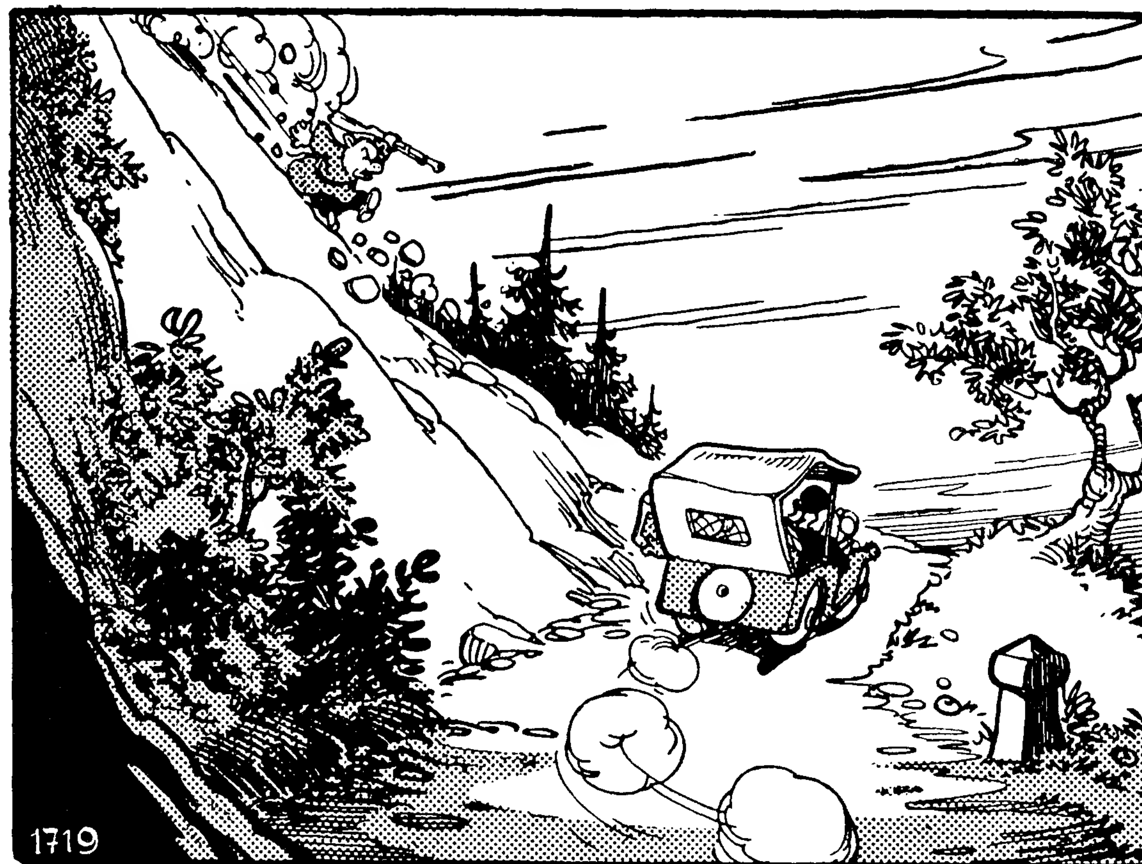
Zo was dus eindelijk alles goed geregeld. Heer Bommel was met de schat boven gekomen; de schurk Ever Weromstuit zat volkomen onschadelijk op de bodem van de put met de tanden te knersen en niets stond nu de terugkeer naar de beschaafde wereld in de weg.
Na enig praten werd de kluizenaar bereid gevonden de wacht bij de put te houden totdat de politie de schurk zou komen halen. Niet omdat hij een goed bewaker was, maar omdat hij er op stond zijn pij terug te krijgen, zoals hij verklaarde.
De enige die niet welgemoed was, was Sijmen. Het lot van zijn broeder, die daar in de duistere koker op de komst van de gerechtigheid wachtte, greep hem erg aan. Dubbend stond hij enige tijd bij de windas en luisterde naar de echo's van Evers woeste grommen, die tot hem opstegen.

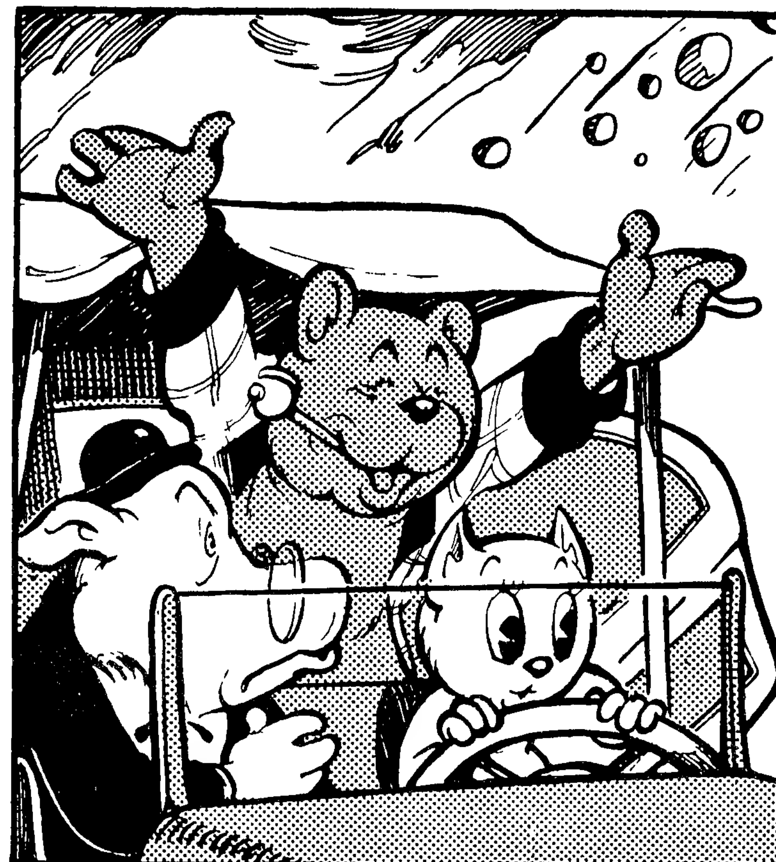
'Zou de jongen nu nog niet genoeg gestraft zijn?' zo vroeg hij zich af. 'Zou hij niet al lang spijt hebben van zijn ruw gedrag? Ik weet zeker, dat het berouw aan zijn geweten knaagt... En moet ik, als zijn broer, hem dan niet helpen door hem in de gelegenheid te stellen boete te doen door een voorbeeldige levenswandel?'
Zo denkend wierp de brave het andere einde van het touw in de put en haastte zich daarop naar de uitgang van de grot, waar Tom Poes en heer Bommel hem al bij de auto opwachtten.
'Kom, heer Sijmen!' sprak heer Ollie opgewekt. 'De schat is opgeladen en we kunnen vertrekken. U behoeft niet bang te zijn, dat uw familielid naar boven komt. Klimmen kan hij immers niet, want dan zou hij de beide uiteinden van het touw in zijn bezit moeten hebben, als u begrijpt, wat ik bedoel...'

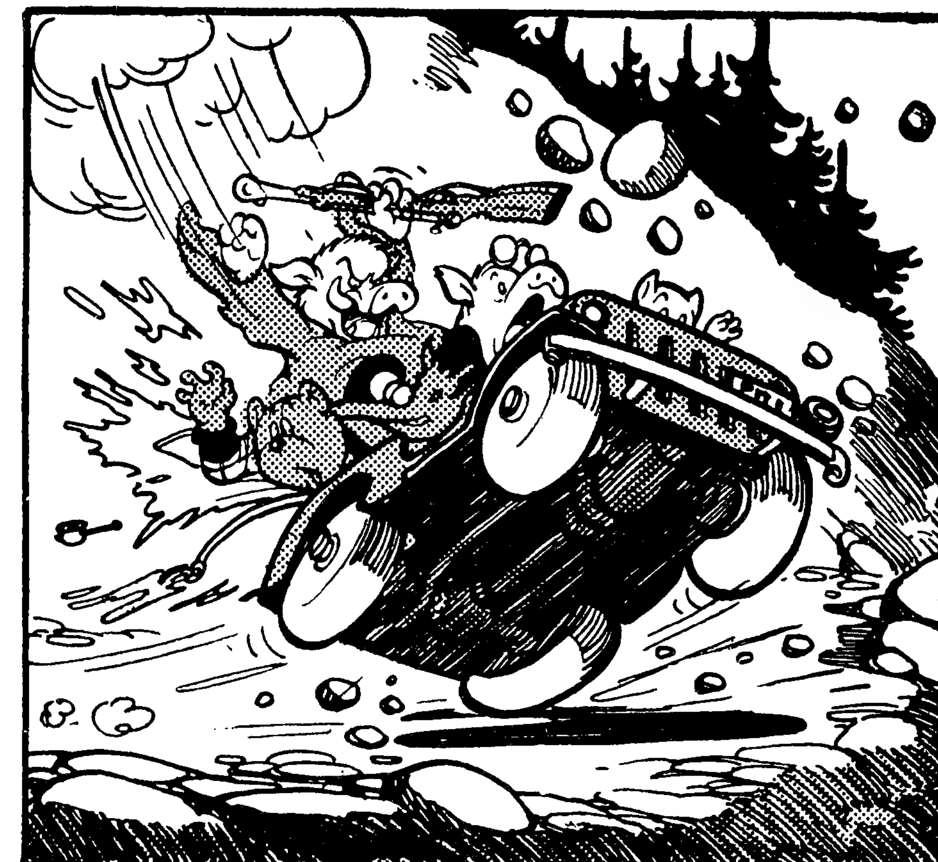

De goede kluizenaar zat, zoals we hebben gezien, bij de rand van de put en hield de wacht. Dit lag weliswaar geheel buiten de lijn van zijn gewone bezigheden en stond hem ook niet zo bijster aan. Maar het feit, dat de schurk, die hij van tijd tot tijd op de bodem van de put hoorde tandenknersen, zijn pij droeg, prikkelde hem tot waakzaamheid.
De tijd verstreek echter; de geluiden uit de put hielden geheel op en de stilte in de spelonk werd tenslotte slechts verbroken door het zachte tikken van waterdroppels langs de wanden.
En hoe gaat dat, het bewaken van een schurk is voor een kluizenaar maar een klein iets, dat nauwelijks belang heeft. Na enige tijd was hij met zijn gedachten dan ook ver weg en hij merkte in het geheel niet, dat het hoofd van Ever voorzichtig boven de rand van de put verscheen. De onverlaat was geruisloos langs de beide touwen naar boven geklommen en stond even later plotseling voor de mediterende grijsaard.
Deze sloeg langzaam de oude ogen op en keek naar de verwilderde gedaante. Vaag meende hij iets bekends in deze vreemdeling te ontdekken, maar na enig peinzen schudde hij het hoofd.
'Hij draagt een pij, net als ik', mompelde hij, 'dat zal het zijn! Waarschijnlijk een pelgrim!' En hij bleef rustig zitten, toen Ever het oude geweer opraapte en de grot uitsnelde om het spoor van de auto te gaan volgen.
'Wat een haast, wat een haast!' sprak de oude hoofdschuddend tot zichzelf. 'En geen vriendelijk woord kan er af! Hm... ik ben toch benieuwd, waar ik dat geteisterde gelaat eerder heb gezien!'
Maar omdat het hem niet werkelijk interesseerde, was hij al gauw met z'n gedachten weer bij meer verheven zaken...

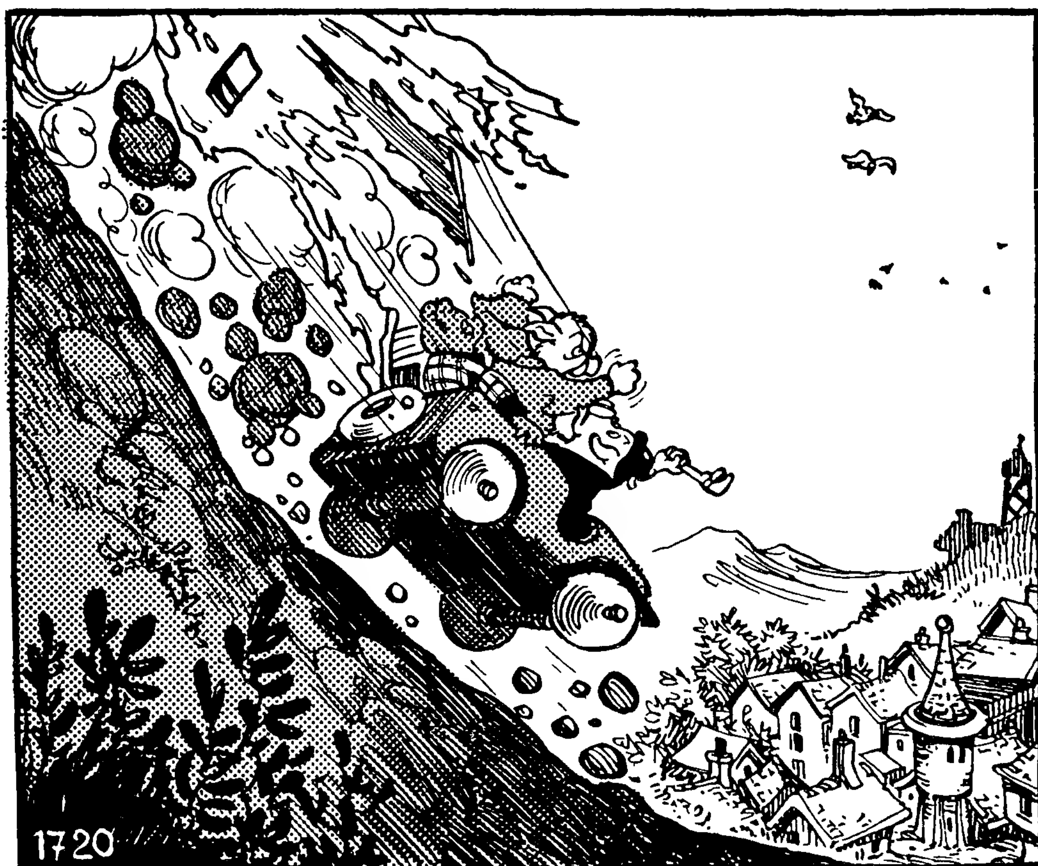

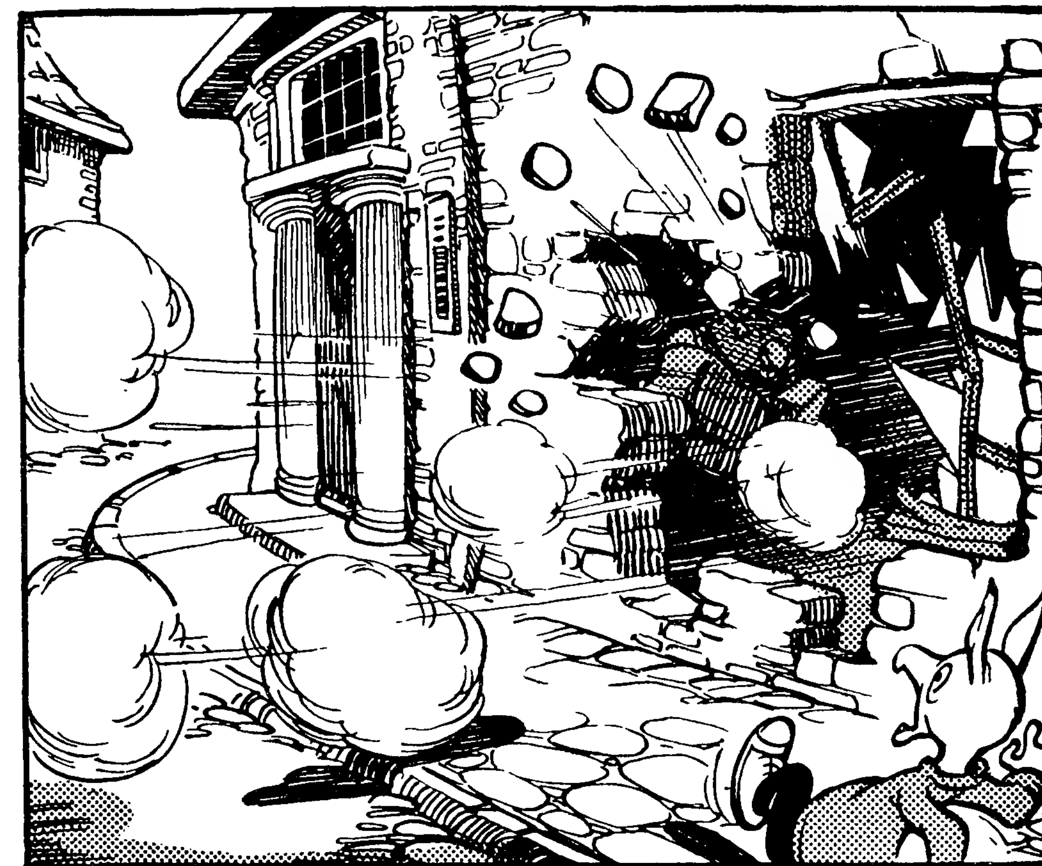

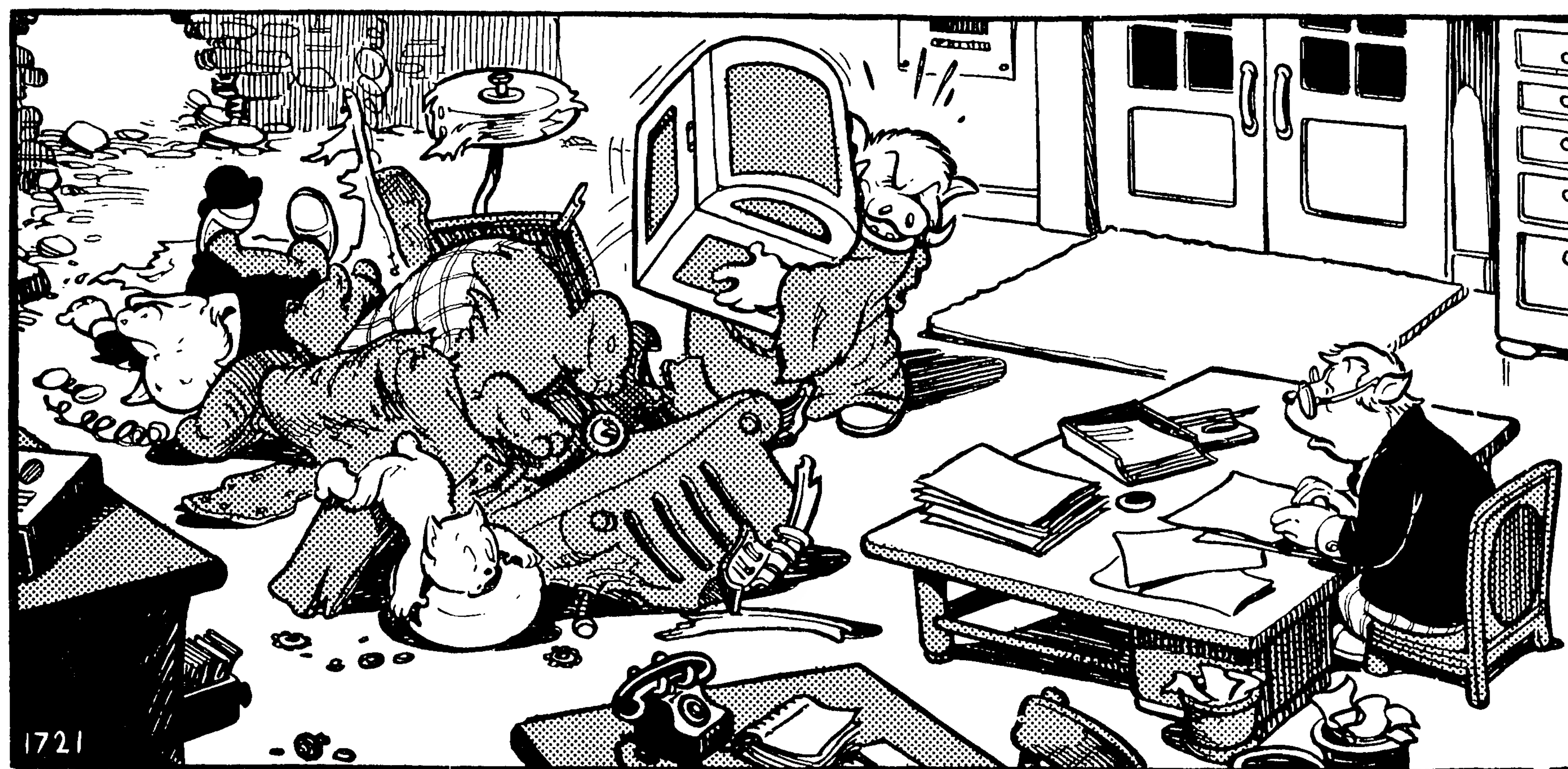
Intussen reed de auto met grote snelheid het rotsachtige pad af en verliet het gebied der Zwarte Bergen. Na enkele uren kwam het grenspaaltje dan ook al weer in het zicht.
'Ik hoop, dat commissaris Bulle Bas hier nog ergens in de buurt is!' zei Tom Poes. 'Die koddebeier daar in de berghut was niet zo heel erg slim en de kans lijkt me groot, dat hij Ever Weromstuit weer zou laten lopen!'
Nu, zoals we weten had Ever Weromstuit de veldwachter J. Kalkhoen niet eens nodig om weer aan het lopen te raken.
Terwijl de auto voortraasde in de richting Rommeldam, suisde de schurk op roekeloze wijze langs de berghellingen naar beneden.
En, omdat het voertuig langs vele S- en haarspeldbochten moest koersen en zodoende veel tijd verloor, was de booswicht ongeveer terzelfdertijd beneden als het gezelschap.

'We hebben het toch maar mooi opgeknapt!' sprak heer Ollie, toen de rechte weg weer voor hem lag. 'Geld speelt voor een heer geen rol, maar toch geeft het mij voldoening deze schat gevonden te hebben. Ik stel voor hem te gebruiken voor een mooi doel. Hoe denken jullie er over een stichting te maken ter ondersteuning van gewezen kapitalisten? Of iets voor door belasting getroffenen?'
Nu zegt een oud spreekwoord, dat men geen ho moet zeggen voor men over de brug is – en dat bleek ook nu. Want op het moment dat de overwinning zo dicht bij leek, kwam een zwaar lichaam naar beneden gesprongen, boven op de inzittenden. Het was de woeste rover Ever, die door zijn handelwijze het uitzicht volkomen belemmerde.
Tom Poes verloor dan ook de macht over het stuur en geraakte van de weg af...

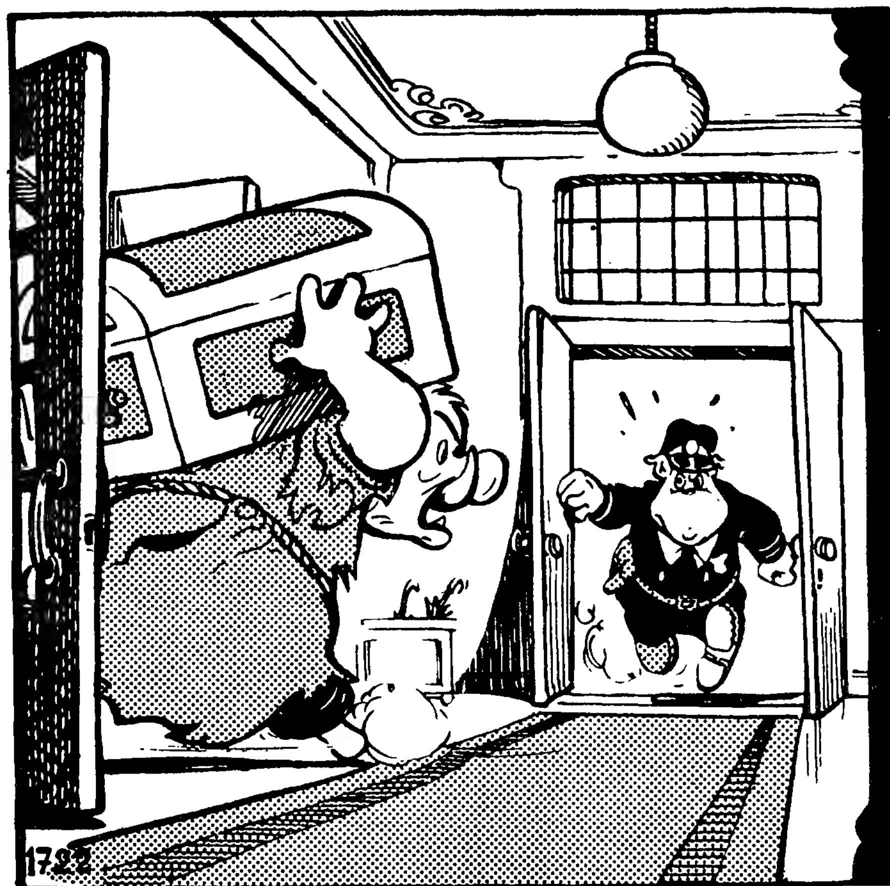

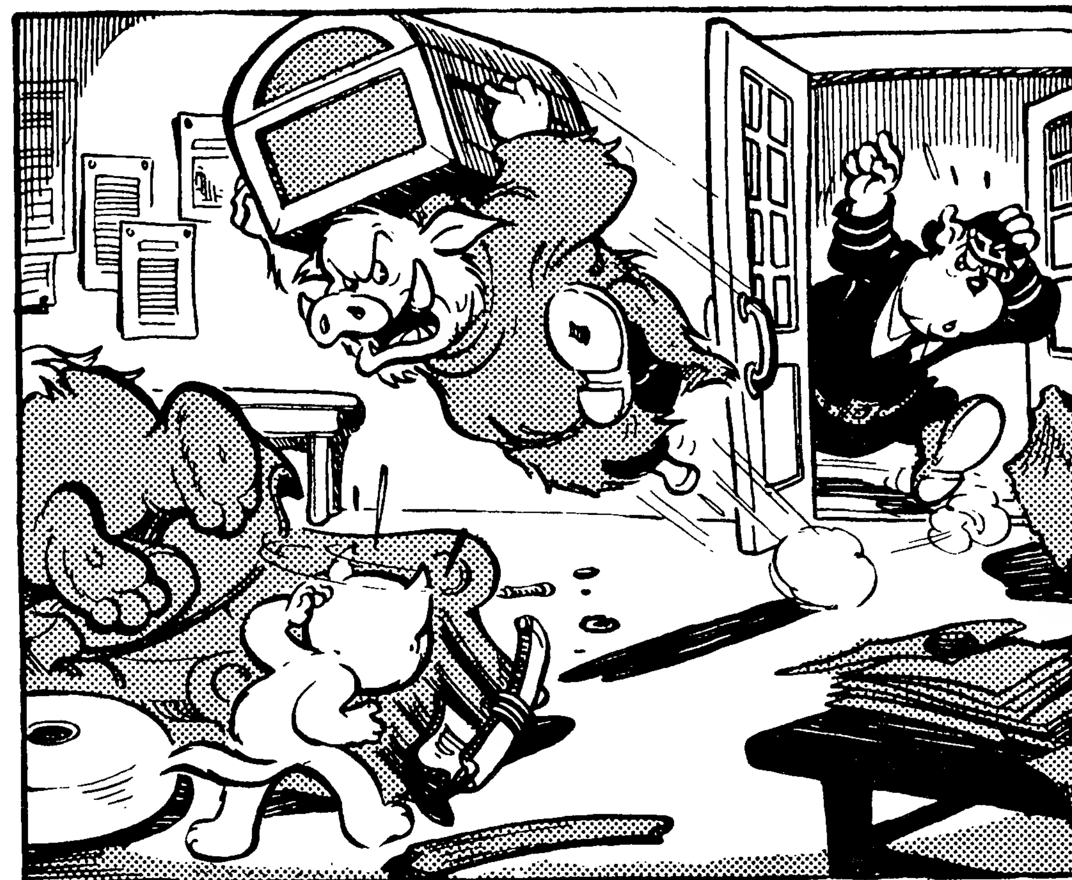
De politie-auto raakte door de onbesuisde aanval van Ever de woeste rover, volkomen van de weg af. Nu trof dat erg ongelukkig, want de helling naast de weg was zeer steil en toen het voertuig eenmaal op de glooiing was aangeland, was er geen houden meer aan.
Tom Poes probeerde, zo goed en zo kwaad als dat ging, het stuur te bedienen en voorzichtig bij te remmen. Maar dat werd hem niet gemakkelijk gemaakt. De overige inzittenden tuimelden onder het slaken van wilde kreten tegen hem aan en over hem heen en het mag een wonder heten, dat er niemand naar buiten viel.
Nu moet het gezegd worden dat Sijmen Weromstuit in dit verwarde groepje het felste te keer ging. Het is waarschijnlijk, dat zelfs in zijn goedig brein de overtuiging post vatte, dat Ever een hopeloos geval was en ook is het mogelijk, dat hij berouw kreeg over de hulp, die hij zijn schurkachtige broeder verleend had. In ieder geval was er niets zwaks of aarzelends in de klap, die hij de onverlaat op een gevoelig plekje achter de rechter oorschelp toediende.
Met een diepe zucht zonk de zwaar gebouwde bandiet in elkaar, precies over het hoofd van Tom Poes. Deze probeerde te vergeefs om zich van de zware massa te bevrijden, en omdat hij het nu druk had met zichzelf, zal niemand het hem kwalijk nemen, dat hij niet meer aan de auto dacht. Het voertuig suisde dan ook onbeheerst en in tomeloze vaart een vriendelijk stadje binnen om tenslotte recht door de gevel heen in een kantoorgebouw te belanden...

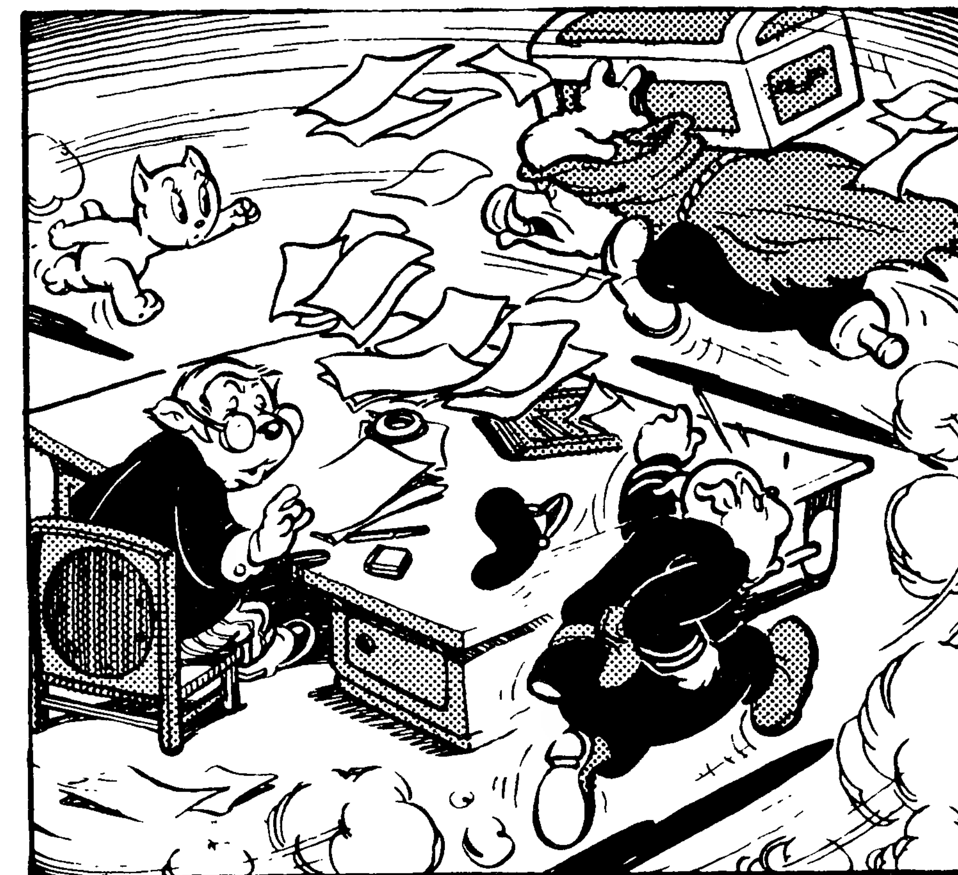

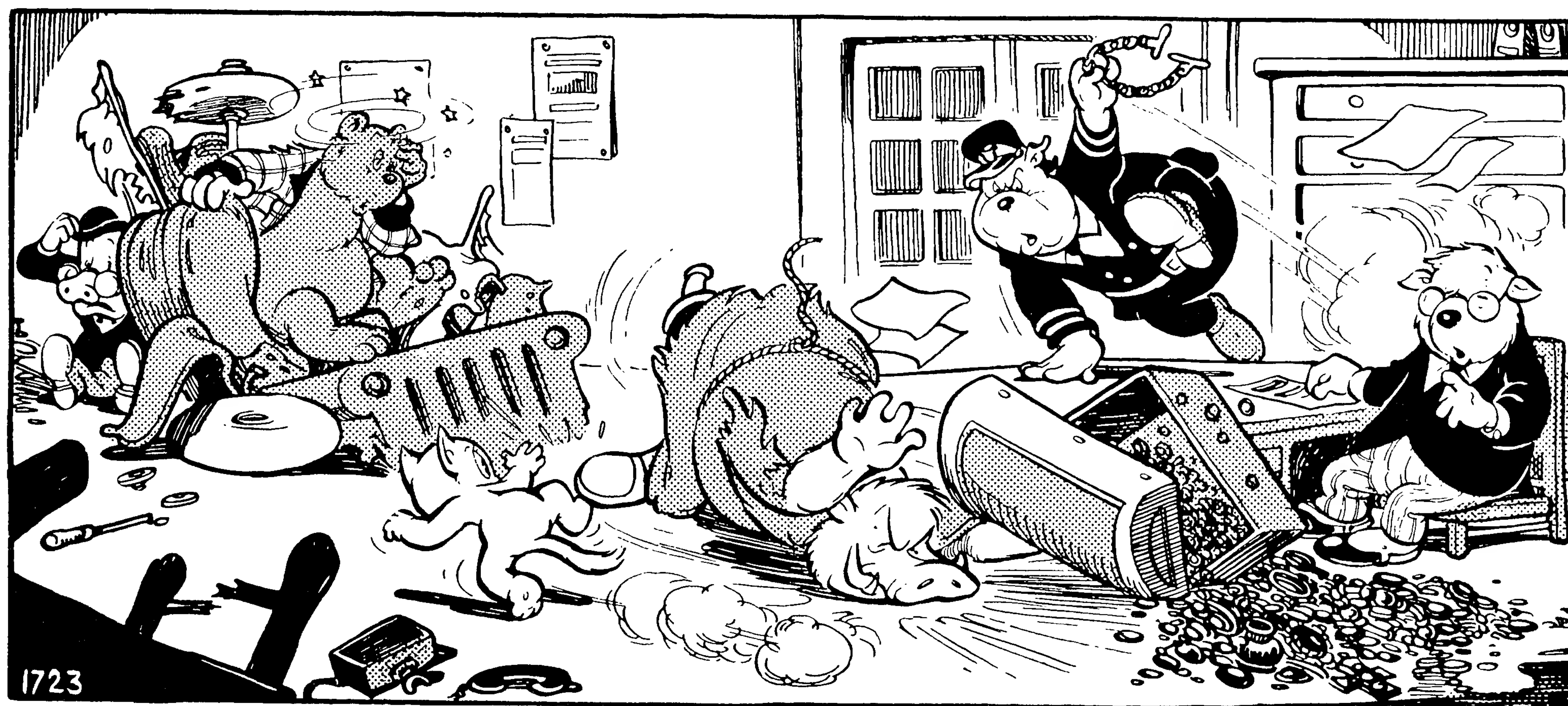
Zoals we gezien hebben was de auto met Tom Poes, heer Bommel en de gebroeders Weromstuit door de dunne gevel van een kantoorgebouw heengedrongen.
Nu wilde het toeval, dat dit een kantoor was van het nieuw uitgevonden departement van Bezitsspreiding, dat beheerd werd door de kundige ambtenaar eerste klasse Dorknoper. Deze had zich sinds kort hier ingericht en was druk doende met zijn werkzaamheden, toen de deur die toegang tot zijn bureel gaf, uit de voegen werd gelicht om doorgang te verlenen aan de overblijfselen van de automobiel. Onder groot geweld kwam deze voor zijn bureau tot stilstand en zakte daar knallend en knetterend in elkaar.
De beambte keek verstoord op en tikte vermanend met zijn potlood om stilte. 'Kalm aan, heren!' sprak hij, 'ik maak u er op attent, dat we op deze afdeling degelijk werken! Kalm, rustig, maar onverbiddelijk, dat is mijn stelregel! Wie van de heren is het eerst aan de beurt?'
Dit bleek Ever Weromstuit te zijn.
Terwijl de andere inzittenden van het ongelukkige voertuig nog suffig tot bezinning kwamen, rees de geharde bandiet reeds weer overeind en maakte zich met één greep meester van de kist met de schat.
'Aha!' hernam de heer Dorknoper. 'Ik zie het al! Een schatkist, vermoed ik? U wenst uw bezit te verspreiden?'
Dit was nu allerminst wat Ever wenste. Met een woeste grom rukte hij de kist op de nek en maakte zich gereed om het gebouw te verlaten. En hij zou in zijn misdadig plan geslaagd zijn, wanneer op dit moment commissaris Bulle Bas niet in actie was gekomen. De plichtsgetrouwe politie-chef, die in het stadje zat te wachten op nieuws over Ever Weromstuit, constateerde een verkeersovertreding en trad nader...

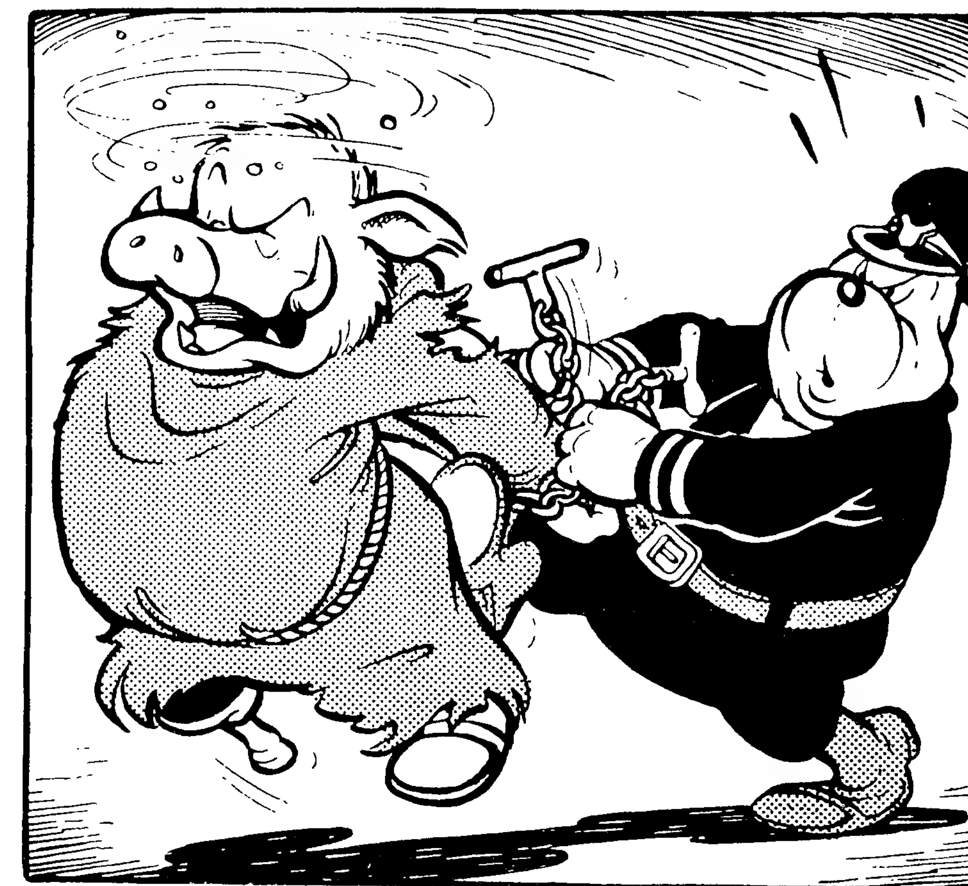

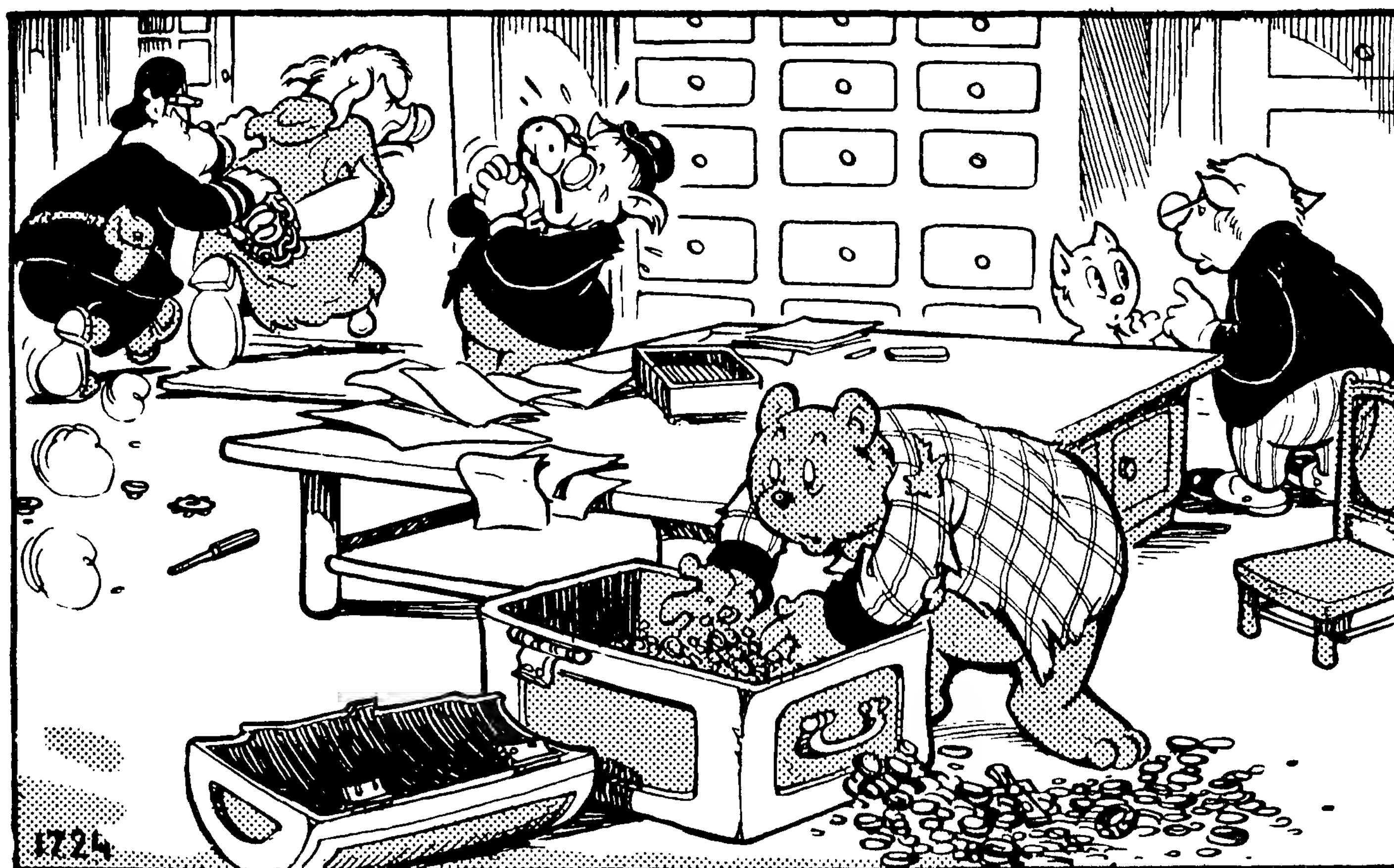

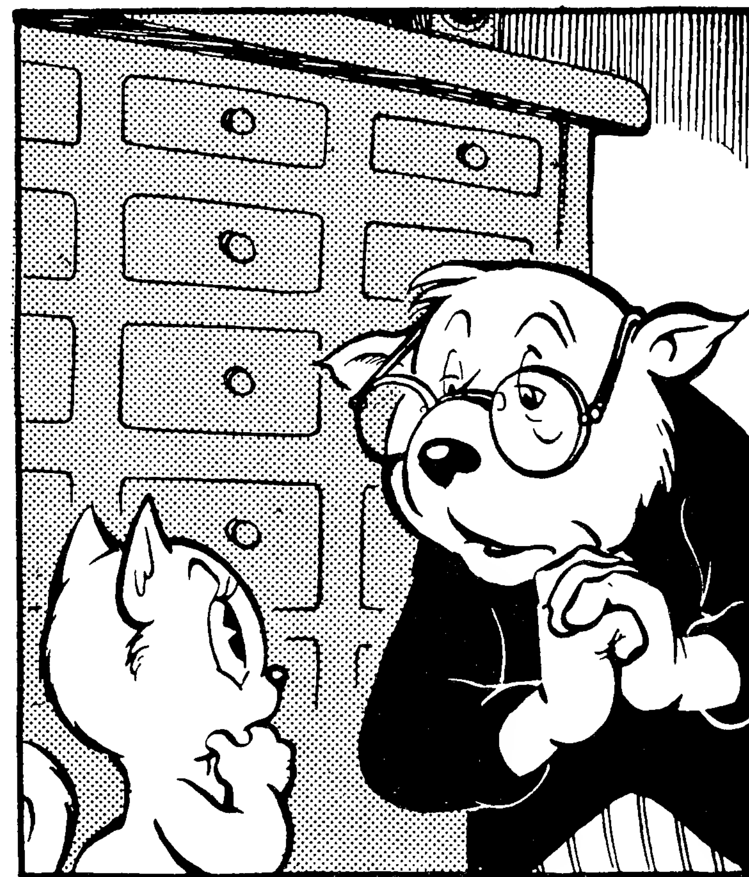
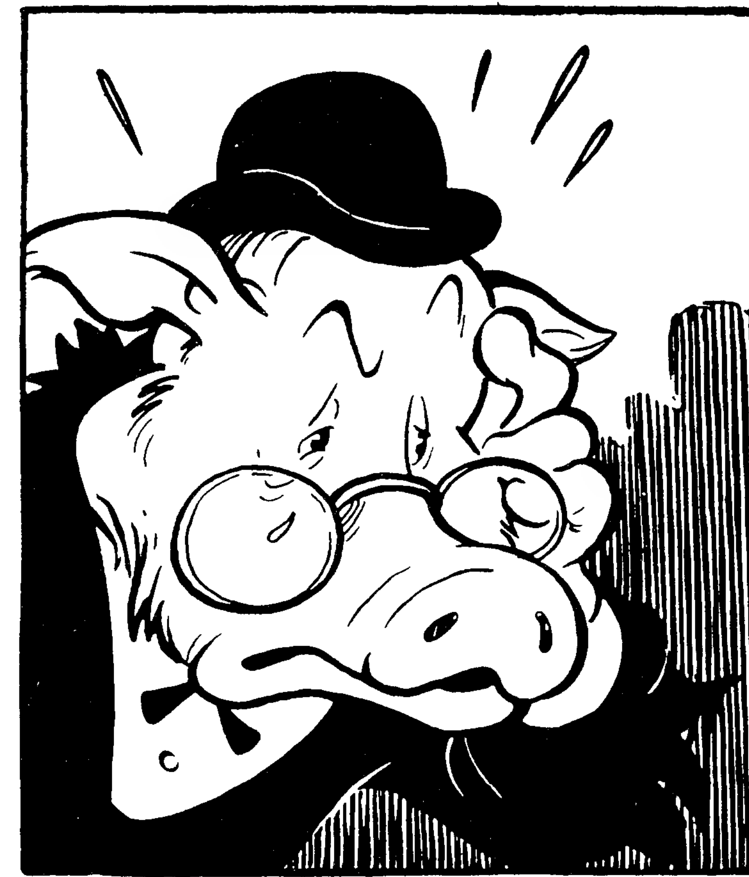
Terwijl de andere slachtoffers van de ramp nog langzaam tot bezinning zaten te komen, was de onverbeterlijke bandiet Ever Weromstuit reeds op weg met de schatkist op de rug naar de buitendeur.
Maar zoals ik reeds verteld heb, de gerechtigheid zat niet stil. Commissaris Bulle Bas had tot dan toe in het grensplaatsje zitten kniezen, wachtend op bericht uit de Zwarte Bergen.
Toen hij nu het auto-ongeval van een belendend cafétje uit had gadegeslagen, knikte hij tevreden, gespte zijn riem wat vaster aan en stapte naar de plek des onheils. Maar toen hij het overheidskantoor wilde binnentreden werd hij bijna onder de voet gelopen door de vluchtende bandiet.
Deze gaf een grom van schrik, klemde toen de kist vaster op zijn nek en rende het zaaltje weer in, nu achtervolgd door de commissaris, die de toestand onmiddellijk trachtte meester te worden.
'Sta!' riep hij op forse toon, 'in naam der wet!'
De ambtenaar Dorknoper tikte verstoord met zijn potlood. 'Heren toch!' vermaande hij. 'Dat haastig geloop dient tot niets! Eén voor één, alstublieft!'
Daar trok echter niemand zich iets van aan. De schurk Ever nam op scherpe wijze de bocht en suisde achter de beambten-stoel langs, op de voet gevolgd door de vastberaden Bulle Bas. Op dit moment was Tom Poes genoeg tot zichzelf gekomen om zich er mee te bemoeien. Hij stond op en rende de woeste bandiet tegemoet, zodat deze nu van twee kanten was ingesloten...

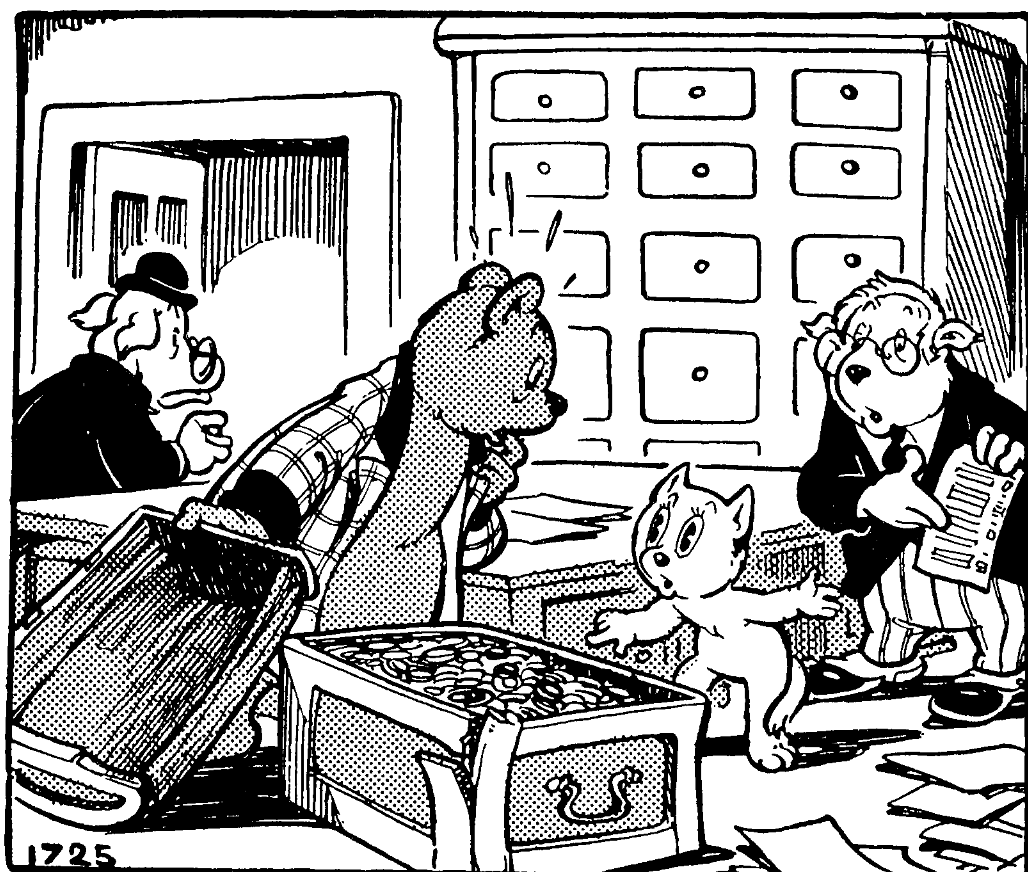

Tom Poes aarzelde niet. Hij sprong vastberaden voor de voeten van de aanstormende bandiet en lichtte hem een beentje. Met een daverende slag stortte de zwaargebouwde schurk ter aarde en over zijn hoofd heen beukte nu ook de schatkist van grootvader Weromstuit tegen de grond.
Het deksel brak open en nu brak een stroom van goudstukken zich baan tot voor de tafel van de ambtenaar eerste klasse Dorknoper. Deze greep onmiddellijk een B-formulier en zette zich tot schrijven.
'Nu komen we waar we zijn moeten', hoorde men de ijverige klerk mompelen. 'Een duidelijk geval van Bezitsspreiding als bedoeld in artikel vijfendertig – alinea zesentwintig.'
Intussen kwamen op de achtergrond heer Bommel en Sijmen Weromstuit uit de wrakstukken van de automobiel te voorschijn. Ze blikten met lodderige oogopslag om zich heen en dachten te dromen.
'Tom Poes!' riep heer Ollie klaaglijk. 'Tom Poes! Waar zit je toch? Wat doe je daar? Je mag niet met geld spelen! Tom Poes! Help me hier eens uit! Doe dan toch iets!'
Maar Tom Poes had het te druk om veel aandacht aan zijn getroffen vriend te schenken. Hij kroop buiten het bereik van Evers trappende en slaande ledematen en hield zich gereed tot actie. Maar dat was niet nodig. De wakkere commissaris van politie haalde een paar handboeien uit zijn zak en bevestigde die met een geoefende beweging om de polsen van de misdadiger.
'In naam der wet! Gij zijt mijn gevangene!' sprak hij ernstig...

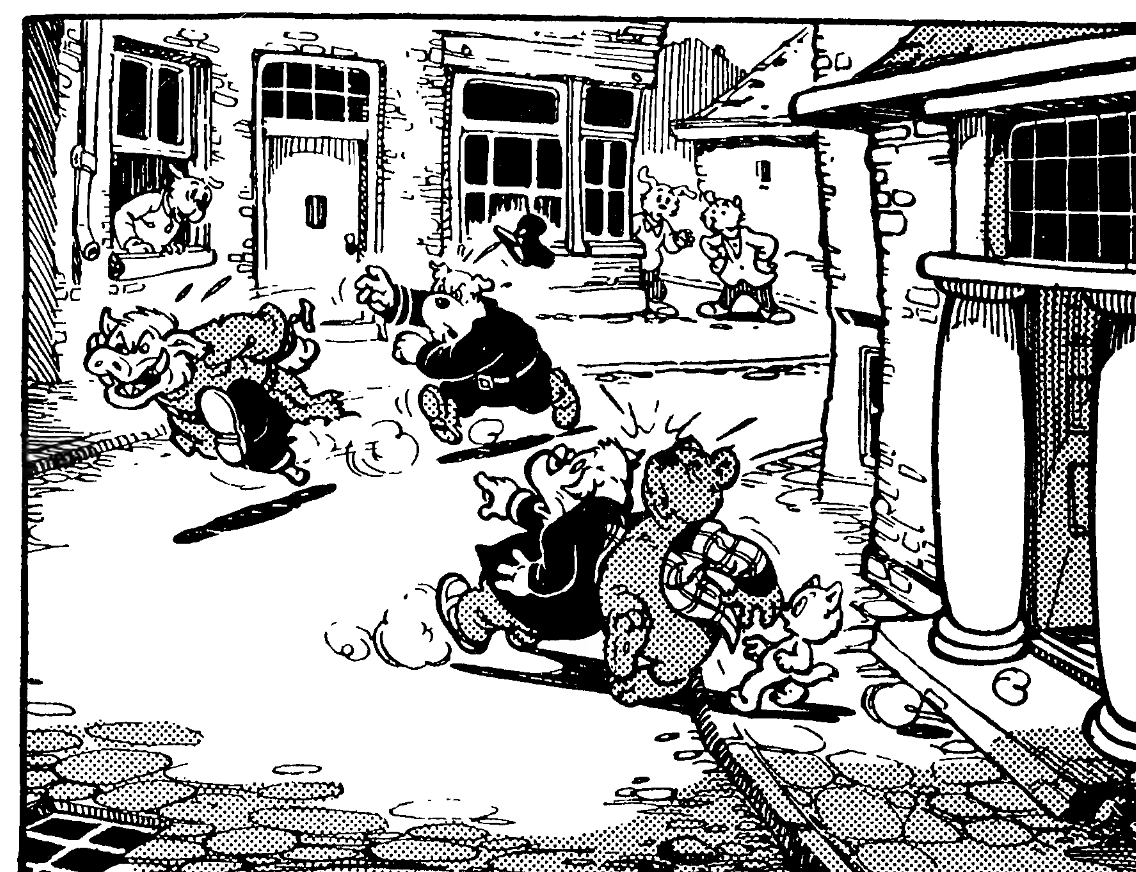

De aartsbandiet Ever Weromstuit rukte grommend aan zijn boeien en viel toen uit in een stroom van grove woorden en dreigementen. Maar het hielp hem allemaal niet. De gespierde politie-beambte hield hem in een vaste greep en voerde hem de kamer uit, zodat men zijn getier langzaam hoorde wegsterven.
Sijmen deed hem uitgeleide en zag hem schreiend na.
'Mijn arme broeder!' snikte hij handenwringend. 'Zo jong en reeds zo slecht. Ach! Het opheffen van deze rampzalige gaat boven mijn zwakke krachten...'
Tom Poes was intussen naderbij gewenkt door de ambtenaar Dorknoper.
'Ik weet niet wie van de heren eigenlijk aan de beurt is!' sprak hij klaaglijk. 'De sfeer is hier uiterst onrustig. Zo kan ik niet werken. Behoort u bij dit onordelijke groepje?'
'Ja, jazeker!' zei Tom Poes. Hij wees naar heer Bommel, die ijverig doende was de goudstukken weer in de kist te doen.
'Wij hebben de schat van Ever Weromstuit gevonden!' zei hij.
'Aha!' hernam de heer Dorknoper. 'Een schat bestaande uit gouden munten. Een harde muntsoort waarschijnlijk. Misschien zelfs wel dollars! Mooi, heel mooi. Voor wij nu tot de bezitsspreiding overgaan, zou ik graag willen weten of alle lasten en rechten bereids voldaan zijn!'
Sijmen Weromstuit, die gebroken naderslofte, ving iets van dit gesprek op en bleef getroffen staan.
'Ach!' mompelde hij, 'misschien zou ik me aan mooi sociaal werk kunnen gaan wijden. De inning van de belastingen bijvoorbeeld! Misschien zou ik zo boete kunnen doen voor mijn arme broeder...'

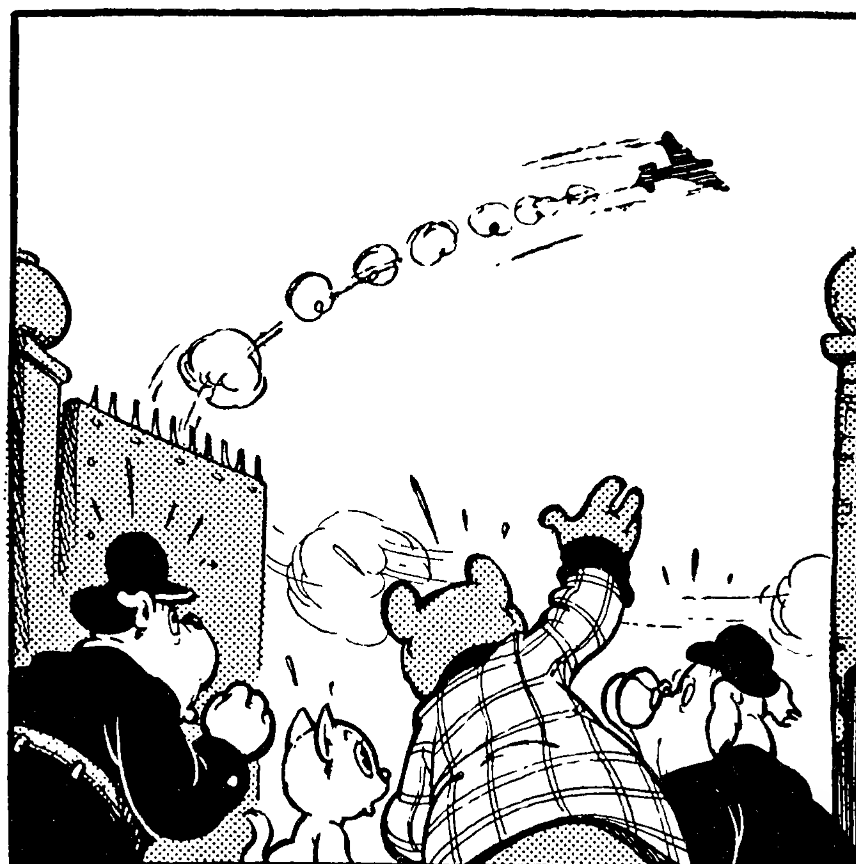
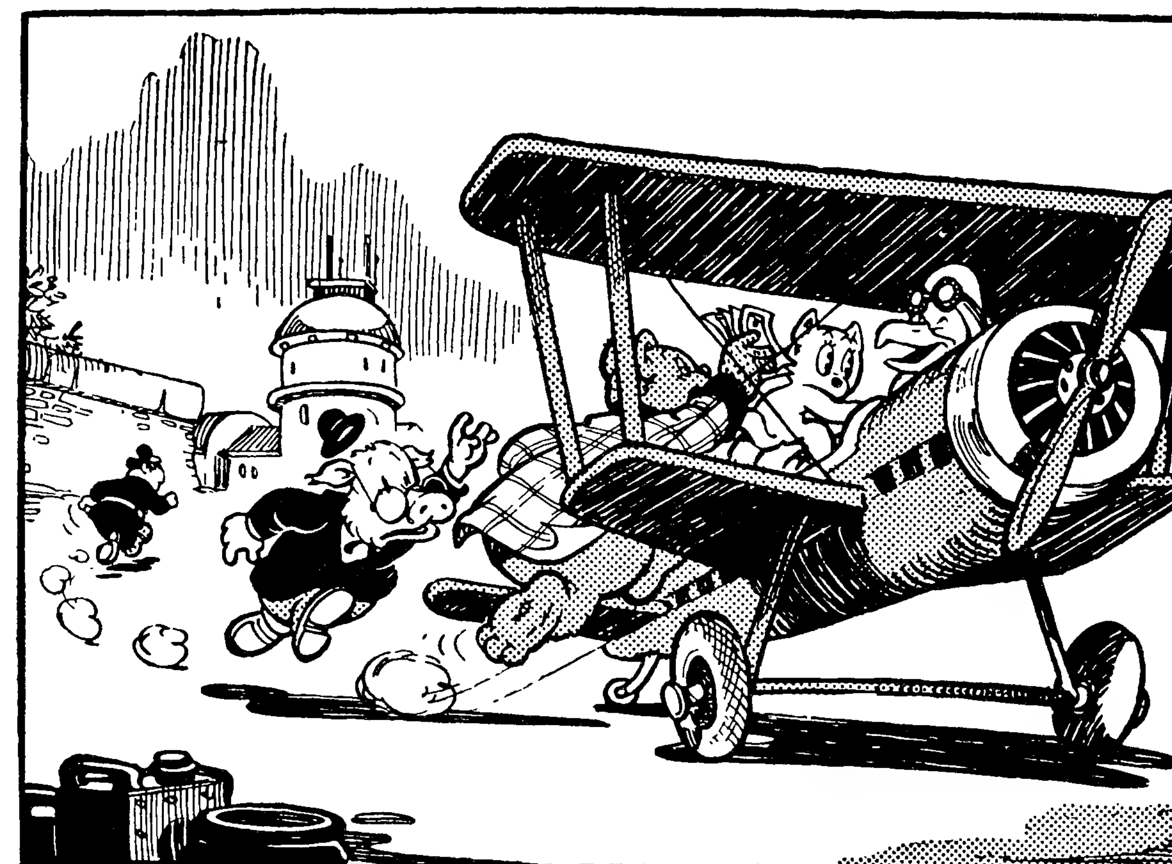

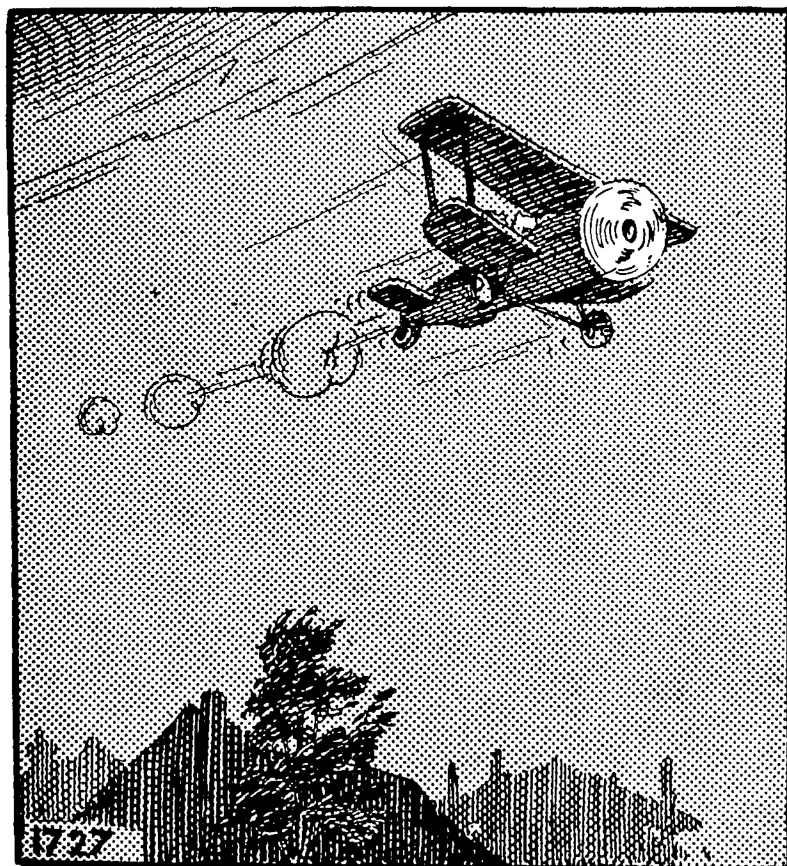

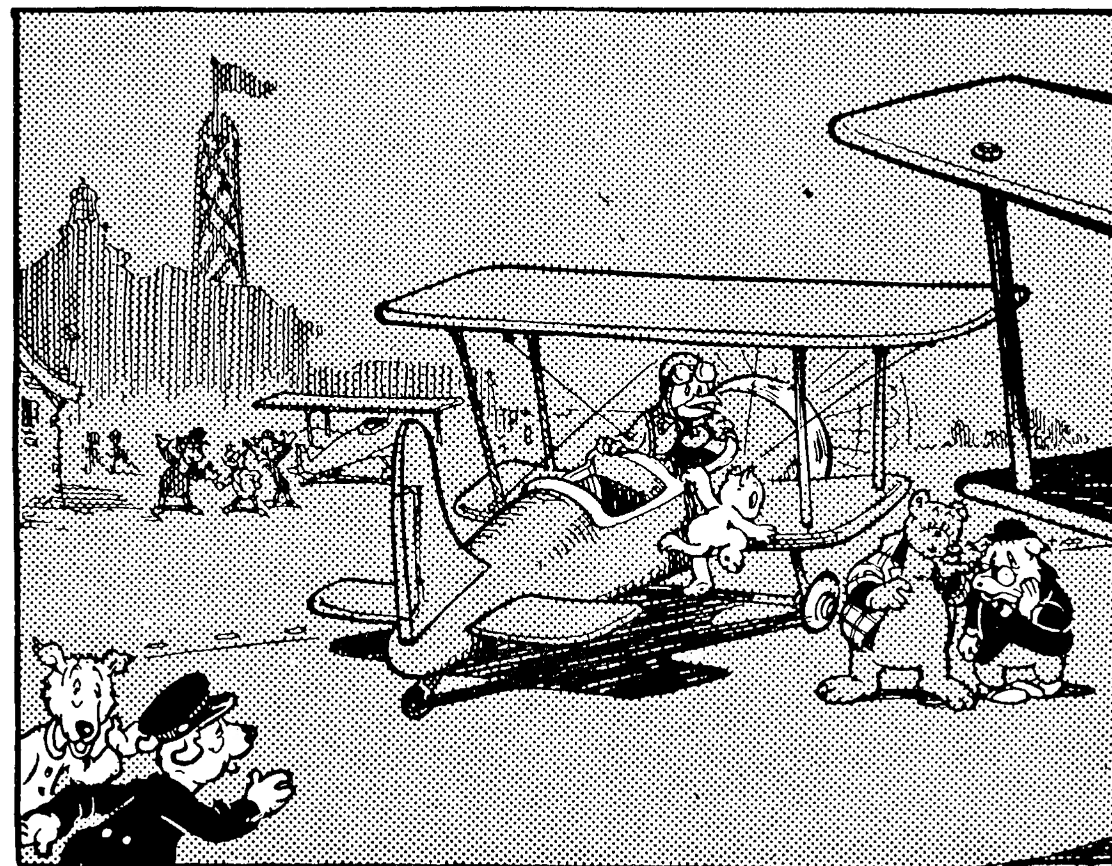
Heer Bommel had zorgzaam alle goudstukken weer in de kist gepakt en stond nu voldaan op.
'Ziezo!' sprak hij, 'dat is dat! Kom, Tom Poes, we gaan een auto zoeken om de schat te vervoeren. We gaan naar huis, jonge vriend, en dan moet je me eens helpen om een mooi doel voor al dat geld te vinden!'
'Dat hoeft al niet meer', zei Tom Poes. 'Meneer Dorknoper hier heeft er al een mooi doel voor!'
'Wa-wat is dat?' riep heer Ollie onthutst. 'Wat heeft die Dorknoper er mee te maken?'
'Ik ben ambtenaar eerste klasse van het Departement van Bezitsspreiding!' legde deze waardig uit. 'Ik stel voor nu eens rustig bij elkander te gaan zitten en eens uit te rekenen: a. hoeveel vermogensaanwasbelasting, b. hoeveel inkomstenbelasting, c. hoeveel omzetbelasting en d. hoeveel successierechten er op deze munten verschuldigd zijn. En wanneer dan zou blijken, dat er nog iets overschiet, zou ik de overige mogelijkheden tot bezitsspreiding wel eens met u willen doornemen!'
Heer Bommel stond een ogenblik als door de donder getroffen. Toen echter greep hij de kist en stortte deze in uitzinnige woede uit boven het hoofd van de nauwgezette beambte.
'Kom mee, Tom Poes!' riep hij verhit. 'Hier is geen plaats meer voor ons! Deze misselijke figuur maakt het onmogelijk voor een heer om heer te zijn en bovendien wordt ieder avontuur belachelijk gemaakt, als je begrijpt, wat ik bedoel! Het is, dat geld voor een Bommel geen rol speelt, maar anders...!
Op dat moment traden ze de buitendeur uit en nu werd hun oog getroffen door een onverwacht toneel. De schurk Ever Weromstuit was losgebroken en snelde de straat door, achtervolgd door de radeloze commissaris Bulle Bas...

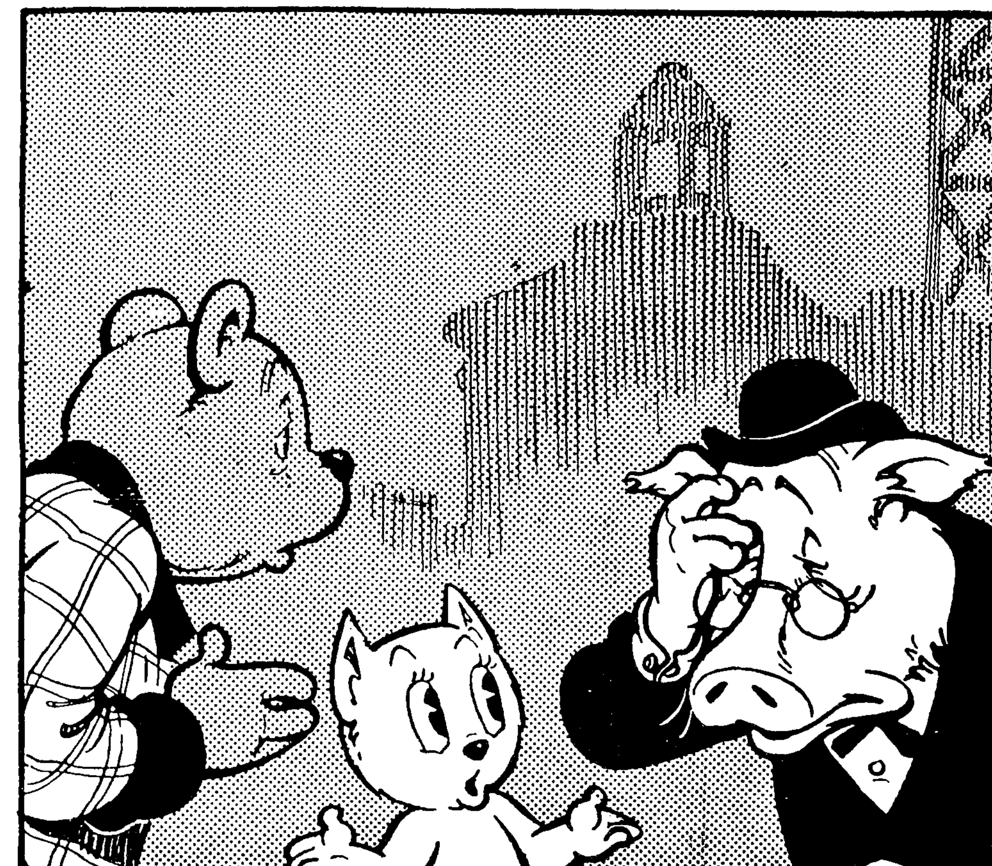

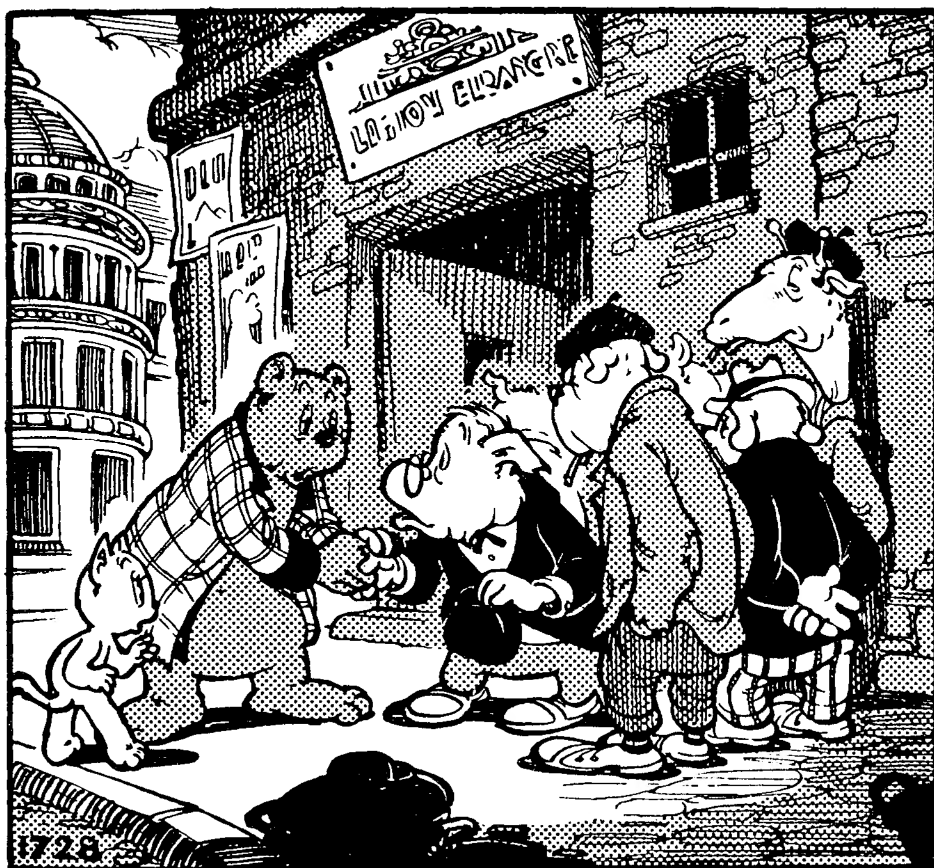
Helaas, het was maar al te waar. De onverbeterlijke schavuit Ever Weromstuit was weer losgebroken. Hoe hij dat had klaargespeeld met de handboeien rond de polsen en de gespierde commissaris naast zich, weet ik niet. Maar een feit is, dat toen heer Bommel en Tom Poes naar buiten traden om rustig naar huis te gaan, zij daar de rover in grote vaart zagen passeren, achtervolgd door de getergde politiechef.
Een tegenvaller, mag ik wel zeggen. Want zowel Bulle Bas als ook heer Ollie, Tom Poes en ikzelf waren nu zo langzamerhand wat vermoeid geraakt door dit veelbewogen avontuur en wilden niets liever dan een weinig rust nemen om op andere gedachten te komen. Maar de gerechtigheid moet haar loop hebben en het gaat niet aan om bij het einde van een avontuur de schurk de vrije loop te laten.
Men zette dan ook onmiddellijk de achtervolging in en rende achter de razende politiebeambte aan. Het ging dwars door het vriendelijke stadje heen, door straten en stegen, over kruispunten en parkeerplaatsen, recht op het vliegveld Jachtvoort aan.
De geoefende bandiet had echter steeds meer terrein gewonnen en op het moment, dat zijn achtervolgers de ingang naderden, steeg er reeds een klein toestelletje omhoog, waaruit het hatelijke gelaat van Ever omlaagblikte.
'Daar gaat hij!' knarsetandde de commissaris. 'Alweer te laat! Hum! Ik ga onmiddellijk alle luchtbrigades en vliegvelden om aanhouding en voorgeleiding verzoeken!' En wèg was hij, op zoek naar een telefoon.
Maar heer Ollie liet zich nu niet meer ophouden. Hij trok een bundel geld uit zijn zak en snelde op een luchttaxi af.
'Volg dat toestel!' hijgde hij, naar binnen klimmend...

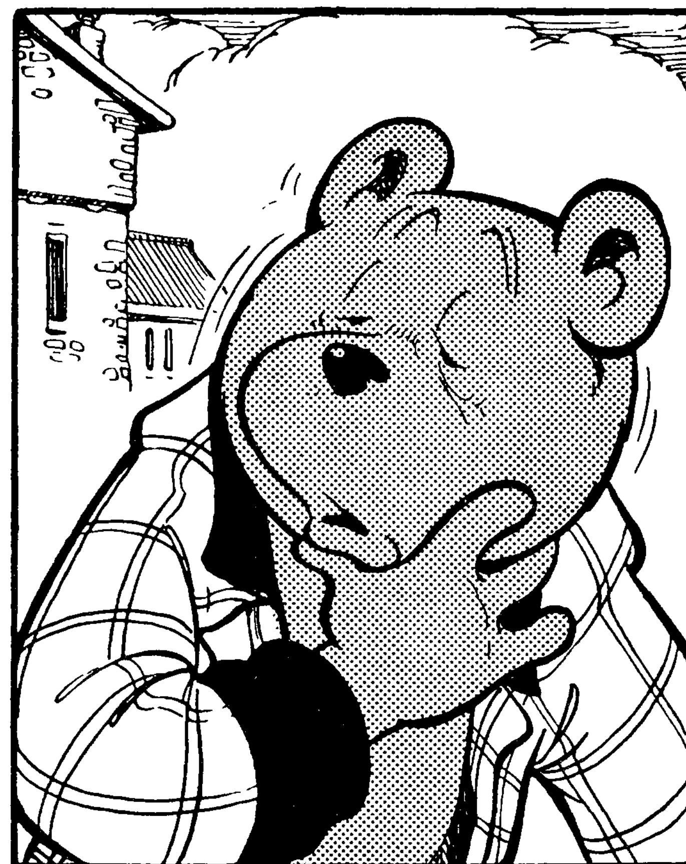
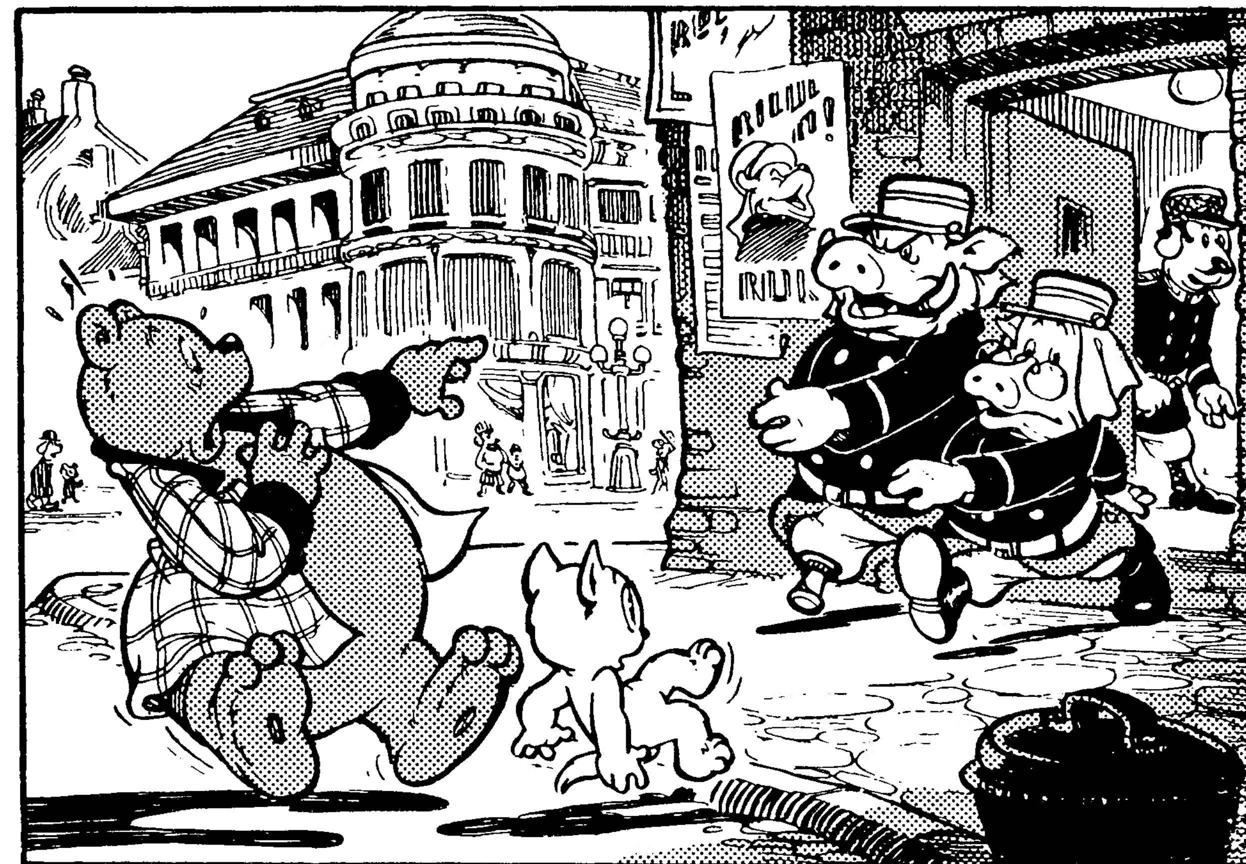

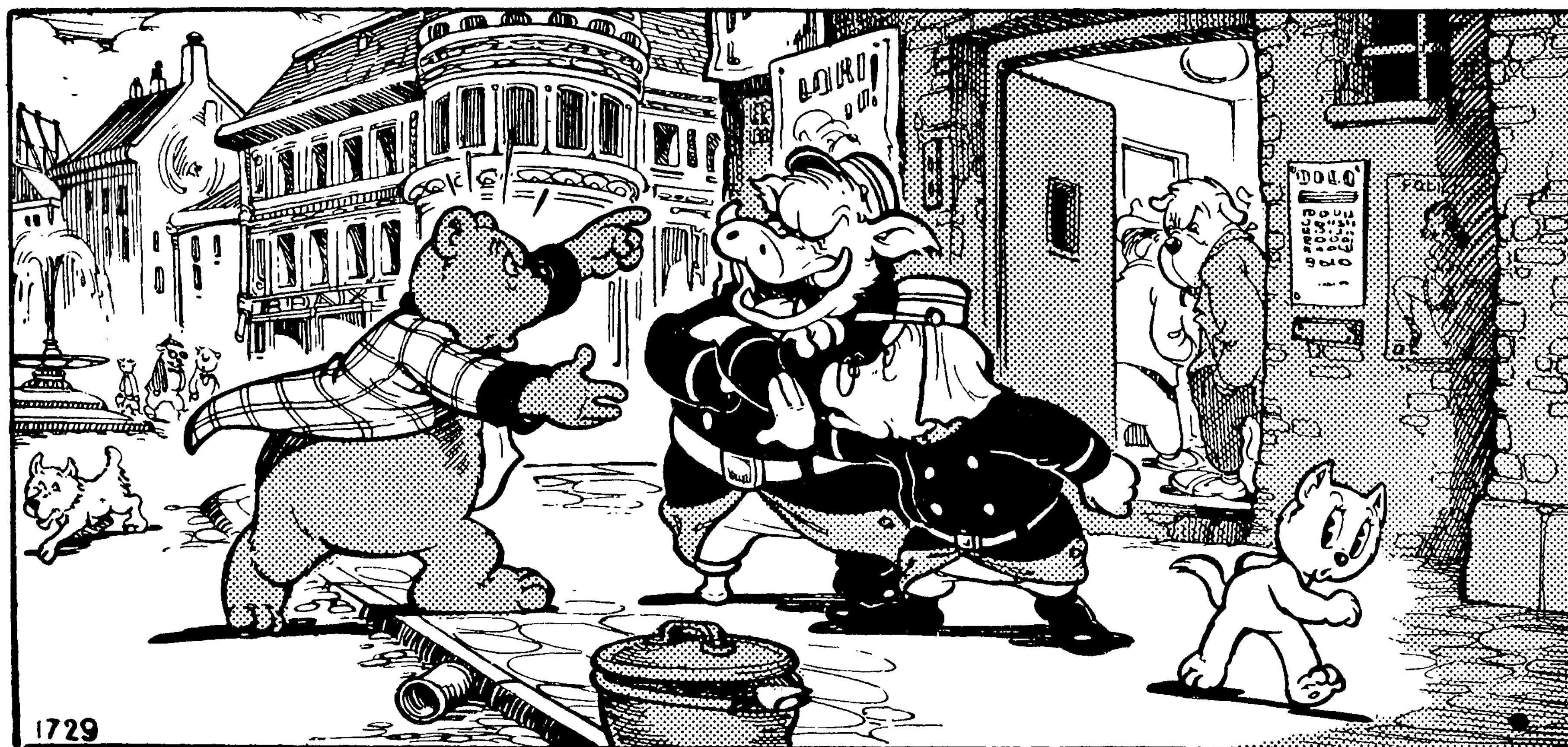
De luchttaxi deed wat hij kon. De bekwame piloot stuurde het lichte toestel met grote vaardigheid door wolkenbanken en opwaartse luchtstromingen achter de machine van de voortvluchtige schurk aan. Maar het aantal passagiers was te groot en de zware bouw van heer Ollie en Sijmen Weromstuit remde de snelheid, zodat ze steeds meer terrein verloren. Tot overmaat van ramp kwamen ze in een dichte mistbank terecht en nu was alle aardigheid er af.
'Stop hier maar, chauffeur!' zei heer Bommel eindelijk moedeloos. 'Het ziet er naar uit, dat we de schobbejak niet meer zullen inhalen. We zijn hem kwijt, als je begrijpt wat ik bedoel. Ik heb er genoeg van, om kort te gaan!'
De piloot deed wat hij kon en na enkele benauwde uurtjes slaagde hij er in zijn toestel op een buitenlands vliegveld aan de grond te zetten. De inzittenden klommen er uit en heer Ollie betaalde.
Doch nu bleek, dat Sijmen Weromstuit aan het einde van zijn krachten was. Deze hoogstaande figuur had zwijgend en verbeten aan de achtervolging van zijn schurkachtige broeder deelgenomen, maar nu alles misgelopen was barstte hij in snikken los.
'Alles vergeefs', bracht hij er stamelend uit. 'Het heeft geen zin meer! Ever heeft gezegevierd – hij zal voortgaan met zijn leven van roof en plundering – even zeker als het roken van tabak tot slechte gedachten leidt. En ik... ach ik ga me melden bij het Vreemdelingenlegioen. Door hoge plichtsbetrachting zal ik onder een aangenomen naam boete trachten te doen...'

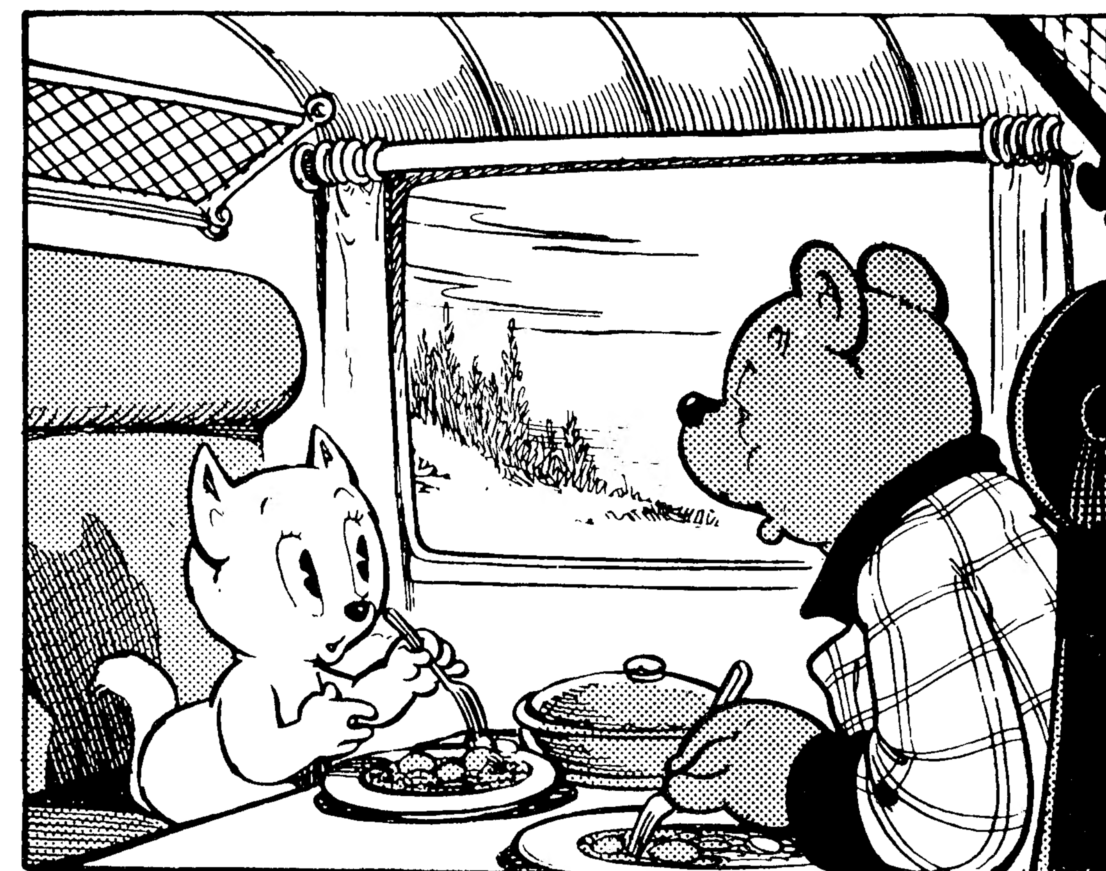

Sijmen Weromstuit was niet van zijn voornemen af te brengen. Van alle plannen tot boetedoening van het slechte leven van zijn broeder leek hem het dienstnemen bij het Vreemdelingenlegioen nog het beste.
'Het zit hem in de naam!' legde hij uit, zich in een korte rij voor een aanmeldingsbureau scharend. 'Aan de naam Weromstuit kleven bloed en tranen! Van generatie op generatie hebben de Weromstuits ellende en ongeluk gebracht! Al leefde ik ook voorbeeldig en oppassend, achter mijn rug mompelde men: Pas op! Hij is een Weromstuit! Maar dat is nu afgelopen. Ik laat mij inschrijven als Sijmen Laarzenknegt – nederiger kan het niet. En nu: Vaartwel!'
Bij deze woorden verdween hij in het aanwervingsbureau en liet heer Ollie en Tom Poes ontroerd achter.

'Een edel karakter, jonge vriend!' mompelde heer Bommel. 'Welk een edele gedachten achter dat onbeduidende gelaat. Wat een tragiek, het leven van die tweelingbroeders. Van Weromstuit tot Laarzenknegt... daar zit een diepe zin in, als je begrijpt, wat ik bedoel! Ik vraag me zelfs af...'
Wat heer Bommel zich afvroeg zullen we nooit te weten komen, want op dat moment slaakte Tom Poes een verbaasde kreet.
Uit het aanmeldingsbureau voor het Vreemdelingenlegioen stapte Sijmen Weromstuit weer naar buiten, nu gekleed in eenvoudig legionnairsuniform. Doch hij was niet alleen. Naast hem marcheerde zijn broer Ever, eveneens als soldaat uitgerust.
'Die goeie Ever!' riep Sijmen blij. 'Hij had hetzelfde idee als ik! Hij heeft zich ook laten aanwerven!'

'Wat een mooie samenloop, niet?' riep Sijmen glunder. 'Ik trof mijn broer Ever daar binnen, terwijl hij bezig was zich te laten inschrijven als soldaat bij het vreemdelingenlegioen. En over de naam werden we het direct eens: We staan te boek als de gebroeders Laarzenknegt!'
'Hm!' zei heer Bommel wat beteuterd. 'Ik vind het maar matig! De schurk is op deze manier aan zijn gerechte straf ontkomen. En als u mij vraagt, was het helemaal niet nodig geweest, dat u ook in dat leger ging, heer Sijmen! Het ging tenslotte allemaal om die bandiet. Hij heeft u er weer in laten lopen, als u begrijpt, wat ik bedoel. Het is goed en wel, dat hij een Laarzenknegt wordt, bedoel ik, maar toen u zag, dat hij zich meldde, hoefde u het toch niet meer te doen? Hij moet boeten en zo, dat spreekt. Maar u toch niet?'
'U begrijpt het niet!' riep Sijmen opgewonden. 'U hebt geen gevoel voor familiebanden en traditie! Hij is toch mijn broer? Als hij een Weromstuit is ben ik er een en nu ik een Laarzenknegt ben is hij er ook een! Dat is juist het mooie!'
'Ik begrijp er niets van!' zei heer Bommel, toen hij en Tom Poes een poosje later in de trein naar Rommeldam zaten te eten. 'Dat gepraat over familiebanden en zo is goed en wel, maar dit gaat me toch te ver. Eén schurk in de familie is genoeg – daar hoeft de hele familie toch niet onder te lijden?'
'Hm, misschien komt dat, omdat u geen tweelingbroer hebt!' zei Tom Poes.
Heer Ollie prikte nadenkend in een aardappel en knikte.
'Dat is mogelijk!' gaf hij toe. 'Wij heren staan wel ver van dat soort dingen af, wat jij, jonge vriend? Maar ja, daar zijn we dan ook heren voor!'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht*
MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland*
MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel*
MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom*
MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog*
MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding*
MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman*
MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei*
MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak*
MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 27 *De nieuwe ijstijd*
MV 30 *De grootgroeiers*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende*
MV 33 *De Pier-race*

MV 23 *De Chinese Waaier*
MV 24 *De wonderdokter*

MV 25 *De watergeest*
MV 38 *Kwetal de breinbaas*

MV 28 *Het monster van Loch-Ness*
MV 43 *De Partij van de Blijheid*

MV 32 *Heer Bommel stuit de vooruitgang*
MV 44 *Mom Bakkesz*

MV 34 *Het vibreerputje*
MV 46 *De geheimzinnige gaper*

MV 35 *Solfertje*
MV 48 *Het wroegwezen*

MV 36 *Horror de Ademloze*
MV 45 *De kneep van Knipmenis*

MV 39 *Het Lijm-Teem*
MV 47 *De Partenspeler*

MV 41 *Het Wegwerk*
MV 42 *Eh... dinges*

MV 40 *De Volvetters*
MV 49 *De Schoonschijners*

MV 37 *De betoverde prinses*
MV 50 *De gebroeders Weeromstuit*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet.